SHANE PADDINGTON

Adevărata libertate

Traducerea și adaptarea în limba română de:
LILIANA SITAȘ

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

De câteva zile, un val de căldură făcea ravagii.

Clea băuse în zadar apă cu gheață, tot timpul. Se simțea la fel de deshidratată ca și colinele care înconjurau vila.

Acum, ieșise pe terasă și contempla grădina. Pe cer, discul arzător al soarelui părea nemișcat. Umbra se întindea sub pini, iar peluzele străluceau asemenea unui miraj al deșertului sub căldură. În depărtare se auzea murmurul mării, ca o invitație tentantă căreia Clea îi răspunsese chiar în această dimineață. Vila avea piscină, dar ea prefera imensitatea apelor libere.

Brusc, în casă se auziră niște voci. Pe una dintre ele o recunoscu imediat, cealaltă, însă, îi părea străină. Era vorba de vocea unui bărbat, gravă, dar plină de veselie. Modul sacadat în care vorbea trăda o anumită nerăbdare.

– Mă întreb cum puteți să dormiți pe un astfel de timp, spuse el.

– Am petrecut o mare parte din noaptea trecută în piscină, răspunse Melissa. M-am lăsat să plutesc în întuneric. Apa era delicios

de răcoritoare.

– Aveți noroc! Camera mea de la hotel este ca un cuptor. Și culmea ghinionului, în loc să doarmă atenienii dansează și cântă până în zori. Afară era un vacarm teribil. Sau deschid ferestrele și-i aud, sau le închid și mă sufoc!

– Sărăcuțul! Deci, hotelul nu e dotat cu piscină?

– Dacă are una, eu cel puțin n-am văzut-o.

Vocea bărbatului se amplifica pe măsură ce se apropia de ușile din sticlă care dădeau pe terasă.

Cu capul plecat, Clea urmărise conversația. O umbră prelungă, neagră, se desena lângă ea, pe solul pavat cu dale mari și ea își ridică privirea. Ochii ei mari, albaștri, exprimau surpriza.

Bărbatul ieșea din casă și se oprise s-o privească atent. Nu-l mai văzuse niciodată, dar timbrul vocii lui îi permisese să și-l imagineze exact cum îl descoperea acum. Era mare, suplu și părul lui des, negru, tenul măsliniu și trăsăturile puternice, îl făceau impresionant. Dar ochii cenușii uimeau la figura aceasta cu o alură atât de grecească. Te-ai fi așteptat să vezi niște ochi negri.

Tocurile Melissei țăcăneau în spatele lui, tulburând liniștea de pe terasă.

– Bună, zise ea, zărind-o pe Clea. Ar fi trebuit să vii la club. Am petrecut o după-amiază minunată, cu barca.

– N-a prea fost vânt, observă Clea privindu-l cu atenție pe necunoscut.

– Absolut deloc, recunoscu Melissa râzând. Dar ce contează! Pe mare era mai răcoare decât aici.

– Ai întârziat puțin, îi atrase atenția Clea. Este șase și jumătate.

– Știu, știu.

Melissa se întoarse către însoțitorul ei, iar frumosul ei păr ondulat, negru, îi însoți mișcarea. Avea un farmec special. Când îți vorbea, ochii ei negri, migdalați erau animați de o rază vie de lumină, iar pielea, cu un bronz auriu, uniform, îi strălucea. Purta un sutien minuscul, de la un costum de baie alb și un șort care nu ascundea absolut nimic din picioarele ei perfecte.

– Îmi permiteți să vă părăsesc o clipă? le zise în grabă.

Clea remarcă imediat o anumită cochetărie în comportamentul surorii ei prin alianță. Se purta astfel când îi plăcea un bărbat.

– Tata trebuie să sosească dintr-un minut în altul și se înfurie teribil dacă nu e gata toată lumea pentru cină. Viața este reglată aici ca un ceasornic, iar tata este ceasornicarul!

– Sunt nerăbdător să cunosc un astfel de personaj, murmură bărbatul.

Melissa izbucni în râs, încrețindu-și fermecătorul ei năsuc.

– Nu fiți atât de ironic.

Râsul ei o agasă pe Clea, cu atât mai mult cu cât nu i-a plăcut modul în care vorbise despre tatăl lor.

– Clea, n-ai vrea să-i ții companie lui Benedict până mă schimb?

Melissa nici măcar nu se deranjase să facă prezentările. Trecea fără să-i pese de la o persoană la alta, nu rămânea niciodată în același loc, nesinchisindu-se de nimic. Avea mereu nevoie de ceva sau de cineva nou. Flecărind cu o persoană, căuta din ochi pe cineva mai seducător, un tânăr și mai frumos, pe care să-l atragă în plasa aurită a farmecului ei feminin.

– Servește-l cu ceva de băut, te rog, dacă ești amabilă, spuse în timp

ce pleca.

Tocurile ei țăcăneau grațios la fiecare pas și, înainte de a ieși, îi aruncă peste umăr un ultim dar fermecător surâs lui Benedict.

Stânjenită, Clea îl privea atent pe acest bărbat, întrebându-se cine putea fi. Și de ce-l adusese acasă Melissa, fără să anunțe? Lui Kerasteri nu-i plăceau asemenea inițiative. Nu uita niciodată să le amintească a cui era această casă. Trebuia să-i ceri permisiunea înainte de a invita vreun străin.

Clea nu se putu abține să-l studieze, iar bărbatul, la rândul lui, făcea același lucru. Chiar când Melissa era încă pe terasă, ochii lui cenușii, atât de stranii pe fața oacheșă, nu încetaseră s-o scruteze cu un interes nedisimulat.

– Melissa mi-a spus că are o soră. Dumneavoastră sunteți Clea despre care mi-a vorbit?

Bărbatul vorbea o greacă impecabilă, dar cu un ușor accent. Urmărindu-l, Clea încerca să descopere originea acestui accent. Interlocutorul ei își ridică sprâncenele groase.

– N-aș fi zis că sunteți surori!

Înțelegând motivul acestei mirări, fata se grăbi să-i explice:

– Oh, credeam că Melissa v-a explicat deja! Suntem rude prin alianță, dar locuiesc aici, cu ea, de așa de multă vreme, încât o consider sora mea.

– Acum înțeleg, îi declară bărbatul, continuând s-o fixeze.

Clea nu semăna deloc cu Melissa, dar cum împărțeau același cămin de-o viață, avea tendința să uite surpriza pe care o încerca un străin comparându-le. Clea era fină, blondă, cu niște ochi mari, albaștri. Cu un temperament calm, aproape introvertit, foarte serioasă, făcea un

contrast violent cu felul exuberant și superficial, cu senzualitatea Melissei.

– Mă întreb de unde aveți acest păr auriu, îi spuse surâzând străinul.

Din instinct, Clea își plecă pleoapele, ca să evite surâsul atât de seducător al bărbatului.

– Părinții mei au fost englezi.

– Englezi? o întrerupse bărbatul.

Această reacție violentă o făcu să-și ridice din nou ochii.

– Da. Tatăl meu a murit la puțin după nașterea mea și, când aveam trei ani, mama a venit cu mine în vacanță, în Grecia. Aici l-a întâlnit pe Kerasteri. S-au căsătorit și nu ne-am mai întors în Anglia.

– Ar fi trebuit să-mi închipui, răspunse în engleză bărbatul.

Mirată, Clea exclamă:

– Dar, engleza dumneavoastră este excelentă!

– Sper! replică el amuzat.

– Oh! Oare sunteți.....?

– Englez?

Îi aruncă din nou unul din surâsurile lui calde.

– Sunt, mai degrabă, un amestec. Tatăl meu a fost englez, dar am trăit aici aproape toată viața.

Tăcu și toată veselia de pe figură îi dispăru, înlocuită de o expresie dură și cinică.

– Mama mea este grecoaică, adăugă el.

Clea nu înțelegea de ce acest fapt îl deranja, totuși. Era ostil Greciei? Crescuse oare în această țară, știind că este pe jumătate străin? Regreta că nu s-a stabilit în adevărata lui patrie? Clea cunoștea bine sentimentul

acesta penibil al oamenilor care nu sunt la ei acasă. Nici ea nu era grecoaică, deși petrecuse cea mai mare parte din existența ei aici. Tenul ei și accentul au făcut-o întotdeauna să fie puțin diferită de ceilalți copii și devenind adult nu s-a simțit prea bine în societatea greacă.

– Pot să vă ofer ceva de băut? îi propuse ea.

Trăind în preajma teribilului ei tată vitreg, dobândise reflexul să înconjoare oamenii cu atenții în clipa în care ei manifestau cea mai mică nemulțumire. Trecând pe lângă Benedict, își încrucișă privirea cu a lui și, împotriva voinței ei, roși violent. Un asemenea bărbat nu avea decât să-și fixeze ochii asupra ei ca să-i amintească de femeia din ea. Privirea lui însemna un omagiu adus feminității ei. Dușul pe care-l făcuse cu o jumătate de oră mai devreme îi lăsase o delicioasă senzație de prospețime. Rochia verde se ondula suplu în jurul ei în timp ce mergea, iar soarele puternic îi scotea în evidență conturul corpului prin mătasea fină. Deși îi întorsese spatele lui Benedict, ar fi putut să jure că el continua s-o privească atent, în timp ce o urma în salon.

– Aveți o rochie drăguță, declară el pe un ton amuzat, ca și cum i-ar fi ghicit stânjeneala.

Salonul era cufundat într-o penumbră plăcută. Îndreptându-se către bar, Clea îl întrebă politicos:

– Ce doriți să beți?

– Whisky, vă rog.

Bărbatul stătea în mijlocul camerei și privea cu interes în jur. Mobila de inspirație orientală se asorta perfect cu pereții de un verde-deschis. Amenajarea salonului era pe cât de fermecătoare, pe atât de confortabilă. Unul din colțuri era mascat de un paravan

japonez. Pe mătasea lui aurie se detașa un dragon imens cu botul larg deschis.

– Frumoasă cameră, afirmă Benedict apropiindu-se. Nu mă așteptam să găsesc așa ceva tocmai aici.

– Lui Kerasteri îi place să-și surprindă oaspeții, îi explică fata.

Se apropie de el și-i întinse un pahar. Bărbatul îi atinse ușor degetele în timp ce-l lua. Continua s-o privească la fel de intens și fata înțelese imediat că bărbatul provocase special acea atingere. Și acum, jumătate amuzat, jumătate curios, căuta să vadă cum reacționează. Dar trăsăturile ei nu trădau nimic, mai mult, îl întrebă cât se poate de calm:

– Sunteți în vacanță?

– Am venit la Atena pentru afaceri. Cum era îngrozitor de cald, am vrut să mă plimb cu barca. N-am mai putut suporta să rămân în oraș. De altfel, atenienii nu muncesc, după prânz își fac siesta.

– N-ar fi rezonabil să muncești pe căldura asta, aprecie Clea.

Ea însăși petrecuse primele ore ale după-amiezii închisă în camera ei, cu jaluzelele trase, atât de insuportabilă era căldura.

– Sunteți doar pentru lucrurile rezonabile?

Benedict îi aruncă un mic surâs ironic, iar glasul îi trăda clar intenția de a o tachina. Bărbatului îi plăcea să strecoare un ton picant în relațiile cu femeile. Toate cuvintele lui, privirea lui, erau destinate s-o tulbure pe Clea. Și chiar se simțea tulburată, împotriva voinței ei, iar asta o enerva teribil. Îl întrebă, ca să schimbe subiectul:

– Pe Melissa ați întâlnit-o la club?

Benedict își ridică liniștit paharul, luă o gură de whisky, aprobând cu o simplă mișcare a capului. O făcea astfel să înțeleagă foarte clar că nu s-a lăsat păcălit de întrebarea ei inutilă și că n-are de gând să

răspundă. Văzându-l venind cu Melissa, nu ghicise că se întâlniseră la club?

De fapt, Clea recunoscuse imediat stilul Melissei. Să se împrietenească așa, cu un astfel de bărbat! Evident, știa cum să-l ia. Nu se temea să ridice mănușa pe care el o arunca femeilor. Clea, din contră, se arăta destul de timidă cu bărbații. Îi lipsea siguranța și feminitatea triumfătoare a surorii ei prin alianță. Melissa fusese conștientă, încă de când era fetiță, că este frumoasă și atrăgătoare. Ca majoritatea grecoaicelor, devenise foarte devreme femeie. Corpul lor se împlinea armonios la vârsta când cel al englezoaicelor era al unor copile. La paisprezece ani, Melissa ar fi putut să placă bărbaților.

Clea rămăsese întotdeauna, discret, mai în urmă, acolo unde se simțea în siguranță. Cu mare plăcere o lăsase pe Melissa în prim-plan, asemenea unei vedete.

Mama ei murise când ea avea șaisprezece ani, lăsând-o în grija lui Domenicos Keresteri. Temperamentul nervos și exploziv făcea din el o ființă imprevizibilă și colerică. Clea se temuse mult timp de el. Melissa, în schimb, nu se lăsase niciodată intimidată. Se maimuțărea când el țipa și, sedus de strâmbăturile și de șiretlicurile ei tipic feminine, Kerasteri nu întârzia să treacă de la furie la râs. Melissa avea un dar înnăscut să obțină ceea ce-și dorea de la bărbați. Se juca pur și simplu cu ei, îi modela după miile ei de capricii, iar tatăl ei era primul care nu-i refuza niciodată nimic. Clea fusese incapabilă s-o imite, caracterul ei fiind total diferit. Se mulțumea s-o observe, având sentimente contradictorii, de la amuzament până la o oarecare tristețe. Cu seriozitatea ei naturală, trăia într-o lume străină de micile cochetării ale surorii ei. Adesea, îi invidia ușurința cu care profita de toate plăcerile

vieții. Dar Melissa era superficială, nu lua nimic în serios! Nefiind de acord cu această atitudine, Clea nu și-ar fi schimbat locul cu ea.

– Și dumneavoastră, nu navigați?

Tresări la această întrebare, întorcându-și din nou privirea către bărbatul care nu înceta s-o privească atent.

– Sport cu vele? Ba da, am făcut, domnule....

Își dădu seama că nu-i știa numele.

– Winter, îi declară el. Benedict Winter.

Cu un surâs politicos, îi dădu amănunte:

– Fac sport cu vele de mică, dar prefer să merg la club în afara sezonului, când e mai puțină lume.

– Nu vă place să aveți companie?

Felul în care a formulat întrebarea a dezorientat-o.

– Ba da, desigur! Evit totuși să fiu în mijlocul unei mulțimi de străini.

– Aveți oroare de necunoscuți, mărturisiți-o!

Prinsă pe picior greșit în rolul ei de gazdă, Clea se scuză, cu umilință aproape:

– Îmi pare rău că v-am dat această impresie.

Din nefericire, nu era o impresie, ci strictul adevăr. Clea era timidă, rezervată și incapabilă să se simtă în largul ei cu primul venit.

– Am crezut că faceți aceasta deliberat.....

Bărbatul încerca s-o facă să se simtă stânjenită.

– Absolut deloc! protestă ea.

Melissa știa să angajeze o conversație cu un necunoscut. Clea, din contră, nu știa niciodată ce să spună, mai ales unui om ca acesta, sigur pe el, curajos, și care părea maestru în arta de a jongla cu emoțiile

femeilor.

– Sunteți timidă, Clea?

Îi pusese întrebarea cu blândețe. Ea îl privi, apoi își întoarse ochii, simțind brusc nevoia să-și fixeze atenția în altă parte, ca să-și ascundă tulburarea. Nervii săi erau întinși. Se auzi ușa de la intrare și apoi pe marmura din hol răsunară pași grei.

– E cineva în casa asta? strigă Kerasteri.

Ajuns în pragul salonului, rămase nemișcat la vederea străinului. Silueta lui, scundă dar îndesată, îmbrăcată într-un costum de culoare deschisă, părea că umple camera.

– Tată, ți-l prezint pe Benedict Winter, se grăbi să-l anunțe Clea, încercând să evite o reacție pe care o prevedea violentă.

Kerasteri înțepeni, vizibil ostil acestui vizitator pe care nu-l invitase el însuși. Fără să-i întindă mâna, îl cerceta din cap până-n picioare, ca și cum ar fi fost un hoț care a pătruns în salon prin efracție.

Punând paharul pe masă, Benedict se îndreptă spre el cu nonșalanță. Clea îi văzu ochii cenușii, plini de siguranță, fixându-se asupra tatălui ei vitreg, și având inițiativa să-i întindă mâna, adresându-i-se într-o greacă impecabilă:

– Ce mai faceți? Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră Melissa la clubul nautic, căruia, de altfel, firma mea i-a asigurat echipamentul electronic. Andreas Santalo este unul dintre prietenii mei. El m-a prezentat fiicei dumneavoastră, care a avut gentilețea să mă invite, la cină.

Buzele pline ale lui Kerasteri se strâmbară, dar își reveni imediat, legea sacră a ospitalității făcându-l să-și ascundă nemulțumirea. Îi strânse viguros mâna interlocutorului său, făcând să-i alunece în palmă

lănțișorul de ceas, din argint. Era vorba de un cadou de la Melissa, de care nu se despărțea niciodată.

– Așadar, sunteți un prieten al lui Andreas? E un pungaș, băiatul ăsta! N-aș cumpăra de la el un coș cu smochine, chiar dacă aș muri de foame!

Râse de propria lui glumă. Andreas era prietenul lui, un grec exuberant, cu ochi focoși. Petreceau adesea câte o seară în Atena, făcând turul cluburilor, nerevenind acasă decât ca să se prăbușească epuizați, în paturile lor.

– Benedict Winter? Este un nume englezesc?

Oaspetele aprobă din cap, surâzând.

– Dar semănați perfect cu un grec!

– Sunt pe jumătate grec, recunoscu Benedict.

Kerasteri se calmase acum. Continuă cu amabilitate:

– E foarte cald, nu-i așa? Ziarele spun că e vorba de un val de căldură. Nu avem nevoie de ele ca să ne dăm seama, nu-i așa?

Îl măsură din ochi cu simpatie pe Benedict.

– Cum vi se spune? Presupun că Ben? Englezii au mania diminutivelor.

Dispoziția lui Kerasteri putea să treacă rapid de la o ostilitate bănuitoare la cea mai mare curtoazie. Viața sa părea asemenea cursei unui tren lansat pe linii cu toată viteza, trecând prin tuneluri întunecoase și ieșind brusc în plină lumină. El îi inspira fetei lui vitrege o dragoste amestecată cu teamă. La el, cel mai indulgent tată putea deveni brusc un străin periculos. Melissa, având același sânge cu el, părea să presimtă intuitiv aceste transformări. Clea, copil dintr-o altă națiie și dintr-o altă țară, nu se adaptase niciodată complet acestui

temperament vulcanic.

Kerasteri își trecu batista peste ceafă și declară:

– Scuzați-mă, vă rog, o să fac un duș și mă schimb pentru cină. Unde e Melissa? Nu e încă gata? Ce fată! Nu știu ce să-i mai fac!

Fixându-și ochii întunecați asupra Cleei, i se adresă:

– Prepară-mi o băutură, micuțo, și servește-l din nou și pe Ben. Pe căldura asta, bărbații au nevoie să-și potolească setea.

Clea se supuse imediat. Mersul ei grațios nu trecu neobservat de Ben. El o urmărea, străduindu-se în același timp să-i acorde toată atenția lui Kerasteri, care-i vorbea de clubul nautic.

Când îi oferi cel de-al doilea pahar lui Ben, ea îi simți din nou degetele brune atingându-le ușor pe ale ei. Nu se putu împiedica să tresară la acest contact. Tatăl ei vitreg nu observă nimic, el continua să vorbească în timp ce-și ștergea transpirația de pe frunte:

– Andreas e un mincinos și un trișor dar e, în aceeași măsură, un bărbat de toată isprava.

Își goli paharul dintr-o înghițitură și spuse:

– Bun, trebuie să mă grăbesc. Clea, ține-i companie lui Ben. Mai târziu, Ben, îmi veți vorbi despre afacerile dumneavoastră electronice.

Îndată ce el ieși, Clea îi spuse oaspetelui:

– Este pasionat de electronică. Are una dintre cele mai sofisticate stații. Își petrece ore în șir manevrând diverse butoane până obține un sunet aproape perfect.

– Și la ce-i servește? se informă Ben pe un ton destul de sec.

– Să asculte muzică, evident.

Ce întrebare caraghioasă, își spuse.

– Multor oameni le place mai mult să se joace cu butoanele decât

să asculte muzica, afirmă Ben.

– Probabil aveți dreptate, îl aprobă ea surâzând.

Bărbatul îi studie surâsul, apoi o întrebă:

– Câți ani aveți? Păreți mai tânără decât Melissa.

– Am totuși douăzeci și unu de ani.

– Dumnezeule! Sunteți atât de bătrână!

Fata nu-și putu reține râsul și ochii ei mari, albaștri, luminați dintr-o dată, străluciră pe fața ovală. Nu observă când Ben se apropie brusc de ea, oferindu-i o imagine completă, cu trăsăturile lui frapante. Linia fermă a gurii îi era îndulcită de un surâs cald, iar buza inferioară, cărnoasă, trăda o senzualitate care-i licărea și în ochii cenușii.

Bărbatul își ridică mâna și desenă, cu vârful degetului lui brun, conturul buzelor Cleei. Gestul era atât de neașteptat, încât, surprinsă, Clea nu s-a dat înapoi.

– Foarte tentant, murmură el.

Buzele tinerei luară foc și încercă să-l respingă, dar Benedict profită de stânjeneala ei, îi luă mâna și o duse la buze sărutându-i vârful degetelor.

Acest sărut inofensiv provocă Cleei o înfiorare prelungă.

– Nu! șopti, străduindu-se să-și elibereze mâna.

Un țăcănit de tocuri răsună în hol și Ben se hotărî să-i dea drumul. Îndepărtându-se rapid, fata se îndreptă spre ușa terasei. În spatele ei, Ben o întâmpina pe Melissa cu o formulă glumeață.

Clea ieși pe terasă. Ca de fiecare dată, o orbi pentru câteva clipe lumina puternică de afară. În două ore, soarele va apune. Cerul va deveni o boltă de catifea bleumarin, aruncând imensa grădină în mister. Din iarbă nu mai rămăseseră decât niște paie uscate pe colinele

din jur și pământul era crăpat din cauza căldurii. Pe coline puteai vedea furnici dispărând în crăpăturile întunecate sau șerpi încercând să se ascundă de razele soarelui.

Clea se plimba în lung și-n lat, gândindu-se la Ben. Reușise să-l cunoască în mai puțin de o oră. Era un seducător. Nu era de mirare că Melissa l-a adus acasă. Cât timp îi va lua tatălui lor până să-și dea seama și să-l dea afară? Nu glumea deloc atunci când era vorba de relațiile fetelor. Poate că acum simpatiza acest bărbat. I se întâmpla adesea să se lase păcălit. Dar când va descoperi ce fel de om era, își va schimba atitudinea.

Kerasteri își proteja cu o vigilență feroce familia și casa. El însuși dotat cu o personalitate puternică, recunoscuse cu siguranță în Ben un tip de același calibru. Văzuse privirea trufașă a englezului și fusese impresionat. Schimbarea lui bruscă de atitudine dovedea acest lucru.

Dar de la prietenie va trece la ostilitate îndată ce va surprinde un gest sau un cuvânt echivoc din partea lui Ben, la adresa Melissei sau a Cleei.

Întârziind la soare, fata își plimba mâna pe balustrada acoperită de o plantă agățătoare înflorită. Parfumul florilor urca până la ea. Din interiorul casei auzea zgomote de voci și râsete.

– Este aici! anunță Kerasteri îndreptându-se spre Clea.

Făcuse un duș și apărea acum într-un costum alb, cu părul negru încă ud.

Își trecu brațul în jurul umerilor ei gingași și o sărută ușor pe frunte. Melissa și Ben veniră alături de ei.

– Clea este dulcea mea porumbiță, iar Melissa păunul meu vanitos, îi declară Kerasteri lui Ben.

În timp ce el izbucnea în râs, Melissa se strâmbă, ofensată.

– Vrei să spui că sora mea Clea ți se supune fără să crâcnească, ripostă ea.

– Nu pot spune același lucru despre tine, replică el, glumind în continuare.

– Din fericire!

Kerasteri se întoarse apoi spre Ben, care o studia pe Clea cu ochi strălucind de curiozitate.

– Vara îmi place să cinez afară. E o plăcere să mănânci într-un cadru atât de frumos, spuse.

– Aveți o grădină minunată, într-adevăr, răspunse Ben, smulgându-se, cu greu din contemplarea Cleei.

– Țânțarii o devorează pe sora mea, se strecură Melissa în conversația celor doi, cu un ton glumeț.

– Da, pielea sa îi atrage, confirmă Kerasteri.

El mângâie pielea fină a umerilor Cleei.

– Nu este la fel de bronzată ca tine, Melissa, dar privește acest ten delicat.

Clea întâlni privirea lui Ben și întoarse rapid ochii. De ce o studia astfel? De câteva clipe servitorii erau pe terasă și așezau masa, aducând primele feluri. Cu un gest amabil, Kerasteri îi indică lui Ben locul la masă.

– Vă rog să luați loc. Vă place bucătăria grecească?

– Mult.

Se așeză, iar Melissa se aplecă spre el, descoperindu-și astfel, prin decolteul rochiei, sânii. Ea îi șopti la ureche:

– Vorbiți-i de firma dumneavoastră, va fi încântat.

– Ce spui? interveni imediat Kerasteri.

Fără să aștepte răspuns, el adăugă, arătând astfel că auzise:

– Da, sunt numai urechi!

Ca să continue, apoi:

– Nu, mai târziu. Pentru moment, savurați antreurile.

Clea remarcă o imperceptibilă ridicare din umeri. Ben se amuza pe seama comportamentului tatălui ei vitreg, care dădea ordine fără să-și dea seama de situație. Îi vorbea autoritar lui Ben, ca și fiicelor lui. Nu-l deranja deloc ideea că oaspetelui său ar fi putut să nu-i placă. O servitoare așeză în fața lui Ben o farfurie cu supă de pui parfumată cu lămâie și verdeață.

– E bună, afirmă Kerasteri. Supa aceasta are un efect calmant.

– Oare am nevoie să fiu calmat? îi replică Ben, cu umor.

Kerasteri izbucni în râs, aplecându-se brusc în față. O rază de soare căzu asupra inelului pe care-l purta și lansă lumini multicolore.

– Nu sunteți bărbat? Bineînțeles că aveți nevoie să fiți calmat, mai ales pe un astfel de timp!

– Grecii au sângele fierbinte, interveni Melissa, aruncându-i o privire cochetă lui Ben.

Tatăl ei o privi nemulțumit.

– De unde știi?

Expresia cochetă a Melissei dispăru imediat și ea își coborî ochii în farfuria cu supă.

– În care hotel ați spus că stați? îl întrebă Kerasteri pe Ben.

Ei tratară pe scurt acest subiect, recunoscând că este vorba de un hotel confortabil, dar foarte aglomerat în acest sezon.

– Atena este un infern vara, recunoscu Kerasteri, ridicând din

umeri, dezolat. Orașul este invadat de turiști, apar ambuteiaje la fiecare colț de stradă și nu poți găsi un loc de parcare.

Servitoarea reveni să ia farfuriile de supă și să aducă ardei grași umpluți cu orez, apoi pește. Clea mâncă fără să vorbească. De altfel, nu acorda atenție discuțiilor de la masă. După pește cu salată, Kerasteri luă smochine, și-l invită și pe Ben s-o facă.

– Sunt excelente. Noi le cultivăm. Nu aveți smochine în Anglia. Am fost în țara dumneavoastră. Hrana nu are niciun gust acolo. Ce poți să aștepți de la un popor care trăiește fără soare?

Se lăsă pe scaun, sprijinindu-și umerii largi de spetează.

– O să luăm cafeaua aici. Și veți gusta un lichior cu mine, Ben.

Lichiorul fu urmat de o țigară. Tot tăcută, Clea contempla pinii și asculta cântecul greierilor.

Bărbații vorbeau liniștiți, fără griji. Melissa nu-și lua ochii de la Ben, a cărui figură energică și corp atletic o fascinau.

Seara aceasta semăna cu toate celelalte și totuși, Clea se simțea mai încordată decât de obicei. Încerca în zadar să nu-l privească pe Ben, nu reușea să-i uite prezența. Timbrul grav al vocii lui o emoționa profund. Indiferentă la amănuntele pe care i le dădea lui Kerasteri despre firma și familia lui, se simțea învăluită în intonația lui melodioasă.

Află că era fondatorul unei firme de electronică, pe care o și conducea, de altfel. Avea un frate mai mic, pictor, care nu contribuia la îmbogățirea familiei.

– De ce l-ați lăsat? strigă dezaprobator Kerasteri.

Ben ridică din umeri.

– Nu mi-a cerut părerea.

– Ar fi trebuit să-l obligați să-și facă o carieră mai utilă, replică,

împrăștiind fumul de la țigara din care trăgea, Kerasteri. Familia este pe primul loc. Eu n-aș fi permis unuia din fiii mei să facă așa!

– Nu aveți băieți, presupun?

Kerasteri părea gârbovit sub greutatea decepției. Mărturisi cu o voce răgușită:

– Nu, nu am băieți. Am două fete.

Apoi își reveni, zâmbind mândru celor două fete.

– Căsătorindu-se, îmi vor da fii și..... nepoți! Greci!

Ben era destul de sensibil ca să simtă aluzia. Ridică ironic o sprânceană.

– Ați găsit deja soții de care au nevoie? îl întrebă, jumătate în glumă.

Dar Kerasteri nu râdea deloc.

– Oh, da, le-am ales deja soții, afirmă el cât putu de serios.

Ben îl privi fix, fără nicio expresie. Apoi întoarse ușor capul și o privi la fel de insistent pe Clea. Aceasta era pe punctul de a-l observa împotriva voinței ei, și-și impuse să privească grădina. Figura ei nu trăda niciun sentiment special.

Capitolul 2

Pe la miezul nopții, Melissa, îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte foarte scurtă, din mătase, se strecură în camera Cleei. Aceasta își pieptăna părul în fața oglinzii și se miră:

– Nu te-ai culcat încă?

Melissa se lungi leneș pe pat.

– Nu mi-e somn. E prea cald.

Clea nu prea avea chef de vorbă. Oglinda îi arăta imaginea unei fete plictisite. Se retrăsese mai devreme, lăsând-o pe sora ei împreună cu Ben, pe terasă. Lumina lunii îi învăluise într-o strălucire demnă de o scenă romantică. Și acum, Clea nu se simțea prea bine, era aproape tristă.

– Cum ți se pare? o întrebă Melissa.

– Cine? răspunse, continuând să-și perie mecanic părul.

– Cum adică? Ben, cine altul?

Ridică din umeri fără să răspundă.

– Aș vrea ca tata să renunțe la ideea să ne căsătorească așa cum

vrea, cu bărbați aleși de el, declară Melissa, strâmbându-se. N-am chef să mă mărit cu Alexos.

– Lui trebuie să-i spui asta, nu mie, ripostă Clea, știind că Melissa n-ar îndrăzni niciodată.

Melissa ar putea face orice din tatăl ei, dar în privința căsătoriei nu se putea discuta. Melissa se plângea în spatele lui, dar n-ar încerca niciodată să discute cu el. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să declanșeze o furtună, deoarece mânia lui ar fi fost teribilă.

– Și tu, îți dorești să te căsătorești cu Dimitri?

Clea își aranja liniștită cleștii pentru manichiură în caseta de argint pe care Kerasteri i-o dăruise când împlinise paisprezece ani. Apoi își ridică ochii spre imaginea din oglindă.

– Nu, răspunse calm.

Acum chiar ghicea viitoarele vorbe ale Melissei. Încă din copilărie, se străduia întotdeauna s-o împingă prima pe Clea să încerce anumite demersuri pe lângă Kerasteri, încercări care se terminau uneori cu strigăte sau chiar cu palme.

– De ce nu-i spui nimic tatei?

Clea se gândise adesea s-o facă. Dar nu îndrăznea, nu neapărat de teamă, ci mai mult ca să nu îl supere pe tatăl ei vitreg.

De altfel, Dimitri nu era chiar lipsit de farmec. Se apropia de patruzeci de ani, era bogat, destul de seducător, și se comporta față de ea cu o curtoazie perfectă. Ce-ar fi putut să-i reproșeze? Dacă ar fi abordat problema cu Kerasteri, acesta i-ar fi pus aceeași întrebare. Și n-ar fi știut ce să-i răspundă. Și cum ar fi putut să-i explice niște subtile sentimente feminine pe care el nu le cunoștea? Orice fel de romantism era străin de personalitatea lui Kerasteri. Era un om cu picioarele pe

pământ și spiritul lui practic nu-i arăta decât o anumită latură a lucrurilor. Pentru el căsătoria era înainte de toate o relație plăcută între un bărbat și o femeie și apoi, ceea ce era mai important pentru el, mijlocul de a avea copii, nepoții la care visa atât de mult. El nu idealiza femeia. Pentru el, femeia era mama copiilor pe care orice bărbat și-i dorea și creatura împotriva căreia se ridica atunci când nu era mulțumit. În această concepție, orice poziție era exclusă. Sub soarele grec arzător, o dragoste romantică semăna cu o palidă și îndepărtată reflectare a legăturilor care ar trebui să existe între un bărbat și o femeie. Dacă vreodată Clea i-ar fi mărturisit aspirațiile ei, și-ar fi bătut joc de ea și ar fi încercat tot timpul s-o vindece de ideile ei nebune.

Clea analiza de luni de zile această problemă. Nu-i va permite Melissei s-o influențeze și s-o facă să ia o hotărâre pripită.

– Vorbește-i, insistă ea întinzându-se pe pat.

Clea își privi ceasul.

– E târziu, du-te să te culci, Mel.

– N-ai curaj!

– Poate.

– Atunci, o să-i vorbesc eu! anunță Melissa, ridicându-se mânioasă din pat.

O privi disprețuitor pe sora ei.

– Fă ce vrei, îi răspunse aceasta.

– Tu vei fi prima mireasă. În câteva luni, te va căsători!

Clea nu se putu împiedica să nu tremure, la acest gând. La început, data fixată pentru căsătorie i se păruse atât de îndepărtată, încât crezuse că nu e cazul să se neliniștească. Totuși, luna octombrie se apropia, iar ea nu găsise curajul să abordeze acest subiect cu Kerasteri.

– Nu mai ai decât câteva luni, spuse cu un aer viclean Melissa. Ți-a mai rămas puțin timp ca să acționezi.

Cu un suspin, Clea o invită din nou să meargă la culcare. Melissa continuă, totuși:

– De ce să n-avem dreptul să ne alegem singure soții? Nicio lege nu te poate obliga să te căsătorești cu Dimitri, cu atât mai mult cu cât ești englezoaică și ești majoră.

Într-adevăr, nu exista o lege, decât aceea a dragostei și a fricii, care o împiedica pe Clea să se opună voinței tatălui ei vitreg. El se arătase întotdeauna foarte bun cu ea, deși nu-i datora nimic. În ciuda absenței unei legături de sânge, o înconjurase cu dragoste de ani de zile. Clea avea pentru el o mare recunoștință. Nu se putea folosi de drepturile ei de englezoaică și de persoană majoră contra unui om care-i fusese mereu un tată iubitor.

– Nu te poate forța, Clea. Nici măcar nu este tatăl tău!

– Du-te la culcare!

Melissa o incita la revoltă absolut interesată. Spera ca sora ei prin alianță va deschide calea, permițându-i ei, mai târziu, să discute despre propria ei căsătorie cu mai puține riscuri. Văzând că nu ajunge la niciun rezultat, abandonă subiectul și veni să se aranjeze în oglindă. Se contempla cu o satisfacție evidentă. Privirea îi întârzie asupra pieptului ferm și, surâzând, declară:

– Cred că îi plac.

– Dacă ai puțin bun-simț, ferește-te să-l vezi prea des, o sfătui Clea. Tata nu va fi mulțumit.

Melissa își scutură capul fără griji și ieși din cameră fără măcar să se deranjeze să-i ureze surorii ei noapte bună.

Clea se întinse în pat, stinse lumina și ascultă în întuneric greierii. Căldura era sufocantă. Ben o cucerise și pe ea, dar ar fi preferat să moară decât s-o mărturisească. Bănuia că își cunoaște puterea pe care o are asupra femeilor. Se folosea de ochii lui strălucitori și de vocea melodioasă ca să le farmece. În felul său semăna Melissei, era la fel de mândru de el și de succesul pe care-l avea asupra persoanelor de sex opus. Sigur pe el, își calcula surâsurile, ca și felul cum privea pe fiecare, ca s-o convingă că o preferă celorlalte. Melissa beneficiase în seara aceasta de atenția lui, dar în același timp, reușise să n-o neglijeze nici pe Clea. Nu fusese deloc zgârcit cu manierele lui fermecătoare. Bineînțeles că n-o lua nici pe una, nici pe cealaltă în serios. Dacă tatăl lor i-ar fi observat manevrele, situația ar fi degenerat.

Îl anunțase foarte clar pe Ben că aranjase deja căsătoria fiicelor lui. Și-l va primi în casă câtă vreme era sigur de corectitudinea purtării lui. Era evident că Melissa avea numeroși admiratori, iar Kerasteri era mândru de asta. Ar fi fost chiar neliniștit dacă bărbații n-ar fi dorit-o. Dar nu le accepta omagiile decât de la distanță. De altfel, toți erau la curent. Primul care se comportase cu atâta curaj fusese Ben. În realitate, gesturile lui ar putea fi considerate obișnuite. Ce făcuse, de fapt? Se mulțumise să sărute vârful degetelor Cleei. Dar asta se întâmplase doar atunci când făcuse cunoștință cu ea. Ben se amuza să seducă așa cum respira. Dacă ar fi devenit mai îndrăzneț, Melissa ar trebui să-l pună la punct. Și nimic nu era mai puțin sigur.....

Clea adormi greu în noaptea aceea și se trezi în zori așteptând să-și înceapă grădinarul munca. Ei îi plăcea să coboare la mare când era încă răcoare. Sărind jos din pat, îmbrăcă un costum de baie bleu, luă un prosop și se strecură pe drumul care, printre copaci, ducea la plajă.

Grădinarul o salută când trecu pe lângă el. Ridicându-și pălăria de paie, îi declară:

– Și azi va fi foarte cald.

– Mi-e teamă că ai dreptate, răspunse fata.

Își continuă drumul trecând de poarta proprietății lor și se angajă pe o cărare cu pietre. Plaja din apropiere era pustie la ora asta. Micile valuri bordate cu spumă se rostogoleau zgomotos. Cărarea era mărginită de scaieți, deasupra cărora zbura un fluture cu aripi albe tivite cu mov. Clea se opri o clipă să-l admire, apoi ajunse pe nisip. Înotă zece minute, zbenguindu-se cu agilitatea unui delfin. Corpul său acoperit cu picături mari de apă, strălucea în lumina soarelui care răsărea.

Când reveni pe plajă, avu o mare surpriză. Lângă prosopul ei se întinsese cineva.

Luându-și prosopul să-și șteargă părul, spuse:

– Bună ziua, ce faceți aici?

Era conștientă că roșise. Ochii cenușii o studiau intens.

– I-am promis Melissei o plimbare cu mașina, până nu se face prea cald. Avem intenția să luăm micul dejun la Atena.

Clea declară, scuturând din cap:

– Cu siguranță, încă mai doarme.

– Atunci, veniți în locul ei!

Ben era întins, cu mâinile împreunate sub ceafă. Corpul lui era vizibil destins. Cămașa întredeschisă lăsa la vedere pielea brună de pe piept.

– Eu?

Clea simți brusc nevoia să se înfășoare în prosop, atât de tare o

deranja privirea lui, care întârzia pe sânii mici, abia ascunși de costum și pe frumoasele ei gambe. Sub soarele dimineții, bronzul ei delicat îi dădea strălucirea catifelată a unei piersici.

– Ați venit pentru Melissa, afirmă ea. O s-o anunț că ați sosit. Probabil că acum s-a trezit.

În realitate, Clea era convinsă că o va găsi în pat. În timp ce schița gestul ca să se îndepărteze, Ben se ridică brusc și o prinse de braț. Surprinsă, își ridică ochii mirați spre el.

– Este o oră tocmai bună pentru o plimbare pe dealuri, pretinse el cu un ton insistent. Și apoi, am putea lua micul dejun la Atena, pe terasa unei cafenele, și să asistăm la trezirea orașului. Trebuie, măcar o dată în viață, să vezi un oraș atât de mare ieșind din amorțeala nocturnă.

Clea îi privi brațul. Degetele lui, mai închise la culoare, contrastau cu bronzul ei, degete care puteau s-o rețină fără efort.

– O voi anunța pe Melissa că ați sosit, repetă ea.

– De ce refuzați să veniți cu mine?

De data aceasta, tonul lui Ben era mai dur. Îl irita rezistența fetei. Ar fi trebuit fără îndoială să accepte imediat și cu entuziasm invitația să petreacă un timp singură cu el!

– Lăsați-mă, vă rog. Mă doare.

În loc să-i dea drumul, o strânse mai tare.

– Nu vă fac rău!

Era adevărat. Dintr-o dată, o strânse mai tare deliberat, ca să-i arate ce însemna durerea. Fata își lăsă capul în jos. O cuprinsese un tremur straniu. Deasupra lor trecu un pescăruș, săgeată de umbră pe nisipul strălucitor.

– Vreau să veniți cu mine la Atena, insistă el.

– Este imposibil!

– De ce?

– Tatăl meu vitreg nu mi-ar permite.

Urmă un moment de tăcere. Ben o cântărea din ochi pe Clea. Oare ce-i trecea prin minte? Îi dădu drumul brusc, respingând-o parcă, și, fără să spună nimic o luă la fugă.

Melissa dormea încă. Clea se opri lângă patul ei, nehotărâtă. Oare va trebui s-o trezească? În final se hotărî și o scutură ușor de umeri.

Melissa mormăi ceva și se întoarse, ascunzându-și fața în pernă.

– Mel, trezește-te!

– Du-te de aici, lasă-mă să dorm!

– Te așteaptă Ben.

– Cum?

Melissa nu înțelesese și nu se mișca.

– Nu i-ai promis că vei lua micul dejun cu el la Atena?

Se trezi, în sfârșit, ridicându-și brațele spre cer.

– Oh, Doamne, e adevărat! A venit și eu nu sunt gata!

Sări din pat.

– Spune-i că voi coborî în zece minute.

Clea își mușcă gânditoare buza.

– Chiar e necesar să-l anunț? Tata nu va fi prea încântat.

– Nu e cazul să-i spui.

O împinse pe sora ei spre ușă, nerăbdătoare.

– Pleacă, du-te repede și spune-i lui Ben că sosesc.

Clea merse mai întâi în camera sa. Își scoase costumul de baie, făcu un duș și îmbrăcă o rochie albă, scurtă și fără mâneci. După ce își

pieptănă cu cenușiiță părul, coborî în hol. Intrarea casei dădea spre coline. Deschizând ușa, Clea îl descoperi pe Ben pe aleea principală, sprijinit de mașină. Adoptase o atitudine nonșalantă și o privea calm pe Clea cum înainta spre el.

– Melissa nu va întârzia. Dormea. Trebuie să-și facă toaleta.

Ben deschise ușa mașinii, ca și cum ar fi vrut să urce. Clea pornise deja către casă. Deodată, două mâini o prinseră de talie, și deși țipă, ateriză ca un colet pe scaunul din dreapta al mașinii. Fata nu avu timp să scape. Ben se instalase deja la volan și mașina demară cu un urlet de motor. Luă rapid viteză.

– Vreau să cobor! strigă Clea.

– Calmați-vă, nu vă purtați ca un copil!

Mașina trecuse deja de poartă și curând casa albă nu se mai vedea.

– Melissa se va înfuria! gemu ea.

Drept răspuns, Ben izbucni în râs.

– Nu-i de râs!

– Văd, replică el, continuând să se amuze.

– Atunci, duceți-mă înapoi! E ridicol!

– Spuneți mai degrabă că dumneavoastră sunteți ridicolă. Să faceți atâtea figuri ca să mergeți cu mine la Atena! Nu vă răpesc! O să ne plimbăm, vom lua micul dejun și vă conduc înapoi acasă.

Clea se ghemui în colțul mașinii.

– Nu aveți dreptul să vă purtați astfel.

– Dreptul nu are legătură cu această afacere. Vă doreați să veniți cu mine!

– Nu-i adevărat!

– Oh, nu! Vă doreați la fel de mult cât mi-am dorit și eu!

– Dacă aș fi vrut să vin, v-aș fi acceptat invitația, protestă Clea.

Vila rămăsese mult în urmă, iar el conducea acum mai încet. Își ținea una din mâini pe volan, iar pe cealaltă și-o sprijinea pe scaunul care se afla între ei.

– Vă e mult prea frică de tatăl dumneavoastră vitreg ca să faceți ce vă tentează.

– Și Melissa, ce va spune?

Ben râse insolent.

– Îmi este absolut indiferent!

Biata Melissa, își spunea Clea. Își făcuse toaleta în mare grabă. Urma să coboare în viteză scările și să deschidă ușa ca să găsească aleea goală. Clea tremura la gândul că va trebui s-o înfrunte pe sora ei, când Ben va binevoi s-o aducă înapoi acasă.

Cu buzele strânse, îi aruncă o privire. Era concentrat asupra drumului și părea să fi uitat de prezența ei. Melissa o să fie turbată de furie. De ce i-a jucat festa asta? Ar fi de scuzat acest act impulsiv la un adolescent, dar nu la un bărbat de vârsta lui. Oare câți ani avea? Treizeci de ani? Treizeci și unu?

Fără îndoială, îi plăcea să facă totul după cum avea chef și că se încăpățâna atunci când întâmpina rezistență. Dacă stai să te gândești mai bine, comportamentul lui era cel puțin bizar. Să iei astfel o tânără pe care de-abia o cunoști! Clea nu vedea decât o singură explicație. Refuzând să meargă cu el, i-a rănit orgoliul și atunci a vrut să aibă ultimul cuvânt.

La o curbă a drumului, întâlniră o turmă de capre. Clopotele atârnate de gâturile lor răsunau în ritmul pașilor lor. Ciobanul, un bătrân cu cămașă neagră și o pălărie de paie bej, se scuză față de Ben.

– Nu vă faceți probleme, nu suntem grăbiți, îi răspunse acesta.

Omul îl aprobă, râzând:

– În locul vostru, nici eu nu m-aș grăbi.

Privirea poznașă, îndreptată asupra Cleei îi exprima perfect gândul. Împărtășindu-i veselia, Ben își trecu brațul în jurul umerilor fetei. Gestul o înfurie pe Clea.

– Mă invidiază. Ar prefera, într-o dimineață atât de frumoasă, să fie într-o mașină cu o femeie drăguță alături, în loc să ducă la păscut caprele.

– Bărbații nu se pot gândi la altceva, replică, disprețuitor, Clea.

– Un gând care s-a arătat folositor și majoritatea femeilor îl apreciază.

Clea credea că există multe femei care nu și-ar dori altceva decât să fie curtate de Ben. Acesta, însă, schimbă brusc subiectul.

– Tatăl dumneavoastră nu prea are concepții moderne, nu-i așa?

– Este un om deosebit, afirmă Clea, ca să-l apere.

– În felul lui, are mult farmec dar, chiar și pentru un grec, gândește ca acum o sută de ani.

Se uită cu seriozitate la Clea.

– Sper că n-aveți intenția să vă căsătoriți cu bărbatul pe care vi l-a ales?

După Melissa, iată că acum Ben abordează același subiect. Clea își ridică ochii către cer. Nu vroia să se mărite cu Dimitri, și-i era teribil de dureroasă ideea că va fi obligată să se certe cu tatăl ei vitreg din această cauză. Dar n-avea niciun chef să vorbească despre acest lucru cu un străin.

– Îl cunoașteți bine?

– Pe cine? întrebă ea, fără să înțeleagă la cine făcea referire.

– Pe viitorul dumneavoastră soț, răspunse ironic Ben.

Clea nu se putu împiedica să nu roșească.

– Oh, Dimitri! L-am văzut deja de multe ori.

– Nu se poate, Clea, nu abordați această atitudine resemnată! Nu puteți să vă căsătoriți cu el!

Fata își frământa nervoasă degetele.

– Nu știți despre ce vorbiți, îi zise.

Chiar dacă era pe jumătate grec, era clar că Ben nu știa nimic despre concepția de viață a lui Kerasteri. Clea îi știa bine punctul de vedere și mai știa că-i va fi foarte greu să-l facă să-și schimbe hotărârea.

– Nu-l iubiți pe acest bărbat! ripostă Ben indignat.

– Vorbiți despre dragoste așa cum e văzută în Anglia, nu în Grecia.

Pentru greci, care aveau încă o mentalitate țărănească, și a căror existență era o luptă permanentă cu soarele copleșitor al verii care usca totul, dragostea se explica în termeni de supraviețuire, fecunditate și speranță.

– Dar sunt pe jumătate grec, îi aminti contrariat Ben.

– Prin sânge, poate, dar prin educație sunteți în întregime englez.

Bărbatul se întoarse brusc, îi prinse bărbia și o privi adânc în ochi.

– Atunci, o să vă pun o întrebare grecească: îl doriți pe acest bărbat?

Mută de uimire, Clea încerca în zadar să se elibereze, dar Ben o ținea cu putere.

– Răspundeți-mi! Doriți să împărțiți patul cu acest bărbat?

Cu obrajii în flăcări, fata murmură:

– N-am de ce să răspund la astfel de întrebări.

– Nu vă place, nu-i așa? insistă el, scuturând-o ușor.

– Nu înțelegeți.....

– Explicați-mi.

– Tatăl meu vitreg a fost întotdeauna bun cu mine, începu ea, dar Ben o întrerupse, ironic:

– Asta nu e extraordinar. Nu este un motiv pentru care să vă simțiți obligată să vă căsătoriți cu cel pe care l-a ales. Melissa mi-a dat de înțeles că te supui orbește lui Kerasteri.

– Fals!

– Cred că e puțin geloasă.

Clea îl privi mirată.

– Melissa? Dar e absurd! Nu văd de ce ar fi geloasă.

– Mi-a spus că tatăl ei vă adoră. Sunteți fiica respectuoasă, docilă, dulcea porumbiță, cum vă spune el.

Clea izbucni în râs:

– Mi-a fost întotdeauna prea frică de el ca să nu-l ascult. Melissa, în schimb, este mult mai curajoasă.

– Deci, sunteți lașă! trase concluzia Ben, cu un ușor dispreț amuzat.

– Tot ce se poate, aprobă ea, coborându-și ochii.

– Poate? Nu, e sigur, altfel i-ați fi vorbit de mult tatălui dumneavoastră vitreg. Melissa mi-a spus că vă întristează mult ideea de a vă căsători cu Dimitri.

– V-a spus și că mă împinge să mă revolt ca să nu fie ea prima care își înfruntă tatăl? Nici ea, ca și mine, nu-și dorește să se mărite cu bărbatul pe care i l-a ales.

În clipa aceea trecu și ultima capră, iar fata adăugă:

– Putem pleca.

Ben demară, răspunzând salutului ciobanului care le făcea cu

mâna, apoi o privi pe Clea. În lumina aurie a dimineții, fața lui cu trăsături ferme avea ceva din sălbăticia unei măști barbare.

– O să vă supuneți voinței lui Kerasteri?

– Nu vă privește.

– Un străin are adesea o imagine mai clară asupra situației decât oamenii implicați direct. Eu văd o tânără care se pregătește să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubește.

– Kerasteri v-ar spune că toate căsătoriile sunt la fel. În viață, el ia totul așa cum vine, înțelegeți, și încearcă să profite la maximum. Are idei foarte precise și profund înrădăcinate despre tot.

Fata privea drumul drept care se așternea în fața lor, cu un surâs trist pe buze.

– Un personaj singular, tatăl meu vitreg.

Ben își examină pasagera. Îi dispăruse de pe figură orice urmă de ironie. La rândul ei, Clea simțea intensitatea privirilor care căutau să descopere adevărul din adâncul sufletului ei, dar îi evită privirea. Observa jocul umbrelor și luminilor pe coline.

– Aveți un adevărat cult pentru el, constată Ben.

– Gândesc numai de bine despre el.

– Și totuși, vă înspăimântă.

Clea neagă din cap, neadmițând un termen atât de tare. Doar îi era puțin teamă de el.

– Ba da, nu negați. Chiar dacă nu mi-ar fi spus Melissa, aș fi observat singur. Și să știți că se înșală pretinzând că toate căsătoriile sunt la fel. Oamenii n-au toți aceeași valoare. Poate că ați ajunge să trăiți în bună înțelegere cu Dimitri, dar nu vă veți realiza alături de el. Nu ați face altceva decât să vă supuneți unui destin care nu este cu

adevărat al dumneavoastră. Asta nu e viață, cel puțin în sensul în care o înțeleg eu.

– Nu sunteți căsătorit, ripostă acuzator Clea.

Era de acord cu Ben, și totuși era pe punctul de a apăra punctul de vedere al tatălui ei vitreg. Totul, în adâncul ei, striga că Ben are dreptate, dar nu putea permite unui străin să-l critice pe Kerasteri.

Pe figura interlocutorului ei reapăru o expresie cinică.

– Să mă căsătoresc! Doar nu-s nebun!

– Ah, înțeleg! Sunteți împotriva oricărui angajament serios!

– Să nu amestecăm lucrurile, protestă bărbatul. Știu de mult că nu sunt făcut pentru căsătorie. De exemplu, sunt mult prea egoist.

– Păreți a fi mândru de asta, îl ironiză Clea.

– Nu.

– În orice caz, e doar un pretext.

– Deloc, îi răspunse el, pe un ton mai dur. Și apoi, nu deturnați conversația. Vorbeam despre dumneavoastră!

– Nu vreau să vorbesc despre mine.

– De ce? Vă este rușine că n-ați abordat încă subiectul cu tatăl dumneavoastră vitreg? Trebuie să-i spuneți că nu-l iubiți pe Dimitri!

Clea îi aruncă o privire rece.

– Un bărbat care mărturisește că este prea egoist ca să se căsătorească nu poate da sfaturi.

Bărbatul îi aruncă un surâs malițios.

– Ah, întotdeauna e mai plăcut să dai sfaturi decât să primești!

Ajunseseră deja în cartierele de la periferie și circulația devenise mai intensă. Sute de mașini se îndreptau către centrul orașului, într-un concert de claxoane și de vapori de benzină care impregnau aerul cald

cu un miros acru.

– Unde vom lua micul dejun? întrebă Ben.

– La Syntagma, sugeră Clea, iar el fu de acord.

Traversară celebra piață, după ce găsiseră cu greu un loc de parcare. La mesele cafenelei plasate sub pomi erau mulți clienți, așa că au avut mult de așteptat până să fie serviți. Cu spatele sprijinit comod de speteaza scaunului, Ben o studia atent pe Clea, care se agita nervoasă sub privirea lui.

– Nu ajung la niciun rezultat cu dumneavoastră! Nu vă înțeleg.

– E normal. De-abia ne-am cunoscut.

– Nu are nicio legătură. Mi-au trebuit doar cinci minute ca să ghicesc personalitatea Melissei.

Cleei nu-i scăpă tonul cinic cu care a vorbit despre Melissa. De ce vorbea astfel despre sora ei?

Bărbatul ridică ochii spre frunzele pe care un vânt leneș abia le mișca. Razele soarelui, trecând printre crengile arborilor, împrăștiau pe mese un praf de stele aurii.

– O tânără de tipul Melissei poate fi repede examinată pe toate fețele, insistă Ben.

– Melissa nu este o oarecare! protestă Clea.

Ben o privi amuzat.

– Mă întreb dacă știți ceva despre viață și despre oameni.

Manierele lui nu-i plăceau deloc. Înfuriată, îi strigă:

– Pentru dumneavoastră nu e greu deloc, presupun că puneți toate femeile în aceeași oală!

– Bravo! făcu el, cu aceeași ironie. Și știți ce cred despre ele sau n-ați dedus încă?

Clea nu putea să formuleze ceea ce descoperise instinctiv despre comportamentul lui Ben față de Melissa și față de ea. El îi așteptă răspunsul surâzând....

– Când aveți o opinie, vă rog să mă informați, îi zise, făcându-i mare plăcere s-o tachineze.

Un chelner le aduse cafele, prăjituri și două pahare de apă cu gheață, pe care o băură imediat. Drumul printre coline, unde pământul ars se transforma în praf, îi deshidratase. Cleei nu-i era foame. Gustă doar dintr-o prăjitură în timp ce Ben le mâncă pe ale sale cu mare poftă. Circulația întreținea un vacarm constant. După un timp, fata își privi ceasul și declară:

– Trebuie să mă întorc, domnule Winter.

Bărbatul se ridică, urmat de Clea.

– Sper că ați apreciat acest scurt mic dejun și plimbarea, în ciuda protestelor, nu-i așa?

Fata își ridică bărbia. N-ar recunoaște niciodată așa ceva! Și totuși, trebuia să recunoască în sinea ei că trăise momente delicioase, aproape ireale, așezată alături de Ben, la umbra arborilor din piața Syntagma.

Nu-l întâlnise decât în ajun, dar avea deja impresia că știe foarte multe despre el. Știa, mai ales, că era conștient de puterea lui de seducție și că-i plăcea s-o exercite asupra femeilor. Din acest motiv o luase cu forța în această dimineață, deoarece nu se resemna cu un eșec.

Melissa, din contră, nu-i ascundea plăcerea pe care o simțea în compania lui. Iar el era obișnuit cu admirația femeilor. Cu siguranță, rezistența Cleei îl ofensase.

– Vă las pe dumneavoastră să răspundeți la această întrebare,

răspunse ea ridicând indiferentă din umeri.

Ben se întunecă la față.

– Ați început să mă agasați! exclamă el pe un ton strident.

Fără s-o aștepte, se îndreptă spre mașină. O lăsă pe Clea să urce și trânti portiera cu zgomot. Bărbatul nu mai scoase un cuvânt tot drumul. Mâinile crispate pe volan, umerii țepeni și fața încruntată exprimau o profundă iritare.

Capitolul 3

Păstrând o tăcere ostentativă, Ben o lăsă pe Clea în fața porții și plecă în trombă, fără să-i mai surâdă. Melissa era în pragul ușii de la intrare. Cu gambele dezgolite, șortul și corsajul alb mulându-i-se pe corpul frumos, începu să strige îndată ce o zări pe Clea:

– Pacoste ce ești!

– Îmi pare rău, dar m-a luat cu forța, îi explică sora ei.

– Chiar îți închipui că o să te cred?

– E adevărat, m-a împins în mașină și a demarat.

Cu mâinile în șolduri, Melissa tuna și fulgera.

– Și tu n-ai vrut deloc să te duci cu el, bineînțeles! Mă crezi idioată?

Clea trecu pe lângă ea, ridicând neputincioasă din umeri.

– N-am ce face, dacă nu mă crezi.

Melissa o urmă, furioasă, acuzând-o:

– Am văzut imediat că-ți place.

– Nu-mi place.

– Mincinoaso! În timpul cinei de ieri, l-ai privit tot timpul pe

ascuns.

– Oh, Mel! exclamă Clea.

Împotriva voinței ei, roșise, amintindu-și eforturile pe care le făcuse în timpul mesei ca să ignore prezența lui Ben. De ce să fie interesată de un astfel de bărbat? Era un seducător, un nestatornic.

– Eu l-am cunoscut prima, îmi aparține! strigă Melissa.

– Genul acesta de bărbat nu aparține nimănui, afirmă Clea.

Cel puțin, își dezvăluise adevăratul caracter, mărturisind că e prea egoist ca să se căsătorească.

– Unde ați fost? o întrebă Melissa, care nu voia să cedeze.

– La Atena!

– Exact acolo unde a vrut să mă ducă pe mine!

– Nu și-a modificat scenariul, răspunse ironic Clea. A schimbat doar actrița!

Melissa o privea consternată.

– Tu chiar ești nebună după el!

Se aruncă pe patul surorii ei și, foarte curioasă, continuă s-o întrebe:

– Ți-a făcut avansuri?

În loc să-i răspundă la această întrebare, Clea îi puse alta:

– De ce i-ai vorbit despre Dimitri? Aș vrea să nu mai povestești străinilor problemele noastre de familie.

Melissa făcu un gest dezinvolt cu mâna.

– Vroia să știe.

– Ăsta nu e un motiv.

– Mă întreba întruna. Ce-ar fi trebuit să fac? Să mă fac că nu-l aud?

– De ce nu? Ar fi fost mai înțelept.

– Te las cu înțelepciunea ta, o ironiză Melissa. Dacă tot trebuie să mă mărit cu Alexos, am de gând să mă distrez bine înainte și nimeni nu mă va împiedica.

Se ridică în picioare cu o mișcare sprintenă și dispăru. O secundă mai târziu, își strecură capul pe ușa întredeschisă:

– Ai cenușiijă pe viitor! Ben este al meu!

– Ți-l las cu plăcere! replică sora ei, dar Melissa plecase deja, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

Coborând, Clea descoperi că părăsise vila.

– A plecat la Atena, cred, spuse una dintre servitoare. Și-a luat mașina.

Clea își închipui imediat motivul acestei ieșiri. Melissa plecase în căutarea lui Ben.

Consternată în mod inexplicabil, se îndreptă către oficiu ca să pună la punct meniul zilei împreună cu bucătăreasa, o femeie de aproape cincizeci de ani. Aceasta locuia în apropiere, împreună cu cei trei fii ai ei. Unul dintre ei era grădinar la Kerasteri. În timpul liber îngrijea mica livadă cu măslini a familiei sale. Altul lucra la Atena și, cu ocazia băilor ei matinale, Clea îl zărea adesea în stația de autobuz.

După moartea mamei sale, Clea începuse să se ocupe de casă. Teoretic, Melissa ar fi trebuit s-o ajute. În realitate, munca nu necesita două persoane și Melissa nu uita s-o repete tot timpul, ca să-și justifice lipsa totală de interes pentru aceste treburi. Kerasteri angajase două servitoare. Una locuia în vilă, cealaltă venea zilnic. Clea nu trebuia decât să dea ordine și să controleze executarea lor. Kerasteri își concepuse căminul ca pe o mașină bine unsă, unde totul trebuia să se desfășoare fără niciun incident. Pretindea ca mesele să fie luate la ore

fixe și să aibă un interior impecabil, elegant și confortabil. Fiicele sale și servitoarele trebuia să vegheze în primul rând asupra bunăstării lui. Pentru el, femeile fuseseră create ca să distreze bărbații, să-i servească și să-i facă fericiți.

Spre sfârșitul dimineții, Clea s-a dus în sat, cu mașina ei. Avea câteva cumpărături de făcut, apoi a mers într-o cafenea micuță, ca să bea o cafea. În jurul clădirii plutea ca un nor un miros de fructe de mare. În interior, în schimb, o întâmpină miros de fum de țigară, amestecat cu un iz de vin trezit, datând probabil din ajun. Proprietara, care se pregătea să spele pe jos, i se adresă:

– Ce căldură! Nu reușim să dormim de mai multe nopți, nu-i așa, Alex?

Soțul ei, întins leneș pe un scaun, o aprobă dând din cap.

Întoarsă la vilă, prânzi rapid, apoi începu să lucreze la corsajul pe care și-l făcuse, brodând arabescuri purpurii pe guler și manșete. Lui Kerasteri îi plăcea s-o vadă brodând. Văzută prin ochii lui, viața era foarte simplă. Existau anumite ocupații numai pentru femei și altele doar pentru bărbați.

Melissa reveni în jurul orei cinci. Clea o văzu de la fereastra camerei sale trântind portiera mașinii și îndreptându-se către casă. Avea o expresie de nemulțumire pe chip. Oare se dusese la Atena degeaba? Nu-l întâlnise pe Ben? Sau poate se certase cu el?

Clea coborî la bucătărie ca să arunce o privire asupra pregătirilor pentru cină, apoi urcă din nou în camera ei, ca să facă un duș și să se schimbe. O auzi pe Melissa trăgând cu violență de sertare și trântind ușa șifonierului. Părea furioasă.

Puncta ca de obicei, Kerasteri sosi și scoase o exclamație de

nemulțumire îndată ce trecu pragul. Trebuia ca o femeie să-l întâmpine și să-i ofere imediat primul pahar al serii. Kerasteri ținea foarte mult la obiceiurile lui.

Clea coborî în grabă scările, cu fusta ei albă bogată zburând în jurul gambelor bronzate și cu părul mătăsos ondulându-i-se vaporos pe spate.

Dar Kerasteri nu era singur. Clea încremeni când îl descoperi pe Ben alături de el. Amuzat, acesta o privea cum roșește, tulburată.

Tatăl ei vitreg se îndrepta spre bar, căutând whisky.

– Unde v-ați ascuns amândouă? Apropie-te, porumbița mea și servește-ne băuturile. Suntem morți de sete, nu-i așa, Ben?

Îi spunea "dulcea mea porumbiță" de ani de zile, din dragoste în primul rând, dar și ca s-o necăjească pe Melissa, amintindu-i astfel cât de neascultătoare și indisciplinată era, comparativ cu sora ei vitregă. Clea se arătase întotdeauna supusă, iar acum această docilitate o împiedica să-și apere drepturile de femeie adultă. Pentru prima dată în viață, își dorea să contrazică o decizie a tatălui ei vitreg.

– L-am întâlnit pe Ben din întâmplare într-o cafenea, îi explică în timp ce ea punea cuburi de gheață în pahare. L-am invitat la cină, iar el mi-a promis că îmi va da un sfat profesional asupra liniei mele stereo. Are un mic zgomot la notele înalte care mă neliniștește.

Când îi întinse paharul, tatăl ei vitreg o sărută ușor pe frunte. Fața lui oacheșă se lumina de un surâs afectuos. Clea îi surâse și ea, apoi îi oferi un pahar lui Ben. Acesta o întâmpină cu o privire dură, ostilă aproape.

Oare era încă supărat că refuzase să admită că petrecuse un moment agreabil în compania lui? De obicei femeile nu-l jigneau astfel,

așa că nu era dispus s-o ierte pe curajoasa Clea.

Kerasteri era pe punctul de a îndrepta un tablou de pe perete. După o zi obositoare la firmă, acum se destindea. De îndată ce trecea pragul casei, renunța la manierele brutale și cuceritoare de om de afaceri.

– Ce părere ai despre această acuarelă, Ben?

– E foarte frumoasă.

Pe Kerasteri acest răspuns îl umplu de satisfacție.

– Am cumpărat-o anul trecut. Autorul ei este tânăr, dar are mult talent. Este pe cale să devină celebru.

Își goli paharul și-l așeză pe masă.

– Bun, trebuie să mă schimb. Clea, ocupă-te de Ben, servește-l în continuare.

Îi aruncă invitatului unul din surâsurile lui pline de siguranță și de bună dispoziție.

– Este puțin timidă, dar mie îmi place timiditatea la tinere. În zilele noastre, majoritatea cresc prea repede!

Părăsind camera, izbucni în râs. Dar Ben nu-i împărtășea în niciun caz buna dispoziție.

– Vorbește despre dumneavoastră ca și cum ați fi un lucru, zise el revoltat.

Tânăra îl privi stânjenită, surprinsă de această nemulțumire violentă.

– Consideră că așa e normal. Până acum câțiva ani, legea grecească m-ar fi situat printre posesiunile lui, ca și casa și mașina. Aici, femeile de-abia au început să-și cunoască libertatea. Kerasteri refuză să se schimbe odată cu vremurile. El respectă încă tradițiile strămoșești.

Ben o studie fără să surâdă.

– Îi găsiți întotdeauna scuze, nu-i așa?

– Nu! îl contrazise ea, supărată că Ben o critica atât de sever.

– Ba da! Fiecare dintre cuvintele dumneavoastră vrea să demonstreze că are dreptate, că punctul lui de vedere este justificat. Nu îndrăzniți să aveți măcar o idee personală. Nu riscați nici cel mai mic gest care l-ar putea contraria.

– Trăiesc așa cum m-a învățat. Nu e normal? El m-a crescut.

– Nu tot el a crescut-o și pe Melissa? Totuși, ea face ce vrea, fără să se întrebe dacă îi place sau nu.

– Melissa nu e ca mine.

– Ea are un spirit independent, murmură Ben, privind-o încruntat. Din nefericire, nu este și cazul dumneavoastră.

– Nu mă cunoașteți îndeajuns ca să mă judecați, ripostă Clea, începând să se înfurie.

– Vă cunosc mai bine decât credeți.

În ochii lui cenușii, care continuau s-o fixeze, apăruse o urmă de nerăbdare. Dintr-un pas, Ben ajunse lângă ea.

– Nu înțeleg să acceptați această căsătorie împotriva voinței dumneavoastră. Vă purtați ca o tânără neajutorată care face tot ce i se cere.

– Nu este adevărat! negă Clea. Dar nu vreau să continuu această discuție. Nu știți cine sunt și nici ce gândesc. Faceți supoziții despre un subiect care nu vă privește.

– Dumneavoastră cunoașteți bărbații? întrebă el, cu un aer straniu. Singurul care există pentru dumneavoastră este Kerasteri, iar el se pare că face totul ca asta să nu se schimbe.

– Nu spuneți prostii! îi replică. Duc o existență absolut normală, nu trăiesc ca o călugăriță. Sunt integrată perfect în societate.

Ben râse sceptic.

– După cum spune Melissa, preferați să rămâneți singură în camera dumneavoastră. Mergeți destul de rar la serate și priviți cu răceală toți bărbații care încearcă să se apropie de dumneavoastră.

Dacă sora ei ar fi fost acolo, Clea i-ar fi reproșat cu asprime o indiscreție atât de mare. Era timidă, într-adevăr, și incapabilă să participe cu ușurință la conversațiile superficiale care au loc la astfel de recepții. Dar Melissa n-ar fi trebuit să discute cu un străin despre dificultățile ei de adaptare.

– Înainte de a te căsători cu un bărbat pe care nu-l vei iubi niciodată, ai face mai bine să te interesezi puțin de ceilalți, o sfătui blând Ben, fără să înceteze s-o privească atent. Interesați-vă și de dragoste în același timp.

Clea nu era atât de naivă încât să nu sesizeze sensul surâsului lui de cuceritor și inflexiunile insinuante ale vocii. Fremătă, împotriva voinței ei și se întoarse în grabă.

– Pot să vă mai servesc o băutură?

– Nu! strigă el.

În aceeași clipă, își lăsă mâna pe umărul ei, obligând-o să-l înfrunte.

– Lăsați-mă, murmură ea, dar el o trase fără greutate spre el, ca și cum ar fi fost un manechin de ceară.

– Pentru că refuzați să mă ascultați, am să vă arăt despre ce e vorba, declară pe un ton vibrant.

Fata își ridică furioasă fața spre el și în aceeași clipă buzele lui Ben puseră stăpânire pe ale ei cu o putere împotriva căreia nu putea face

nimic. Încercă să dea înapoi, dar o mână fermă o atrăgea, impunându-i contactul cu corpul bărbatului.

Din gura Cleei se auzi un protest sufocat, când, cu cealaltă mână, Ben îi imobiliză capul, ca s-o poată săruta mai bine. Ea nu mai putea să gândească, o invadase o căldură tulburătoare, iar mintea îi fu învăluită în ceață. În loc să-l respingă, degetele îi strânseră brațul și simți cum i se abandonează. Buzele ei fremătau și răspundeau buzelor lui Ben, animate parcă de o voință proprie.

Când el ridică în sfârșit capul, ea avea ochii închiși, iar obrajii erau în flăcări. Cu prețul unui imens efort, reuși să-și ridice pleoapele ca să întâlnească privirea lui Ben.

– Iată ce vă va lipsi dacă vă veți căsători cu Dimitri, îi spuse acesta cu o voce gravă și melodioasă.

În acea clipă, în hol se auziră pașii ușori ai Melissei. Clea zbură, pur și simplu, până la ușile din sticlă și dispăru pe terasă. De acolo, ajunse până la ea salutul vesel pe care Melissa i-l adresă lui Ben, care-i răspunse cât se poate de senin, ca și cum nu se întâmplase nimic.

Își revenise ușor după acest sărut. Clea, în schimb, nu reușea să-și regăsească liniștea. Tocmai suportase un șoc la fel de violent ca un cutremur și toată ființa ei interioară era tulburată. Punctele ei de reper, concepțiile de care se agățase, ideile cu care crescuse, fuseseră desființate și i se arăta acum o lume nouă, înspăimântătoare. Picioarele îi tremurau iar corpul era străbătut, în ciuda căldurii de afară, de lungi frisoane. Încerca în zadar să-și regăsească sângele-rece, emoțiile pe care le simțise în brațele lui Ben refuzau să se stingă.

Și totuși, nu așteptase acest sărut ca să știe exact ce-i va lipsi dacă se va căsători cu Dimitri, o intuise demult. Chiar dacă trăise aici încă din

copilărie, era complet diferită de Melissa și totul în ea se opunea unei căsătorii aranjate. Din instinct, ghicea ce i-ar putea aduce viața dacă s-ar căsători cu un bărbat ales de ea.

Această problemă o chinuia demult. Nu-și dorea o existență cu un bărbat pentru care n-avea decât simpatie, un bărbat care n-o atrăgea.

Dar unde să găsească puterea să-i spună toate astea lui Kerasteri? El ar clătina nemulțumit din cap.

– Nu știi nimic despre căsătorie, i-ar spune. O să vorbești de atracție atunci când te vei căsători cu Dimitri. Până atunci, păstrează-ți inocența. Așa te vrea viitorul tău soț. Nu te mai preocupa de astfel de probleme.

Kerasteri împărțea femeile în două categorii: cele care erau căsătorite și cele care nu erau. Doar primele aveau dreptul să vorbească despre farmec, dorință sau pasiune.

Un astfel de demers din partea Cleei n-ar face altceva decât să-l înfurie. Ar trimite-o în camera ei, interzicându-i să mai abordeze acest subiect.

Melissa, în schimb, abordase o atitudine simplă și sinceră față de dragoste. Corpul ei o aștepta cu nerăbdare. Se arăta cochetă față de bărbați, plăcându-i să le trezească dorința ca apoi să-i refuze. În ziua în care Kerasteri o va conduce la altar, va fi bucuroasă în așteptarea plăcerilor fizice pe care urma să le dea și să le primească prin această căsătorie, fără ca inima ei să aibă cel mai mic rol.

Clea contempla acum frunzișul pinilor sumbru, în comparație cu lumina strălucitoare din jur. Ben tocmai îi furnizase ultima probă de care avea nevoie ca să se teamă mai mult de căsătoria cu Dimitri.

În timpul cinei, Kerasteri monopoliză, ca de obicei, conversația.

Corpul lui îndesat părea că ocupa tot spațiul mesei. Vorbea despre politică și-și susținea punctele de vedere cu gesturi largi. Ben îl privea ușor amuzat, dar indulgent. Vorbea mai puțin, dar de fiecare dată Kerasteri îl asculta atent.

Îl aprecia vizibil pe Ben, prezența lui aducându-i ceva special. Și totuși, se simțea o oarecare rezervă în atitudinea lui, ca și cum ar fi vrut să-și amintească tot timpul că Ben nu făcea parte din lumea lui. Era fascinat de această mentalitate străină și-i punea invitatului numeroase întrebări. Dar, în ciuda simpatiei pe care o avea față de Ben, acesta nu se purta și nu gândea așa cum știa el că trebuie să se poarte un bărbat.

Într-un fel, Kerasteri îl considera un animal exotic. Îi testa reacțiile și se distra cu el, fără să-l accepte ca egalul lui.

Melissa nu-și ascundea deloc interesul pentru acest tânăr. Îi asculta, pe el și pe tatăl ei cu același interes în aparență, întorcând capul spre cel care vorbea, ca și cum ar fi asistat la o partidă de tenis, dar zâmbetele ei erau tot atâtea invitații adresate lui Ben. Îi lansa fără încetare priviri provocatoare din spatele genelor ei lungi.

Kerasteri observa aceste manevre cu oarecare amuzament care nu excludea, însă, vigilența. Nu avea încredere în fiica lui și nici în oaspetele lor. În jurul mesei se agitau în liniște servitoarele în rochii negre. Figurile lor oacheșe, luminate de câte un surâs, arătau că nu pierdeau nimic din discuție. Dacă Ben n-ar fi fost de față, ele ar fi intervenit în discuție și și-ar fi spus părerile, fără să se lase intimidate de mânia sau hohotele de râs ale lui Kerasteri.

El ar fi fost în stare să sară de pe scaun și să le scuture puțin sau să le ciupească de obraz, strigând:

– Cine ți-a cerut părerea? Înapoi la bucătărie, repede!

Aproape făceau parte din familie, iar Kerasteri adopta același comportament direct față de toți cei care trăiau în casa lui.

Mai târziu trecură în salon și Melissa puse un disc. Apoi se instală pe canapea, etalându-și grațios fusta roșie în jurul gambelor și strecurându-și un braț sub ceafă ca să ia, pentru Ben, poza cea mai avantajoasă.

Ben intră în jocul ei. Continuând să vorbească gazdei, îi arunca priviri complice, dar nu schița niciun gest să se apropie de ea.

Clea se prefăcu somnoroasă; schițând un căscat, îi declară tatălui ei:

– Te rog să mă scuzi, tată, dar sunt foarte obosită. Dorm greu din cauza căldurii.

Kerasteri îi surâse și mâna lui mare o atrase ca s-o sărute pe frunte. Când se îndepărtă, îi dădu o palmă la fund, cum făcea de obicei ca s-o necăjească.

Clea se întinse goală în pat, se acoperi cu un cearșaf și încercă să adoarmă. Dar sufletul ei refuza odihna. Imaginea lui Ben îi revenea fără încetare, întreținând o tulburare care-i cuprindea tot corpul.

Pentru că obloanele nu erau închise, lumina lunii intra în valuri, îndepărtându-i și mai mult somnul. Cleei îi era atât de cald, încât hotărî să facă un duș. Rămase mult timp cu ochii închiși sub jetul de apă rece.

Buzele-i strivite de Ben o ardeau încă. N-o mai sărutase nimeni în acest fel. Experiențele ei anterioare se arătaseră mult prea nesemnificative. Își umezi buzele cu o mână tremurătoare.

Până la sfârșitul verii, trebuia să ia o hotărâre teribilă. Dacă va refuza căsătoria aranjată de Kerasteri, era obligată să-i înfrunte furia. Cu siguranță, îi va da un ultimatum: ori se căsătorește cu Dimitri, ori nu mai face parte din familie! Kerasteri se angajase față de Dimitri. Era în

joc onoarea lui. Dacă ar fi refuzat această căsătorie, l-ar acoperi de rușine pe tatăl ei vitreg.

În picioare în fața ferestrei, Clea respira aerul cald al nopții, după ce se uscase cu un prosop mare, alb. În depărtare, marea lovea neîncetat cu valurile ei plaja, într-un murmur permanent. Visătoare, Clea îl asculta.

Razele lunii se răsfrângeau pe corpul ei gol, transformându-l într-o statuie palidă, luminoasă. Cu brațele ridicate, își usca părul, contemplând grădina scăldată într-o lumină aurie.

Deodată, privirea distinse un fir subțire de fum. Își coborî mașinal ochii și înlemni brusc. Era prea tulburată ca să gândească să se retragă din cadrul luminat al ferestrei. Pe terasă se afla Ben, cu țigara în mână. Cu capul ridicat și cu ochii fixați asupra ei! Strălucirea lor argintie era singurul semn de viață pe fața lui încremenită.

Ieșind în sfârșit din letargie, Clea se retrase rapid în interiorul camerei și se opri, tremurând toată, în fața toaletei. Reflectarea corpului ei îi apăru în oglinda mare, pielea ei părea de mătase și aproape imaterială, în lumina dulce a lunii. Își puse involuntar mâna pe piept, din adâncul căruia se ridicase o stranie și surdă durere.

Închise ochii, tulburată. Oare ce-și închipuise, ce simțea Ben, în timp ce o privea?

Închise ochii, gemând, nevrând să mai vadă ceea ce deslușise în oglindă. Îmbrăcă o cămașă de noapte și se culcă din nou, înfundându-și cu un suspin capul în pernă.

***

Incidentul din noaptea trecută o chinui toată ziua următoare. În fiecare clipă când revedea în memorie figura transfigurată a lui Ben contemplând-o, se crispa, îngrozită.

Era foarte sigură că va reveni la vilă și-i pândea neliniștită apariția. Și totuși, nu-și anunța prezența. Cât despre Melissa, era plecată într-una din obișnuitele ei escapade despre care nu spunea nimic. Clea se întrebă încă o dată dacă nu cumva era plecată la Atena ca să-l întâlnească pe Ben. Refuza să-și mărturisească faptul că această posibilitate o făcea geloasă. Trebuia să lupte, să fie atentă, pentru că nici nu se punea problema să-l lase pe Ben să devină important pentru ea, pentru inima ei. Era vorba de un simplu străin care-i traversa repede viața. Cu siguranță, peste câteva zile va ieși complet din viața ei. Și va rămâne doar un străin pentru ea, era decizia ei fermă.

Se temea totuși să-l revadă. Suspina, aproape gemea de fiecare dată când își amintea că se expusese privirii lui, goală în lumina lunii. Și culmea, era mai mult tulburată decât scandalizată, când se gândea la asta.

Melissa a revenit cu puțin timp înaintea tatălui ei. De data aceasta, cânta în timp ce urca în camera ei. Părea satisfăcută de ea și mulțumită de viață.

Clea o asculta, încordată. Își dorea foarte mult s-o întrebe dacă și-a petrecut după-amiaza cu Ben.

După cină, Kerasteri s-a retras în birou, cu prețioasa lui linie stereo. Le spusese fiicelor lui că Ben i-a reglat-o perfect.

– Se pricepe! exclamase el. N-a avut niciodată un astfel de sunet. E un om folositor, acest Ben!

Melissa izbucni în râs de îndată ce el ieși din cameră.

– Câtă dreptate are tata! Ben este într-adevăr un bărbat foarte folositor. În această după-amiază, mi-a reparat mașina. De câte ori urcam, motorul tușea. El mi-a explicat că este de vină carburatorul, pe care l-a curățat pentru mine.

Cu ochii plecați, Clea nu spunea nimic. Așadar, Melissa îl întâlnise pe Ben. Nu era o surpriză, dar de ce avea impresia că se sufocă? Fără îndoială, era de vină căldura asta insuportabilă.

Murmură, în timp ce se ridica:

– O să mă culc.

Fără să-i dea atenție, Melissa continuă, pierdută în gândurile ei:

– Ca să lucreze, s-a dezbrăcat până la brâu. Dacă i-ai fi văzut brațele musculoase. Eu le-am atins. Erau tari, atât de tari!

Clea n-avea chef să audă mai mult. Se îndrepta deja către ușă.

– Mi-ar fi plăcut ca Alexos să fie la fel de mare ca el! gemu Melissa.

– Poate o să mai crească! o ironiză Clea.

Ce se întâmpla cu porumbița cea dulce? Melissa se redresă, stupefiată.

– Ce răutăcioasă ești! Te-a înțepat ceva, ce-ți veni?

– Sunt obosită, minți ea. Noapte bună.

A doua zi după-amiază, izbucni o furtună violentă. Marea mugea sub cerul întunecat și amenințător. Melissa fusese plecată toată ziua. În ceea ce o privea pe Clea, excitată în mod straniu de dezlănțuirea naturii și ușurată de scăderea bruscă a temperaturii, cedă unui impuls și se duse pe plajă, cu toată ploaia torențială. Servitoarele, îngrozite, n-au reușit s-o oprească.

Cu capul și cu picioarele goale, contemplă îndelung săgețile strălucitoare pe care fulgerele le desenau pe cer.

Udă leoarcă, îi venea să țipe de bucurie, atât de bine îi făcea aerul proaspăt care-i umplea plămânii.

Rochia i se lipise de curbele armonioase ale corpului. Devenise transparentă, dar Cleei nu-i păsa. Nu se gândea decât la spectacolul fascinant oferit de natură. Nici nu auzi zgomotul de pași pe nisipul din spatele ei.

Când a fost în sfârșit conștientă că cineva era în spatele ei, s-a întors brusc, cu ochii mari dilatați de surpriză, și scoase un strigăt:

– Ben!

– Bună ziua, o salută el grav.

Bărbatul nu zâmbea deloc. Ochii lui cenușii se plimbau nestingheriți pe corpul ei. Aceasta îi ghici gândurile și fata fu invadată de o roșeață vie.

– Melissa nu e acasă, declară ea grăbită. A plecat la Atena. Cu siguranță, vă așteaptă la hotelul unde locuiți.

Confuzia îi făcuse vocea ușor tremurătoare, dar reuși să se stăpânească.

– N-am venit pentru Melissa, răspunse el cu seriozitate. Știți foarte bine acest lucru.

– Încep să cred că sunteți un intrigant, domnul Winter. Vă place să semănați discordie pe unde treceți. Mă cert cu sora mea din cauza dumneavoastră, vă rog să aveți amabilitatea să plecați la Atena. Nu vreau să vă mai văd!

Ben își înfundă mâinile în buzunare și o privi cu mare atenție.

– Chiar nu vă dați seama ce mi-ați făcut? Nu mă pot împiedica să mă gândesc zi și noapte la dumneavoastră. Mi-ați intrat pe sub piele ca un spin și nu-mi voi găsi liniștea până nu vă îndepărtez.

Uluită de cuvintele lui, Clea își coborî capul. Oare era un alt joc de-al lui? Iar își bătea joc de ea? Nu putea vorbi serios!

– Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi păreți o copilă inocentă și ignorantă care se aruncă în gura lupului. Nu puteți să vă căsătoriți cu Dimitri, Clea! Vorbiți cu tatăl dumneavoastră vitreg, spuneți-i că e imposibil!

– Nu pot! strigă ea, disperată. Am încercat să-i vorbesc, dar nu reușesc.

– Dar ce vă împiedică?

– Ar însemna o ruptură definitivă între noi, îi explică, ținându-și capul plecat și trasând cu vârful piciorului un cerc pe nisip.

– Afecțiunea lui contează atât de mult pentru dumneavoastră?

Ben îi vorbea într-o manieră brutală, presantă, iar Clea nu îndrăznea să-l privească. Nu înțelegea de ce era atât de înfuriat. De ce își ieșea din fire pentru probleme care nu-l priveau? Ce putea să însemne pentru el viitoarea căsătorie a Cleei?

– Nu puteți să înțelegeți, murmură ea.

– Atunci, explicați-mi.

– Dacă refuz această căsătorie, Kerasteri va fi atât de furios, încât mă va goni.

– Te-ai crede în Evul Mediu!

– Nu știți nimic despre oameni ca tatăl meu vitreg. Și-au păstrat atitudini tradiționale față de viață.

– E vorba mai degrabă de egoism.

– Nu! protestă ea. Este obsedat să ne facă fericite, pe Melissa și pe mine.

– Forțându-vă să vă căsătoriți cu bărbații pe care i-a ales fără să vă

consulte?

– Nu i-a ales la întâmplare, afirmă Clea cu un surâs chinuit. A căutat mult printre bărbații pe care-i cunoștea, unii care să aibă caractere asemănătoare cu ale noastre. Dimitri este dulce, calm și foarte respectuos. Își dorea un bărbat ca el pentru mine. Și pentru Melissa, l-a găsit pe Alexos. Este foarte energic. O va împiedica pe Melissa să facă prostii, dar îi va și trece cu vederea multe lucruri deoarece consideră foarte amuzante femeile ca ea. Vedeți, Kerasteri nu i-a ales doar pentru avere. El s-a gândit bine și a luat în calcul toate aspectele.

Ben părea stupefiat.

– Mă întreb cine e nebun, dumneavoastră sau eu? exclamă, controlându-și cu greu exasperarea.

– Să nu vă imaginați că sunt încântată de această căsătorie.

– Atunci, spuneți-i-o tatălui dumneavoastră vitreg!

– Ca să-l supăr? Nu, văd că nu înțelegeți. Tatăl lui Kerasteri s-a căsătorit cu femeia pe care i-o alesese tatăl lui, iar prima soție a lui Kerasteri îi fusese prezentată în același fel.

A murit când Melissa era încă un bebeluș. Kerasteri o iubea, a fost fericit cu ea. El n-are deci nicio îndoială asupra acestei metode de căsătorie.

– Asta poate fi valabil pentru un bărbat de vârsta și cu educația lui. Dar dumneavoastră? Aveți idei moderne. Nu vreți să cunoașteți dragostea?

Pe Clea o străbătu un fior. Fără să se gândească, îl întrebă:

– Dumneavoastră, care vorbiți despre dragoste, ați fost vreodată îndrăgostit?

Regretă imediat că a pus întrebarea, dar era prea târziu.

– Foarte des, răspunse Ben, cu un zâmbet răutăcios.

Se apropie de ea, ca s-o vadă mai bine. Clea încremeni, de frică și de emoție în același timp.

– După părerea dumneavoastră, ce este dragostea?

Trasă cu un deget o linie de-a lungul obrazului fetei și adăugă pe un ton scăzut, invitând la intimitate.

– Știți ce este dragostea, nu-i așa? Nu sunt singurul dintre noi doi care simte ceva în acest moment.

– Ce? zise fata, prefăcându-se calmă, ca și cum n-ar fi tulburat-o vorbele lui.

– Știți despre ce vorbesc.

Ben avea o expresie stranie întipărită pe față. Ochii îi străluceau și cu cât o privea mai mult pe Clea, cu atât era mai satisfăcut.

Confuză, fata întoarse capul.

O șuviță de păr blond îi zbura într-o parte. Ben o prinse și o rulă concentrat în jurul degetelor lui.

– Nu mă mințiți, Clea.

Nu vă mințiți pe dumneavoastră înșivă.

O forță imperioasă îi făcea vocea din ce în ce mai vibrantă, iar Clea se simți cuprinsă de panică.

– De când v-am văzut la fereastră.....

– Nu! strigă ea, zbătându-se să se îndepărteze de el.

Dar bărbatul o prinse atât de brutal, încât îi căzu la piept. Parfumul învăluitor al pielii lui bronzate o zăpăci.

Ben o prinse cu o mână de ceafă ca s-o privească mai bine, apoi murmură:

– Sunteți minunată, Clea! Nu trebuie să vă fie rușine. Sunteți

înnebunitoare!

– Tăceți! îl imploră ea.

– De ce? Pentru o clipă, mi-ați părut o statuie de marmură. Păreați aproape ireală, în lumina lunii. Și apoi ați dispărut, iar eu am suferit, nici nu vă puteți imagina ce greu mi-a fost!

Ea încerca în continuare să se elibereze din mâinile lui.

– Nu-mi vorbiți astfel. Nu înțelegeți că mă jenez?

– Vă este frică, zise el emoționat. Nu trebuie să vă temeți, Clea. Sunteți făcută ca să simțiți acest minunat sentiment de....

– Nu simt decât jenă, îl întrerupse ea.

Emoția care luminase figura lui Ben se transformă imediat în iritare. Își încruntă sprâncenele și privirea îi deveni aspră.

– Nu este adevărat. Refuzați să mărturisiți ce simțiți. Vă este atât de frică de dragoste?

Uitând orice prudență, Clea cedă furiei care fierbea în ea:

– Dumneavoastră nu vorbiți de dragoste, ci de dorință fizică!

– Este același lucru!

– Nu! negă energic. Nu trebuie să le confundăm.

Ben râse.

– Folosiți cuvinte mari despre lucruri pe care nu le cunoașteți. Gata cu teoria! Vă lipsește practica. E timpul să câștigați puțină experiență.

– Nu.... bâigui ea.

– Ba da, afirmă Ben, căutându-i gura.

Fata se străduia să i se opună. Lupta să rămână calmă, în ciuda dorinței chinuitoare de a i se abandona. În adâncul ei o avertiza un glas. Ben nu era altceva decât un seducător experimentat. Încerca în mod necinstit s-o tulbure, făcând apel la o tehnică pe care o învățase

de la alte femei. Nu-i oferea dragostea la care visa. Știa ce-i propunea și nu vroia.

Simțindu-i rezistența, bărbatul își strecură o mână în părul ei și-i trase capul mai în spate. Ca să nu se dezechilibreze, fu obligată să se agațe de umerii lui. Ea îi surprinse ochii strălucind, chiar înainte ca gura lui să se lipească de a ei. Se înfuriase și ea înțelese că nu va ceda până când nu va avea putere deplină asupra ei.

Simți cum îi desface rochia și își plimbă degetele fierbinți pe spate. Începu să tremure. Glasul care continua să șoptească în adâncul ei nu mai putea s-o oprească. În curând nu-l va mai auzi deloc. Corpul ei fremăta, dându-i lui Ben răspunsul pe care-l aștepta.

Îi despărți brusc un fel de răcnet sufocat care se auzi în apropiere. Ben îi dădu atât de repede drumul, încât Clea era cât pe ce să cadă. El se întoarse cu iuțeala unui animal sălbatic în pericol.

Îngrozită, Clea îl descoperi pe Kerasteri, la câțiva pași de ei. Părea un tigru care se încorda înainte de a se repezi asupra prăzii.

– Lepădătură! urlă el.

Figura lui era vânătă, iar ochii aruncau flăcări. Își întoarse apoi ochii de la Ben spre Clea. Fata se simți rușinată și murdărită sub această privire. Își imagina spectacolul pe care i-l oferea tatălui ei vitreg: cu părul ciufulit, rochia udă lipită de corp și căzută de pe umeri, cu buzele strivite de sărutările lui Ben.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Tată! îl imploră ea.

Kerasteri străbătu spațiul care-i separa și luând-o violent de braț, o împinse spre casă.

– Du-te acasă! Mă voi ocupa de tine mai târziu.

Un sunet straniu, pe jumătate suspin, pe jumătate mormăit îi scăpă din piept.

– Știi cu cine semeni?

Își întoarse privirea de la ea ca și cum nu suporta s-o vadă astfel.

Clea se îndepărtă, tremurând și plângând în hohote. Nu mai știa unde să se ducă și nici ce să facă.

Capitolul 4

Clea alergă în camera ei. Trecu pe lângă o servitoare care o privi cu un aer îngrozit, dar nu spuse nimic. Închizând ușa după ea, se trânti pe pat. Tremura din toate încheieturile. O obseda privirea dezgustată pe care i-o aruncase tatăl ei vitreg.

După câteva minute, se ridică, își smulse rochia și se duse la duș. Corpul ei se crispă sub jetul de apă rece, dar rezistă, gândindu-se doar să se purifice.

N-ar fi trebuit să-i permită lui Ben s-o atingă. Nu se va mai întâmpla așa ceva vreodată. Șocul de a-l fi descoperit pe tatăl ei vitreg în starea asta de furie și de dispreț, alungase toate celelalte senzații. Nu rămăsese decât un dezgust profund, copleșitor.

Ieșind din baie, Clea se ștergea cu putere și cu furie, ca și cum ar fi vrut să-și schimbe înfățișarea.

Odată îmbrăcată, se așeză pe marginea patului, amărâtă, condamnată să aștepte. Ce o să-i spună Kerasteri?

Ben nu era îndrăgostit de ea, a arătat cât se putea de clar că o

dorește și nimic altceva. Cu o seară înainte se distrase cu Melissa, prefăcându-se că o ignoră pe Clea, pentru că era furios pe ea. A vrut să se răzbune pentru că nu manifestase entuziasm la ideea de a merge împreună la Atena! Se credea irezistibil, iar Melissa îi menținea această convingere.

Clea era prea serioasă ca să desfășoare tot felul de viclenii și cochetării pentru un bărbat, oricine ar fi fost el. În schimb, se temea să se expună la glume. O speriau relațiile complexe care se puteau lega între oameni. Îi lipsea siguranța de sine a Melissei, care aparținea de fapt aceleiași specii ca și Ben. Atât unul, cât și celălalt, nu știau ce era spaima și tensiunile care înhibau oamenii asemenea Cleei.

După furtună era mai răcoare și cerul era de un albastru strălucitor. Soarele revenise și se reflecta în oglinda toaletei din camera Cleei, împodobindu-i capul blond cu o aureolă aurie. Dar tânăra nu se sinchisea de frumusețea luminii de după furtună și pândea pașii lui Kerasteri.

Tresări violent când îi auzi apropiindu-se, apoi ușa se deschise, iar ea sări în picioare.

– Clea! se auzi vocea lui teribilă.

Fata nici nu îndrăznea să-și ridice ochii spre el. Încremenise așa, cu brațele-i atârnând pe lângă corp, privind picioarele tatălui ei vitreg, care se apropiase. Acesta îi declară cu o voce mai calmă:

– Nu știu ce să-ți spun.

Cuvintele acestea, atât de calme și de sincere îi făcură foarte rău. Simțea că lui Kerasteri îi treceau furia și emoțiile.

– Dacă ar fi fost Melissa, aș fi înțeles. Nu aștept mare lucru de la ea. Și totuși, ea n-ar merge atât de departe. Se joacă des cu focul, dar nu

se va arde niciodată. Își amintește întotdeauna cine este!

Se opri, înghițindu-și cu greu saliva.

– Dar tu, Clea! N-aș fi crezut niciodată că vei permite unui străin să-și ia astfel de libertăți față de tine.

Clea suspină adânc.

– Și tu l-ai lăsat! continuă Kerasteri.

Fata nu putea să nege. Îi cedase lui Ben atunci când sosise tatăl ei vitreg. Pasiunea cu care o săruta și o mângâia o făcuse să-i răspundă, i se abandonase.

– Am așteptat să mă calmez puțin, ca să vin să-ți vorbesc, îi explică Kerasteri. Nu vroiam să spun ceva ce aș regreta mai târziu. Dacă aș fi urcat de îndată ce m-am întors, te-aș fi bătut. N-am fost în viața mea atât de nervos.

Clea remarcase acest lucru. Se chircise în ea, ca un animal fără apărare, în fața mâniei explozive pe care o simțise la tatăl ei vitreg.

– Mi-e rușine cu tine!

La aceste cuvinte, și-a plecat și mai mult capul. Fața ei era roșie de umilință.

– Nu mai ești o adolescentă. N-ai nicio scuză. Peste câteva luni te vei căsători cu un alt bărbat și te lași sărutată și îmbrățișată de acesta, pe care nici măcar nu-l cunoaștem bine! Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ai putut să te dezonorezi și să mă dezonorezi astfel?

Pretindea un răspuns, iar privirea lui o apăsa pe tânăra nefericită.

Aceasta încerca să înghită nodul care o sufoca și reuși să murmure:

– Sunt dezolată, tată.

– Dezolată! Asta-i tot ce poți să-mi spui? Ești dezolată când ai spart o farfurie sau când ai uitat cât este ceasul! Ceea ce s-a întâmplat este

mult mai grav!

Se întrerupse și respira zgomotos.

– După părerea ta, ce crezi că am gândit descoperindu-te în brațele acelui individ? Mi-am spus: fata mea este o.....

– Nu! gemu Clea.

– Nu vrei să auzi acest cuvânt. Și totuși, ce alt cuvânt ar trebui să folosesc?

Clea se simțea înghețată. Figura îi devenise lividă și fixa covorul fără să-l vadă.

– Ceea ce s-a petrecut acolo a fost mai mult decât o îmbrățișare, continuă Kerasteri. Nu sunt prost. Știu că Melissa se lasă adesea sărutată de câte un bărbat, o cunosc pe fata mea. Am înțeles imediat despre ce e vorba în felul în care te ținea. Este mult mai serios, nu-i așa, Clea?

Se opri, simțind nevoia să-și recapete suflul înainte de a epuiza acest subiect penibil.

– Acest bărbat vroia de la tine mai mult decât un simplu sărut. Știi ce dorea, nu-i așa? Nu-i așa, Clea?

Fata își acoperi fața cu mâinile.

– Oprește-te, tată, oprește-te, te implor!

– Crezi că îmi face plăcere să vorbesc despre asta? Dar trebuie să mergem până la capăt. Spune-mi ce s-a petrecut între tine și acest individ nedemn.

– Nimic mai mult decât ai văzut!

– Nimic mai mult? Minți! Nu te-ar fi îmbrățișat astfel dacă ar fi fost pentru prima dată. N-a fost prima dată.

– Aproape, murmură fata.

– Aproape! Ce vrei să spui?

– M-a mai îmbrățișat o dată, mărturisi fata.

– Îl iubești?

– Nu răspunse ea cu glas tremurat.

– Sunt consternat.

După o clipă de tăcere, bărbatul o anunță:

– L-am gonit. N-o să mai apară niciodată aici. L-am avertizat că dacă revine, îi rup gâtul. Iar tu, Clea, înțelege o dată pentru totdeauna! O să-l ucid, dacă te mai întâlnești cu el!

Fata dădu din cap, cu privirea tot în pământ.

– Trebuie să-ți mai explic ce fel de om e, după cum s-a purtat cu tine?

Fata negă fără să vorbească.

– De câte ori te-ai întâlnit pe ascuns cu el?

– Pe ascuns?

Își ridică timid capul.

– Niciodată. De altfel, astăzi nu mă așteptam să-l găsesc pe plajă. A venit întâmplător.

– Știe că te vei căsători în curând. Este un bărbat fără scrupule care se folosește de ceilalți! Tu ești o fată deșteaptă, Clea. Cu siguranță, înțelegi că dacă ar fi avut o intenție serioasă în ceea ce te privește, nu s-ar fi purtat astfel.

Da, Clea știa asta. Ben nu era animat decât de o dorință fizică, iar temperamentul lui l-ar fi împins foarte curând către o altă femeie.

– Promite-mi că n-o să-l mai vezi niciodată, îi ceru Kerasteri.

Fata îi răspunse imediat, murmurând:

– Da, tată.

Kerasteri o privi cu un aer sumbru.

– Ceva a fost distrus, Clea. Am avut un adevărat șoc în clipa în care te-am văzut în brațele lui. Te credeam atât de pură, de rațională..... Nu-i voi spune nimic lui Dimitri, adăugă după o scurtă pauză. Ar fi dezamăgit.

Clea încercă să-i vorbească, dar nu reuși. Dacă în acest moment i-ar fi spus tatălui ei vitreg că nu vrea să se căsătorească, acesta și-ar fi pierdut controlul, pe care oricum și-l menținea cu mare eforturi. Iar furia lui dezlănțuită risca să fie mai teribilă ca niciodată.

– Nu vom mai discuta niciodată despre această întâmplare, îi declară el, apoi se îndepărtă. Cu capul în pământ, Clea îl auzi mergând spre ușă și oprindu-se în prag.

– Înainte de a ieși, îi spuse:

– Ah, dacă aș fi visat, Clea! Să nu se fi întâmplat în realitate!

Ușa se închise după el, iar Clea se aruncă în pat, plângând în tăcere.

Kerasteri îl judecase corect pe Ben. Era gata să profite de toate favorurile pe care i le-ar fi acordat Clea, fără să se sinchisească de viitoarea ei căsătorie cu Dimitri. Rușinea pe care i-o inspirase tatălui ei vitreg nu se putea compara cu ceea ce simțea ea însăși. Cum de a fost capabilă să renunțe la orice rezistență și să se lase sărutată și mângâiată de acest bărbat? O tratase ca pe un obiect. Nu se sinchisea de ideile lui Kerasteri și nu-i păsa de mentalitatea grecilor. Comportamentul lui era inacceptabil ca și acela al lui Kerasteri, de altfel, care hotărâse s-o căsătorească fără s-o consulte. Cei doi bărbați încercau fiecare în felul lui să facă din ea ce vroiau.

Fata își șterse lacrimile și se strădui să-și stăpânească suspinele care încă o chinuiau. Ieșise soarele. Durerea ei se calmă treptat.

Ce o să facă? Cine era ea, de fapt?

Pentru prima dată în viața ei devenea conștientă că era o persoană adultă, o persoană care era obligată să suporte presiunea celorlalți. Trebuia să aleagă: va ceda sau se va apăra, în așa fel încât să poată să trăiască după bunul ei plac?

Pentru o clipă, își imagină că se va supune voinței tatălui ei vitreg....

Ar fi fost imposibil, acum mai mult ca oricând era convinsă de asta, chiar dacă hotărârea ei va însemna sfârșitul unei existențe tihnite în Grecia. Până azi fusese reținută la ideea că va trebui să-și părăsească țara și familia. Kerasteri ar fi acum cu atât mai intransigent cu cât ar pune refuzul ei pe seama lui Ben.

Clea își căuta drumul către libertate ca un fluture care se zbate să iasă din crisalidă. N-a avut niciodată o imagine atât de clară a situației în care se afla ca în această după-amiază.

Ca și Ben, Kerasteri încerca s-o manipuleze. Dacă nu mai dorea să fie tratată ca o marionetă, Clea va fi obligată să-i reziste atât unuia cât și celuilalt. Melissa, în schimb, știa din instinct să scape de dominația bărbaților, asigurându-și independența prin diferite tertipuri după bunul ei plac. Ea obținea întotdeauna tot ceea ce-și dorea de la viață, chiar cu prețul câtorva șmecherii și minciuni. Clea n-o putea imita. Firea ei o obliga să fie sinceră. Dacă ar fi lăsat să-i scape posibilitatea de a-și organiza singură și deschis viața, ar fi prima care s-ar dispreți.

Ușa camerei se deschise din nou. Tresări violent crezând că s-a întors Kerasteri, dar era vorba de Melissa, care o privea cu ochii ei mari, necenușii, curioasă și bănuitoare.

– Ce ți-a spus tata?

Clea roși imediat. Melissa știa, deci, ce s-a întâmplat! Nu-i răspunse.

Trebuia mai întâi să afle ce știa Melissa. Aceasta, cu mâinile în șolduri se apropie de ea.

– Te-am văzut pe plajă, cu Ben.

Cuvintele ei păreau s-o acuze, iar tonul răutăcios o făcu pe Clea să-și ridice privirea.

– Deci, tu i-ai spus tatei?

– N-ar fi trebuit să mi-l iei pe Ben, declară Melissa, supărată.

Cu un gest mânios, își dădu buclele negre pe spate. Furia îi strâmbase gura și refuza să-și privească sora în ochi.

– Nu ți l-am furat, îi răspunse Clea, obosită să se tot justifice. El nu aparține nimănui, ți-am mai spus-o și, de altfel, nici nu-l vreau.

– Mi-e greu să te cred, după ceea ce am văzut, ripostă violent Melissa.

– Oh, Mel! gemu Clea, înfigându-și unghiile în mână.

Melissa păru că se înmoaie și veni să se așeze lângă sora ei pe pat.

– Tata e furios. Nu l-aș fi crezut în stare de o astfel de furie.

– Și totuși, îl cunoști bine, replică ironic, Clea.

– Am crezut că face o criză, îi mărturisi ea. Părea nebun când s-a întors de pe plajă. A dat la maximum stația.

Pentru o clipă, o privi pe Clea întrebător.

– Ai auzit-o?

– Nu.

Clea nu auzise nimic. Pândise pașii tatălui ei vitreg și, în starea în care se afla, nimic altceva nu-i putuse atrage atenția.

– Îmi pare rău, spuse Melissa, punându-și mâna pe brațul ei. Dacă aș fi știut că va face o tragedie din asta, nu i-aș fi spus nimic. Am fost furioasă. Nu știam ce fac. Am cedat primului impuls.

– Cum de ne-ai văzut?

Nu-și dăduse seama de prezența Melissei. Este adevărat că discuția cu Ben o făcuse să nu-și mai dea seama de nimic altceva.

– Când m-am întors acasă, mi s-a spus că ești pe plajă. Am vrut să te găsesc. Mă tot întrebam ce idee ciudată îți venise să ieși pe o astfel de furtună din casă. Când am ajuns în capătul cărării, te-am zărit cu Ben. Am înnebunit, atunci. Am fugit înapoi în vilă. Tata tocmai se întorcea. Hotărâse să vină mai devreme acasă, pentru că la Atena se oprise curentul din cauza furtunii. I-am spus imediat. Eram prea furioasă ca să mă mai gândesc.

Clea ridică din umeri. Ce rost mai avea să-și facă reproșuri acum?

– Ce-a fost a fost, declară ea.

Melissa o privea intens.

– Ce făceați de l-ați înfuriat în așa hal pe tata?

Curiozitatea îi era mai mare decât toate celelalte sentiment,e iar Clea nu știa cum să-i răspundă la această întrebare.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Nu voi fi șocată, o încurajă Melissa.

Clea se redresă, orgolioasă.

– N-ai de ce să fii șocată. Dar n-am putea vorbi despre altceva?

– De ce nu-mi povestești ce s-a întâmplat? Înnebunesc încercând să-mi imaginez.

– Imaginează-ți ce vrei, replică sec Clea.

– Hai, fii drăguță!

– Sunt obosită. Să terminăm cu povestea asta.

– Am remarcat imediat că-ți place Ben, insistă Melissa. Ai făcut totul ca s-o ascunzi, dar eu am simțit imediat.

– Te-ai înșelat.

– Mincinoaso! îi aruncă Melissa surâzând. Nu uita că v-am surprins pe plajă. Eram prea departe ca să aud ce vorbiți, dar nu e greu de ghicit.

Clea explodă dintr-o dată.

– Lasă-mă în pace! Pleacă!

Jignită, Melissa se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Știi care e problema ta? Prea iei totul în serios, afirmă ea înainte să dispară ridicând din umeri.

Ușa se închise, iar Clea își acoperi fața cu mâinile. Melissa ghicise. Emoțiile lor nu se situau pe același plan. Melissa se distra cu tot felul de jocuri amoroase. Ben ar fi amuzat-o și ar fi știut să-l țină la distanță.

Clea se duse la oglindă și vorbi cu imaginea ei.

– Iau lucrurile prea în serios. De ce nu pot fi ca Melissa? Ea e ca o trestie, se îndoaie în bătaia vântului, apoi revine la poziția inițială. Îi invidiez suplețea.

Melissa se va căsători cu Alexos și va avea copii. Într-o bună zi, va deveni una din acele grecoaice care își conduc liniștite căminul și pregătesc pentru copiii lor o viață asemănătoare.

În zilele care au urmat, Clea l-a văzut destul de puțin pe tatăl ei vitreg. El pleca dimineața devreme la birou, își petrecea serile în Atena și se întorcea acasă noaptea târziu. Știa că o evita. Suferea, dar avea măcar timp să se gândească la ce va face.

Moștenise o oarecare avere de la mama ei. Rațională, Clea nu s-a atins niciodată de acești bani, așa că dispunea acum de o sumă importantă în cont. Dacă va dori, va putea pleca în Anglia și va putea să închirieze o locuință, ca să-și caute apoi ceva de lucru.

Kerasteri avusese cenușiijă ca ea să aibă un pașaport britanic valabil încă.

– Nu se știe niciodată, poate că vei avea nevoie de el, îi declarase el cândva.

Acum, Clea chiar avea nevoie de el. Nu mai putea rămâne în Grecia. Trebuia să scape de presiunile pe care le exercita tatăl ei vitreg asupra ei. Dacă ar rămâne, nu era sigură că va rezista șantajului emoțional la care o va supune.

Trebuia neapărat să se întoarcă în țara în care se născuse. Cu siguranță, nu se mai simțea acasă, aici, în Grecia.

Odată cu furtuna, valul de căldură luă sfârșit și temperaturile reveniră la normal pentru o vară grecească. Oamenii puteau din nou să doarmă noaptea.

Clea se duse la Atena într-o după-amiază, la cumpărături. Avea intenția să-și ia bilet pentru Londra, dar ideea o speria atât de tare, încât prefera să nu se gândească la ea decât în ultima clipă.

Străzile erau invadate de turiști. După ce a făcut câteva cumpărături fără să se grăbească, a intrat în sfârșit în agenția de voiaj a companiei aviatice.

Se temea să nu întâlnească înăuntru vreun prieten al tatălui ei vitreg. Din fericire, în interior erau doar străini care stăteau nerăbdători la coadă.

Livid, tulburată, Clea ieși după mult timp din birou, cu biletul, fără să privească în jur. Ea se ciocni cu o persoană care tocmai trecea pe stradă. Își ridică privirea, pregătită să-și ceară scuze. Tresări violent recunoscându-l pe Ben.

Părea la fel de stupefiat ca și ea, iar figura lui căpătase o expresie

ciudată pe care n-o mai văzuse la el.

– Bună ziua, îi spuse până la urmă bărbatul. Vă plimbați singură?

Roșind, Clea se întoarse să plece, dar degetele lui Ben se înfipseseră deja în brațul ei.

– Nu, nu plecați. Trebuie să vă vorbesc.

– Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

Revenindu-și din surpriză, Clea îi răspunsese pe un ton rece.

– Regret, vă voi obliga să vorbiți cu mine.

O ținea atât de strâns, încât n-ar fi putut scăpa fără să se dea în spectacol.

– Veniți, să bem ceva.

– Am multe cumpărături de făcut, minți ea.

Trecătorii îi priveau curioși. Își dădu seama că rămași acolo, în mijlocul trotuarului îi deranjau.

– Sunt convins că aveți cinci minute la dispoziție, insistă Ben împingând-o cu hotărâre în fața lui. În colțul străzii este o cafenea.

– E câte una la fiecare colț de stradă, îl ironiză Clea.

O trase în interiorul sălii și când proprietarul veni la masa lor, comandă autoritar aceeași băutură pentru amândoi. Rămași din nou singuri, o privi ironic.

– Așadar, sunteți încă în viață! Am crezut că o să vă strângă de gât.

– Vă mulțumesc că v-ați făcut cenușiiji din cauza mea, spuse Clea, constatând că până acum nici măcar nu se interesase de soarta ei.

– Eram sigur că veți scăpa cu viață. Kerasteri nu este genul de bărbat care să fie violent cu femeile.

– Așa este, recunoscu ea.

– Chiar și când este nebun de gelozie.

La început, Clea a crezut că nu a auzit bine dar, când l-a privit mai atent, a înțeles că vorbea serios.

– S-ar zice că nu știți despre ce e vorba.

– Despre ce vorbiți?

Ceva din expresia feței lui o îngrozi și, împotriva voinței ei, se cutremură.

– Să fim serioși, ați înțeles foarte bine. Este îndrăgostit de dumneavoastră.

– Nu-i adevărat! strigă fata atât de tare, încât proprietarul cafenelei care tocmai le aducea băuturile, o privi mirat.

Ben așteptă să rămână din nou singuri ca să-i explice:

– Cu siguranță, nici el nu este conștient de acest lucru, dar este îndrăgostit de dumneavoastră. Dacă n-ar fi animat în secret de astfel de sentimente, n-ar fi reacționat atât de violent.

– Mințiți! Nu vreau să aud mai mult!

Clea se ridicase deja pe jumătate, dar Ben se grăbi să-i prindă mâna.

– Lăsați-mă să plec! gemu ea, zbătându-se.

O forță să se reașeze. Din spatele barului, proprietarul îi urmăreau atent, gata să intervină.

– Nu vă mai mișcați și ascultați-mă bine, îi murmură Ben.

Pentru o clipă, se studiară tăcuți. Ben era mânios.

– V-a spus ce-a făcut? M-a doborât cu un pumn și m-a lăsat inconștient pe plajă. Cu o secundă înainte eram amândoi gata să țipăm, și asta l-a luat prin surprindere. M-a lovit în ceafă și am căzut.

Clea era îngrozită.

– Îmi pare rău..... V-a făcut rău?

– O, nu! îi răspunse cu răceală. Ador să fiu doborât pe neașteptate!

– Era foarte furios, explică fata, în lipsa altei scuze.

– Am observat.

– Nu mi-a spus că v-ați bătut, îi mărturisi privindu-și paharul fără să-l vadă.

– Nu ne-am bătut. M-a doborât, luându-mă prin surprindere. Data viitoare voi fi pregătit.

– Nu va mai exista o "dată viitoare".

– V-ați târât la picioarele lui ca să vă ierte, nu-i așa? o întrebă Ben, cu un dispreț profund. Vreți să știți care e părerea mea?

– Nu.

– Nu vreți să știți, dar eu o să vă spun, totuși. Cum Kerasteri nu vă poate avea, vă dă unui om căruia i-a încredințat toate puterile. După cele ce mi-ați spus despre Dimitri, va continua să vă facă să trăiți sub dominația lui Kerasteri. Nu va interveni niciodată între dumneavoastră și tatăl vitreg. Kerasteri nu vrea să vă piardă complet, înțelegeți?

– Sunteți nebun, murmură Clea.

– Eu am ochiul format. Am văzut încă din prima seară cum se purta cu dumneavoastră. Nu-și lua ochii de la dumneavoastră și nu înceta să vă înconjoare cu tot felul de atenții. Iar dumneavoastră sunteți jumătate îngrozită, jumătate îndrăgostită de el.....

– Tăceți, îi spuse, plecându-și capul.

– Nu vă va lăsa să vă alegeți singură soțul. O luase razna, atunci pe plajă. Dacă ați fi auzit tot ce mi-a zis!

Pe Clea o îngrozi tonul și privirea lui dură.

– Dar este tatăl meu vitreg! protestă ea.

– Și ce-i cu asta! Nu aveți o legătură de sânge, iar el nu este atât de bătrân. Câți ani are? Pariez că n-a împlinit cincizeci. Trăiți de ani întregi

alături de el, o permanentă tentație.

– Tăceți odată! îl imploră Clea.

Nu voia să-l mai audă pe Ben, nu voia să-i urmărească raționamentele înspăimântătoare. Kerasteri era tatăl ei. Tatăl ei, își repeta tot mai puternic! Îl privi pe interlocutorul ei cu o ostilitate amestecată cu spaimă.

– Mă dezgustați! Aveți o imagine bolnavă!

– Dimpotrivă, sunt realist! Știu ce am remarcat. Aveam bănuieli care mi s-au confirmat pe plajă. În după-amiaza aceea, Kerasteri nu s-a mai putut ascunde. A vrut să mă omoare.

– Nu vorbiți atât de tare, îl rugă Clea. Vreți să vă audă tot orașul?

Proprietarul cafenelei se făcea că șterge tejgheaua, dar sigur trăgea cu urechea.

Ben îi aruncă o privire peste umăr, aruncă niște bani pe masă și se ridică.

Imitându-l, Clea ieși după el. Nici unul, nici altul nu se atinseseră de băuturi. Soarele strălucitor îi orbi, obligându-i să rămână în pragul cafenelei. Niciunul dintre ei nu părea să știe încotro s-o apuce.

Cleei îi răsunau în cap teribilele cuvinte spuse de Ben. Era atât de puțin pregătită pentru astfel de descoperiri, încât nu știa cum să se apere sau să acționeze. Acuzațiile acestui om își făceau loc în mintea ei și cu cât le înțelegea, cu atât se înfuria mai tare.

Îi declară cu glas vibrant:

– Vă înșelați în ceea ce-l privește pe tata, iar dacă vă închipuiți că eu sunt....

Cuvintele îi muriră pe buze. Slăbiciunea ei atrase o privire ironică din partea lui Ben. Atunci continuă, mai violent:

– Nu e adevărat! Dacă vă imaginați astfel de lucruri, sunteți un nebun. Îl iubesc pe Kerasteri ca pe un tată.

– Adevărat? o ironiză bărbatul.

– Da!

– Iar el? Cum vă iubește el?

Reușise s-o înfurie, dar Ben o trase de cureaua genții, care-i alunecă de pe umăr și căzu pe trotuar, împrăștiindu-i-se conținutul.

Ben, exasperat, se aplecă și începu să adune obiectele împrăștiate pe jos. Clea făcu același lucru, vârându-le repede în geantă. Dar bărbatul se opri și începu să examineze hârtiile pe care le adunase. Când îl observă, Clea se schimbă la față.

– Ah! Aha! făcu el studiind biletul de avion.

– Dă-mi-l!

Fata încerca să i-l smulgă, dar el o ținea la distanță cu o mână, în timp ce cu cealaltă răsfoia hârtiile.

– Așadar, plecați în Anglia.

Își îndreptă capul brun ca s-o privească în ochi.

Fata reuși în sfârșit să-și recupereze biletul. Strecurându-l repede în geantă, se ridică fără să-l privească. Întorcându-se, zări un taxi și-i făcu semn. Bărbatul se oprise lângă ea, dar urcă rapid, dându-i șoferului adresa străzii unde-și parcase mașina.

Ben nu schiță niciun gest s-o oprească. Taxiul se îndepărtă. Pe bancheta din spate, Clea încremenise, cu ochii fixați undeva în față, cu pumnii strânși pe genunchi.

Capitolul 5

În seara aceea, Kerasteri se întoarse mai devreme decât de obicei. Clea și Melissa flecăreau în salon. Din cauza surprizei, la intrarea lui tăcură, privindu-l uluite. Își desfăcuse cravata, cu gulerul cămășii desfăcut și haina în mână, părea epuizat și palid.

– Bună ziua.

– Bună ziua, tată, răspunse Melissa. Ai venit foarte devreme azi.

– Mă durea capul, îi explică aruncându-și sacoul pe un fotoliu. Am hotărât să vin acasă.

– Pot să te servesc cu ceva de băut?

Melissa se întoarse pe jumătate spre Clea, întrebând-o din priviri. Se căscase o prăpastie atât de adâncă între ea și tatăl ei vitreg, încât chiar și Melissa, în ciuda nepăsării și egoismului ei, suferea din această cauză. Voia să-i dea surorii ei posibilitatea să-l servească pe Kerasteri.

Fără un cuvânt, Clea se ridică și se îndreptă spre bar. Tatăl ei vitreg se lăsase să cadă pe canapea, respirând ușurat și-și scoase complet cravata.

– Ce-ați făcut astăzi? le întrebă el pe cele două fete, având cenușiijă s-o privească doar pe Melissa.

Ea ridică din umeri.

– Am înotat, am făcut cumpărături, am dejunat cu prietenii. Ca de obicei!

Vocea ei exprima o mare plictiseală.

– Sărăcuța de tine! replică tatăl, cu un surâs. Ce existență teribilă. Te compătimesc. Eu am o viață pasionantă: mese de afaceri, discuții despre bani, ore întregi la birou. În tot acest timp, tu înoți, cheltuiești bani și stai la taclale. Mă tot întreb cum de poți suporta să trăiești astfel.

– Nu-ți bate joc de mine! ripostă Melissa râzând.

Îl sărută de două ori pe capul brun presărat cu câteva fire argintii și se îndreptă spre ușă.

– Urc să mă schimb, anunță ea.

Clea se întoarse cu paharul de băutură în mână și aruncă o privire speriată surorii ei. În loc de răspuns, aceasta îi făcu semn să rămână cu Kerasteri. Ea nu ținu cont de apelul discret al Cleei, care o implora să nu-i lase singuri.

În momentul în care se pregătea să se îndepărteze, tatăl ei vitreg o opri cu blândețe în glas:

– Trebuie să-ți cer iertare. Am spus cuvinte pe care le regret. Eram prea furios ca să mă pot controla.

Respirând greu, Clea răspunse:

– Nu-i nimic.

– Ba da. Am mers prea departe. Te-am acuzat pe nedrept. Nu ești o fată rea și nu vei fi niciodată. El era vinovat, doar el, acum îmi dau seama. Și acum regret toate reproșurile pe care ți le-am făcut.

– Te rog, tată, să uităm totul.

– Nu pot uita.

Kerasteri își duse paharul la gură și luă o înghițitură. După o scurtă tăcere, o anunță:

– Am făcut o anchetă despre el.

– Despre Ben? întrebă uluită Clea.

– Despre Winter, o corectă amenințător tatăl ei.

Nici nu vroia să-i audă prenumele.

Nevenindu-i să creadă, Clea îl privea cu ochi mari.

– Ce știi despre el? o întrebă Kerasteri.

– Foarte puțin.

– Mama lui era grecoaică.

– Mi-a spus, într-adevăr.

– Ți-a spus și ce fel de femeie era? o chestionă cinic Kerasteri.

Clea neagă din cap.

– L-a întâlnit pe tatăl lui la vârsta de șaisprezece ani și a fugit din pensionul ei din Anglia. Familia ei a găsit-o, dar, pentru că aștepta un copil, au obligat-o să se căsătorească repede.

– Și acest copil era.....

– Winter, completă Kerasteri.

Clea privea un tablou care era atârnat pe perete chiar în fața ei. Soarele se reflecta în sticla lui și-i întorcea imaginea, siluetă vaporoasă ca aceea a unei fatome, cu părul ei blond care îi aureola fața crispată.

– A fost un început urât, recunoscu ea.

– Și asta n-a fost tot, continuă sec Kerasteri. La douăzeci și doi de ani își părăsește bărbatul ca să fugă în America împreună cu unul din partenerii lui de afaceri. Un an mai târziu, se îndrăgostește de un

pictor.

Își înălță umerii largi și continuă:

– Presupun că lista este foarte lungă. N-a rămas niciodată mult timp cu același bărbat. Detectivul mi-a spus că se comportă la fel și acum, la aproape cincizeci de ani.

– Îngrozitor! exclamă Clea, prea mirată ca să găsească o remarcă mai puțin banală. Își aminti expresia lui Ben, când i-a spus că mama lui era grecoaică. Acum înțelegea de ce i s-a părut atât de scârbit.

– Fiul îi seamănă, o asigură Kerasteri, terminându-și băutura și punând cu brutalitate paharul pe masă. Și lui îi trebuie toate femeile. Cât de tare regret că n-am știut asta mai demult! N-ar fi pus piciorul în casa mea.

Clea nu putea spune nimic. În clipa în care întâlni privirea tatălui ei vitreg, roși violent și se întoarse în grabă.

– Îl strâng de gât dacă îl mai întâlnesc! strigă Kerasteri, ridicându-se.

Avea o atitudine bătăioasă, iar razele soarelui care cădeau asupra lui îi dădeau un fel de strălucire feroce.

– Regret că m-am certat cu tine din cauza acestui individ, porumbița mea dulce. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai nicio vină. Îți cer iertare.

Clea nu era obișnuită să-l audă vorbind astfel și nici s-o privească implorator, încât era gata să izbucnească în lacrimi. Incapabilă să vorbească, își plecă privirea. Kerasteri se apropie de ea, o îmbrățișă și o sărută pe frunte.

– Nu m-am putut stăpâni. Am fost întotdeauna atât de mândru de tine. Semeni atât de mult cu mama ta, dulcea, afectuoasa, atât de

feminina mea Clea. N-am suporta să te văd în brațele acelui bărbat.

– Nu! țipă tânăra. Din gâtul ei înecat de suspine greu de oprit nu ieși niciun alt sunet.

Kerasteri o mângâie stângaci apoi, fără să mai vorbească, plecă brusc, ca și cum nu-și mai putea stăpâni emoția.

Clea rămase nemișcată, sfâșiată de remușcări și de durere. Dacă i-ar fi spus că refuza să se mărite cu Dimitri, tatăl ei ar fi explodat, în ciuda regretelor exprimate mai devreme. Descoperind că Ben era fiul unei femei imorale, a aruncat toată vina asupra lui, asemănându-l cu ea. Și totuși, la primul cuvânt pe care Clea l-ar spune despre viitoarea ei căsătorie, s-ar fi înfuriat din nou. O ierta în măsura în care o credea supusă. Dacă ar fi anunțat că nu vrea să se mărite, și-ar schimba imediat atitudinea.

În timpul cinei, Melissa a fost încântată de buna dispoziție a tatălui ei. Se simțea ușurată. Umbra care planase asupra familiei se îndepărtase. În zilele în care Kerasteri se arăta irascibil, Melissa se temea. Chiar dacă nu era ea cauza mâniei lui, suferea, ca și ceilalți din casă.

– Săptămâna viitoare îi vom invita pe Dimitri și pe Alexos, hotărî el în timp ce-și bea lichiorul, după cină.

Melissa îi făcu un semn discret Cleei.

– Chiar trebuie, tată? îndrăzni ea să-l întrebe, fiind sigură că nu se va supăra în seara aceea.

Continuând să surâdă, Kerasteri o amenință în glumă cu degetul.

– Șmechero! Bineînțeles că trebuie să-i invităm! Nu te vezi destul de mult cu Alexos. Dacă ar veni mai des la Atena, v-ați cunoaște mai bine.

– Îl cunosc deja destul de bine, gemu Melissa.

– Clea va face meniul, continuă Kerasteri, fără s-o asculte. Va trebui să gătiți amândouă, ca să-i convingeți de talentele voastre culinare.

– Eu n-am talent în acest domeniu, ripostă Melissa, pufnind în râs.

Tatăl ei o privi cu indulgență, dar vizibil exasperat.

– Nu te copilări, Melissa.

– Dar nu mai sunt un copil, insistă ea, arătându-se curajoasă în seara asta.

Kerasteri își plecă privirea, încruntându-se ușor, iar Melissa, văzând acest semn care-i anunța mânia, se grăbi să bată în retragere.

Kerasteri se întoarse atunci spre Clea.

– Contez pe tine.

Privirea lui, surâsul, erau numai blândețe.

– Da, tată, îi răspunse, gândindu-se că atunci nu va mai fi în Grecia.

Fata contempla îndelung grădina, pinii înconjurați de umbre adânci, asculta cântecul greierilor și se întreba: "Voi mai reveni într-o zi aici? Voi mai auzi din nou, într-o zi, râsul lui Kerasteri?"

În zilele care urmară, acest gând a chinuit-o întruna. Nu înceta să-și ia rămas-bun, în gând, de la casa aceasta pe care o iubea atât de mult.

În ciuda suferinței, nu se răzgândi. Trebuia să plece, era convinsă de asta. Nu-i mai convenea spațiul acesta. Modul de viață de aici n-ar face-o fericită. Trebuia neapărat să schimbe mediul.

În ziua în care pleca din Grecia o încercă un sentiment ciudat de ireal. A trebuit să fie foarte precaută, să dea dovadă de viclenie și abilitate ca să ascundă servitoarelor că părăsea vila cu o valiză. Era atât de absorbită să-și execute pas cu pas planul, încât nici n-a realizat pe

moment ruptura care tocmai se producea în existența ei.

Pe aeroportul din Atena, așteptă cu capul plecat, ascultând anunțurile plecărilor și sosirilor.

Chiar în dimineața aceea, înainte de a pleca la birou, Kerasteri îi ciufulise, afectuos, părul. A fost tentată să-i spună măcar un cuvânt pe care să și-l amintească mai târziu, dar ceva din adâncul ei a împiedicat-o.

L-a privind plecând, cu gâtul strâns de emoție. Nu trebuia să se mai gândească la asta. Se strădui să bea cafeaua pe care tocmai o cumpărase, dar i se părea că are un gust amar, de la lacrimi.

Cineva îi mișcă geanta de mână, răsturnând ceașca din plastic pe care o pusese deasupra. Smulsă cu brutalitate din visare, Clea tresări.

– Pardon, se scuză ea automat.

– Nu, a fost vina mea, o asigura adevărata vinovată.

– Nu-i nimic, declară Clea, ridicându-se și îndreptându-se spre bar. Era coadă acolo și a trebuit să aștepte ca să cumpere două cafele. Străbătu mulțimea ca să revină la locul ei și întinse celeilalte femei una dintre cestile cu cafea.

– Sunteți foarte amabilă, spuse aceasta, luând cafeaua surâzând.

Era doar cu câțiva ani mai mare decât Clea și avea un păr superb, roșcat și niște ochi verzi, migdalați, foarte bine machiați.

– Chiar îmi doream să beau o cafea. Sunt întotdeauna terorizată la gândul să iau avionul.

– Și eu la fel, recunoscu Clea, așezându-se lângă ea.

– Călătoriți mult?

– Nu, răspunse ea, cu un aer trist.

Își bău cafeaua, contemplând prin geamurile imense avioanele care

făceau manevre pe pistă. Un camion cu combustibil traversa pista de aterizare. Șoferul lui purta o salopetă portocalie care sărea în ochi.

– Merg la Londra, îi declară femeia, întinzându-și picioarele, suspinând. La mine acasă, adăugă mai vesel.

– Ați fost în vacanță, aici în Grecia?

Abia acum Clea observă că vorbea în engleză cu interlocutoarea ei. Chiar în clipa în care femeia îi răsturnase cafeaua, se întreba dacă engleza ei va fi convenabilă în Anglia. Nu mai vorbise această limbă de ani de zile, de la moartea mamei ei.

– Da, am fost o săptămână la Vouliagmeni. Mi-am petrecut tot timpul pe plajă, ca să mă bronzez. Pe termen lung, presupun că ar fi devenit plictisitor.

Clea o studie cu simpatie.

– Aveți un bronz frumos, afirmă ea, admirându-i pielea aurie care-i punea în evidență verdele ochilor.

– Mulțumesc, răspunse femeia. Și al dumneavoastră e frumos. Unde ați stat?

Surâsul Cleei dispăru.

– Oh, eu sunt de aici. Cel puțin până acum, mai exact, mărturisi ea.

Această afirmație trezi curiozitatea femeii.

– Vreau să mă instalez la Londra.

– Veți munci?

Clea încuviință din cap.

– Dacă voi reuși să găsesc ceva de lucru, preciză ea, știind că n-are nicio calificare specială.

Tânăra ei interlocutoare îi adresă un surâs prietenesc.

– Sunt sigură că veți găsi. Ce servici veți căuta?

– Nu știu. N-am lucrat niciodată.

– Oh, Doamne!

Amuzamentul înlocuise acum curiozitatea în ochii verzi, iar amabila englezoaică declară, surâzând:

– Încă nu m-am prezentat. Sunt Natalie Henderson.

– Clea Warden, răspunse Clea.

– Cum de n-ați muncit până acum?

Femeia o cântări din cap până-n picioare.

– Ați fost atât de bogată, încât să nu știți ce să faceți cu banii?

Clea izbucni în râs.

– Nu, dar stăteam la mine....

Tăcu dintr-o dată, dându-și seama că fiecare întrebare antrena alta. Natalie, de altfel, o studia cu un interes crescut.

– Unde veți locui la Londra?

– Nu m-am hotărât încă, răspunse puțin speriată la gândul că va pleca în necunoscut.

Nu-și rezervase cameră la vreun hotel, dar își închipuia că nu va fi o problemă într-un oraș ca Londra.

Ora plecării sosi, iar Natalie se îndrepta împreună cu Clea spre poarta de îmbarcare. O privea pe Clea cu uimire.

– Nu prea aveți aerul că știți unde mergeți și ce veți face.

Clea ridică din umeri cu dezinvoltură.

– Sper să mă descurc.

– Și eu. Londra este un oraș mare. Promite-ți-mi că veți fi prudentă.

– Sunt foarte prudentă, o asigură ea.

Ajunse în avion, Natalie o întrebă:

– Pot să mă așez lângă dumneavoastră? Suport mai ușor călătoria

dacă sunt lângă cineva cunoscut.

– Vă rog, replică fata, încântată la rândul ei că are companie într-un moment atât de greu pentru ea.

Văzu pe hublou cum pământurile închise la culoare ale Greciei dispăreau, fiind înlocuite de marea cu valuri albastre, tivite cu argintiu. Se simți nervoasă și-și dori să facă altceva, ca să uite această despărțire.

– Dumneavoastră cu ce vă ocupați? o întrebă pe însoțitoarea ei.

– Sunt manechin, îi explică Natalie.

Această informație aduse o expresie de respect pe figura Cleei. O credea. Natalie avea un fel de a se mișca studiat, o ținută încenușiijită.

– Pozez mai ales pentru fotografi, adăugă aceasta, în special în domeniile publicitare. Mă întind pe plaje din studiori și mă prefac că beau diverse răcoritoare sau că îmi masez gambele cu vreun produs solar!

– E pasionant!

– E plictisitor, o corectă Natalie. Am avut mare nevoie de această vacanță.

– Presupun că locuiți la Londra.

Femeia aprobă din cap.

– Am un apartament în Knightsbridge. Dar vorbiți-mi despre dumneavoastră. Ați trăit chiar la Atena?

Clea ezită înainte de a-i răspunde:

– Nu, puțin în afara Atenei.

Natalie o privi cu atenție și-și ridică sprâncenele, uimită.

– Îmi păreți puțin speriată. Doar n-ați fugit de acasă?

Femeia îi surâdea ca să-i arate că glumește, dar la vederea expresiei de pe fața Cleei, zâmbetul ei dispăru.

– Chiar ați fugit! constată neîncrezătoare.

Clea își căută îndelung cuvintele, înainte de a-i mărturisi pe scurt doar o parte din adevăr. Natalie o asculta fascinată.

– Tatăl dumneavoastră vitreg chiar v-a obligat să vă căsătoriți cu acel bărbat?

Fata încuviință, cu un gest scurt din cap.

– Dar, nu e posibil așa ceva! În acest caz, nu vă acuz că ați plecat.

– N-am avut de ales.

– Ați procedat foarte bine, declară convinsă Natalie. Aș fi făcut același lucru.

– Dar acum revin într-un oraș pe care l-am părăsit când eram încă bebeluș, murmură Clea, privind norii prin hubloul avionului.

Urmă un scurt moment de tăcere și, când se întoarse, Natalie o privea cu o oarecare neliniște.

– Îmi fac cenușiiji pentru dumneavoastră. O tânără care aterizează la Londra fără să știe ce va face și unde să se ducă.....

– Mă voi descurca, o asigură Clea, afișând o siguranță pe care de fapt n-o avea.

– Totuși.....

Natalie își mușcă gânditoare buzele.

– În prima noapte, ați putea veni să stați la mine. Am o cameră de oaspeți. Iar mâine, veți avea toată ziua la dispoziție ca să căutați un hotel mai ieftin. În seara aceasta, riscați să nu găsiți nimic. Știți, Londra este invadată de turiști în timpul verii.

– Mă voi descurca, repetă Clea.

– Ar fi mai rezonabil să veniți la mine în seara aceasta, insistă Natalie.

– Nu vreau să vă deranjez.

– Nu mă deranjați deloc. Îmi doresc să dorm liniștită în noaptea aceasta și n-am să reușesc dacă vă știu rătăcind prin Londra.

Clea izbucni în râs.

– Dacă într-o zi voi fugi la Atena, iar dumneavoastră veți fi acolo, vă veți putea revanșa!

– Promit, declară Clea, care se simțea acum mai în siguranță, știind că are unde să stea în prima noapte.

– Cum e bărbatul pe care vi l-a ales tatăl vitreg drept soț?

– Dimitri? Fermecător. Să nu vă imaginați că e un monstru. Pur și simplu nu-mi place destul de mult ca să mă căsătoresc cu el.

– Nu mi-aș fi imaginat că în secolul XX mai există astfel de situații. Mă ia pur și simplu cu frig.

În momentul în care îi adresa următoarea întrebare, în ochii ei verzi apăru o lumină veselă:

– A existat un alt bărbat? Parcă văd foarte clar, un erou ascunzându-se în umbră, gata să-l ucidă pe tatăl vitreg dacă vă mărită împotriva voinței dumneavoastră!

Cu gândul la Ben, Clea roși violent și-și întoarse privirea.

– Nu, răspunse, dar Natalie își dădu seama că minte.

– Adevărat! exclamă ea râzând. Am început să vă cunosc. Când aveți ceva de ascuns vă feriți privirea!

Clea se strădui să surâdă și-i explică:

– N-a existat nimeni important.

– Norocul! Sper să întâlniți pe cineva la Londra, replică Natalie.

Îi mulțumi, zâmbind însoțitoarei de bord care le adusese câte o băutură și o tavă de mâncare, apoi exclamă dezgustată:

– Iată veșnica roșie și friptură rece..... Asta e, mi-e prea foame ca să renunț. Dacă n-ar fi fost nimic altceva, aș fi fost în stare să mănânc și tăvița.

– Ar fi putut fi mai bună, o aprobă Clea mestecând o bucată de carne.

– Când vom ajunge la mine, o să vă pregătesc o omletă spaniolă. Este mâncarea mea preferată. Pun în ea tot ce se poate mânca.

– Este grea meseria dumneavoastră?

– Înțeleg unde vreți să ajungeți. Renunțați la această idee. Nu sunteți destul de înaltă, și este epuizant. Dar nu vă faceți cenușiiji. Veți găsi de lucru. Puteți deveni recepționeră la un hotel, de exemplu. Nu cere o pregătire specială, doar o prezență agreabilă.

– Recepționeră!

Clea nu se gândise la asta.

– E o idee bună, recunoscu ea.

– Aș putea să vă obțin câteva probe cu fotografii, dar sincer, nu vă văd făcând meseria asta. Îți trebuie multă stăpânire de sine. Să vedem, cum ați reacționa dacă un bărbat v-ar face avansuri? Pariez că ați roși și ați lua-o la fugă.

– Așa este, recunoscu oftând Clea.

Natalie îi explică, având o oarecare duritate întipărită pe față:

– Eu i-aș surâde, l-aș flata și i-aș transforma propunerea într-o glumă. Am acest obicei.

Deși era interesată de discuția însoțitoarei ei, Cleei i se păru călătoria lungă și obositoare. Se simți ușurată când au aterizat și a putut să-și recupereze valiza.

– Să luăm un taxi, propuse Natalie, îndreptându-se spre ieșire.

Prin geamul mașinii, Clea contempla câmpurile verzi în ploaie, cerul înnorat și șirul mașinilor în mijlocul unei circulații intense.

– Unde e Londra? o întrebă pe Natalie.

– Fiți liniștită, o să ajungem, glumi aceasta.

Când au ajuns în oraș, Clea a fost neplăcut surprinsă de spectacolul pe care-l descoperi. Capitala britanică îi păru urâtă și tristă. Noaptea cădea încet pe străzile pline de lume și lucind în ploaie. Aceasta cădea ușor, ca un voal, în loc să se abată cu viteza unei averse mediteraneene. Dintr-o dată, Clea se simți străină în această lume și i se făcu frig.

Cu cât taxiul se apropia de centru, cu atât se îngreuna traficul. Câți oameni, câte case! Oare cum puteau trăi astfel? se întrebă Clea.

Mașina se opri în sfârșit în fața unei clădiri înalte, înconjurată de altele la fel. Clea se apropiase de Natalie, pe trotuar și privea consternată în jurul ei. Ploaia continua să cadă. Picăturile ei reci îi curgeau pe obraji ca niște lacrimi.

În timp ce Natalie se pregătea să plătească șoferului, ea îi spuse:

– Lăsați-mă, vă rog, să plătesc jumătate din cursă!

– Nici vorbă, o refuză aceasta râzând. Aș fi luat oricum un taxi ca să ajung acasă.

– Dar.....

– Nu, nu, insistă ea surâzând. Spuneți-mi mai bine cum vi se pare Knightsbridge.

– Nu mă pot pronunța imediat, declară prudent Clea în timp ce-și lua valiza.

Străbătu în urma Nataliei peronul și intră în casă. În interior era liniște.

– Sunt trei apartamente, îi explică aceasta. Al meu este sus.

Clea o urmă pe scări, aruncând pe furiș priviri curioase și neliniștite în jurul ei. Casa scării, vopsită în alb, fusese modernizată. Înălțimea tavanului și aplicațiile demonstrau că era vorba de o casă veche. Ajunse sus, Natalie deschise ușa apartamentului și aprinse lumina. Cele două tinere intrară într-un hol mic. Dintr-o cameră vecină pătrundea sunet imperceptibil de muzică. Natalie o invită pe Clea să intre în salonul aflat în stânga.

Clea se supuse imediat, dar se opri brusc în prag, descoperind pe cineva în fotoliul din fața ei. În jur se auzea o melodie de jazz. Bărbatul avea o țigară lungă între degete și adoptase o poziție nepăsătoare. În Anglia, părea o cu totul altă persoană, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și foarte elegant. Cămașa albă și cravata în dungi îi dădeau aerul unui om de afaceri londonez. Părul lui bogat, ondulat, era pieptănat cu grijă. Și totuși, era Ben! Uluită, Clea nu realiză ce se întâmpla.

– Bună seara, Clea, zise el după o clipă.

Intonația lui trăda ironie și o profundă satisfacție.

Capitolul 6

– Dumneavoastră! Aici!

Pe Clea o invadară o mulțime de întrebări. Ce făcea Ben în apartamentul Nataliei? Era de necrezut, dar probabil o cunoștea. Ce ironie a sorții i-l scosese din nou în cale? Să fi fost o întâmplare că întâlnise tocmai o prietenă de-a lui?

– E o surpriză, nu-i așa? zise râzând Natalie.

Ben tăcea. O privea pe Clea, amuzat.

Pe fată o cuprinseră treptat niște gânduri teribile. Să fi fost doar o coincidență? Ben nu părea deloc mirat că o vede. În timp ce ea încremenise de stupoare, el rămânea întins comod în fotoliu, cu picioarele întinse în față, iar figura îi era complet calmă.

– Ce zici, Ben, i se adresă Natalie, nu-i așa că am fost abilă?

Clea încerca disperată să înțeleagă, privindu-i fața zâmbitoare.

– Sunteți o adevărată magiciană, îi răspunse Ben, răspândind fumul de țigară din care trăgea satisfăcut. V-a fost greu s-o convingeți să vă însoțească?

– S-a lăsat dusă ca un copil.

Clea asculta tot mai neliniștită, pe măsură ce situația se clarifica.

– Este exact așa cum am vrut, o aprobă Ben.

– Nici măcar nu-și reținuse o cameră la hotel, continuă Natalie. Vă dați seama! Plănuia să debarce seara în Londra, fără să știe unde se duce. Dacă n-o luam cu mine, și-ar fi petrecut noaptea în parc.

– Cum.....

– Acum ați înțeles? o chestionă Natalie, văzând că vrea să vorbească. Ați rămas cu gura căscată de când ați intrat în cameră.

Părea foarte mulțumită de evenimente, iar în ochii ei verzi apăruse o lumină batjocoritoare.

– Mi-ați întins o capcană?

– O capcană! repetă ironic Natalie. Să nu dramatizăm. V-am adus la Ben.

Clea revedea acum scena de la aeroport. Cafeaua vărsată, surâsul amical al Nataliei..... Totul fusese prevăzut.

Tânăra femeie ridică nepăsătoare din umeri și într-un acces de furie, Clea strigă:

– M-ați înșelat!

– Am omis pur și simplu să vă spun că sunt o prietenă a lui Ben. De altfel, nici nu m-ați întrebat.

– V-ați bătut joc de mine! Sunteți josnică!

– Nu fiți ingrată, ripostă Natalie, care începuse să dea semne de nervozitate. I-am făcut un serviciu lui Ben, atâta tot. Îmi veți mulțumi într-o zi.

– Să vă mulțumesc! strigă înnebunită Clea.

Rușinea, mânia și decepția că a fost înșelată se amestecau în ea,

transformându-se într-o durere imensă, insuportabilă. Zâmbetele Nataliei, amabilitatea ei, totul a fost fals. Clea era bolnavă de furie.

– Vă mulțumesc eu, Natalie, declară Ben ridicându-se și stingându-și țigara. Dar, acum aș vrea să.....

– Îmi mulțumiți și mă concediați deja! îl întrerupse ea.

Ochii ei verzi străluceau. I se părea de-a dreptul caraghioasă naivitatea Cleei.

– Trebuie să stau de vorbă cu Clea chiar acum, recunoscu fără echivoc Ben.

– Să vorbiți, acesta este cuvântul potrivit?

Clea încremeni, simțind că nu mai poate să respire. Ce-și închipuia Natalie? Ce se va întâmpla? Oare Ben îi spusese prietenei lui ce intenții avea cu ea?

– La revedere, Natalie, pe curând, îi spunea Ben împingând-o spre ușă.

– Nu mă forța, ies! glumi aceasta.

– Nu mai rămân nicio secundă, declară Clea, îndreptându-se la rândul ei spre ușă.

Mâinile lui Ben îi prinseră umerii, oprind-o.

– Ba da, veți rămâne.

Natalie râse ușor.

– Distracție plăcută! le spuse ea, dispărând.

Plecarea femeii o aduse pe Clea într-o stare vecină cu nebunia. Deschise gura să țipe, dar Ben o opri. Crispându-se, încerca să se elibereze din strânsoare, cu ochii măriți de groază.

Dar era singură, la dispoziția lui Ben. Natalie avusese cenușiijă să închidă bine ușa. Când Ben îi dădu drumul, scoase un strigăt răgușit și

fugi din salon. Auzi un zgomot de pași în spatele ei. Ben o urma fără să se grăbească. Clea apăsă pe clanța ușii de la intrare, dar aceasta refuza să se deschidă.

– E închisă cu cheia, o anunță bărbatul.

Clea se întoarse spre el, tremurând.

– O să urlu până mă va auzi cineva.

– Casa e goală. N-o să vă audă nimeni. Locatarii celorlalte apartamente nu s-au mutat încă, după lucrările de modernizare.

Clea își împreună palmele și-l întrebă:

– De ce m-ați atras aici?

Ben îi surâse, fără să răspundă. Fata se îngrozi văzându-i privirea tulburătoare.

– Veniți în salon. Nu rămâneți acolo în picioare. Oricum nu puteți ieși și se pare că aveți nevoie să vă așezați.

Fata scutură din cap și se dădu înapoi. Ben înaintă spre ea cu un aer hotărât și luând-o de mână o trase în salon, împotriva voinței ei. Odată intrată îi dădu drumul, iar Clea se refugie în celălalt capăt al camerei, cât mai departe de el.

– Cum a știut Natalie cine eram? întrebă brusc.

– Am trimis-o special la aeroport ca să se ocupe de dumneavoastră. Aranjasem să fiți fotografiată fără să știți. Fotograful s-a învârtit în jurul vilei cât a fost necesar ca să le obțină.

La gândul că a fost urmărită și fotografiată de un bărbat fără știrea ei, Clea tresări, îngrozită.

– I-am dat Nataliei fotografia. Astfel, nu i-a fost greu să vă recunoască.

– Ați plănuit totul, murmură fata.

– A trebuit să mă bazez pe abilitatea Nataliei, dar se poate conta pe ea. Avea ordinul să recurgă la orice mijloc și să vă aducă aici.

– E rușinos!

– Scopul scuză mijloacele.....

– Sunteți odios!

– Trebuia să vă văd cu orice preț.

– Mi-ați întins o capcană, zise Clea cu ochii plini de ură.

– N-am avut de ales.

– Oh, ba da! Știați că nu vreau să vă mai văd. Ar fi trebuit să vă fie de-ajuns.

– Nu. Ar fi fost groaznic pentru mine! îi spuse Ben, cu sălbăticie.

Clea îi studie cu mirare trăsăturile energice. Ghici acolo hotărârea unui bărbat care era dispus să facă orice doar ca să-și atingă scopul, indiferent de urmări. Se apropie de ea. O licărire al cărei sens nu putea fi ignorat de Clea, strălucea în adâncul ochilor lui cenușii.

– De când ne-am întâlnit nu mă gândesc decât la dumneavoastră. N-o să vă las să scăpați, Clea. Nici nu se pune problema.

– Nu voi rămâne aici, repetă ea, hotărâtă.

– Asta o să hotărăsc doar eu, afirmă Ben, plimbându-și lent privirea pe ea.

Sub această privire insistentă, fata roși, împotriva voinței ei. Se temea mai puțin de cuvintele lui Ben, cât de emoția care punea stăpânire pe ea.

Tremurând, Clea clătină din cap. Acum Ben era foarte aproape de ea.

– De altfel, vă doriți să rămâneți, Clea, nu-i așa? îi șopti el. Vă doriți același lucru ca mine, dar nu vreți să recunoașteți.

Îi mângâie obrazul, apoi degetele lui coborâră posesiv pe gât, lăsându-i o urmă fierbinte.

– O să trebuiască să vă oblig să recunoașteți adevărul.

– Nu! strigă ea, străduindu-se să nu tremure, pentru că mângâierile lui Ben o tulburau foarte mult.

– Nu mințiți, zise el blând.

– Dumneavoastră sunteți mincinos! protestă ea. Dumneavoastră și această femeie care m-a ademenit aici. Nu încercați să mă convingeți că îmi doream să vă revăd!

– Sunteți lașă, Clea! Nu vreți să vă acceptați dorințele. Vă este frică să descoperiți sentimentele care se ascund în dumneavoastră.

Fata respinse mâna mângâietoare a lui Ben și se îndepărtă puțin de el.

– Nu înțeleg cum a putut Natalie să facă așa ceva! exclamă ea.

– I-am spus că faceți pe încăpățânata cu mine.

– Deci, nu i-ați spus adevărul?

– Nu, nu prea.

Clea ghici că Ben a indus-o în eroare pe Natalie. Probabil i-a dat de înțeles că se cunoșteau de mult timp. Natalie fusese convinsă că împăca doi îndrăgostiți, după o ceartă stupidă. La acest gând, Clea îl privi îngrozită pe Ben.

– Cum ați îndrăznit? îi strigă ea.

– Trebuia să vă revăd, afirmă el, începând să roșească de furie. Este adevărat că de-abia ne cunoaștem, dar se întâmplă adesea. Mi-ați plăcut din prima seară. Am fost pur și simplu siderat când am descoperit că sora Melissei este o blondă superbă cu ochi albaștri.

Amintindu-și, bărbatul zâmbi nostalgic.

– Fără îndoială, la început v-am privit insistent din cauza surprizei. Apoi, cu cât vă priveam, cu atât îmi plăceați mai mult.

– Eu nu pot spune același lucru despre dumneavoastră, ripostă cu asprime Clea.

Pe trăsăturile lui Ben apăru o expresie amuzată. O întrebă cu o voce insinuantă:

– Așa să fie?

Bătăile inimii Cleei se accelerară, iar ea simți o nemulțumire puternică. Nu vroia să se lase sedusă de farmecul senzual al acestui bărbat..... mai ales în acest moment.

– Nu voi rămâne aici, cu dumneavoastră, inutil să insistați, declară ea, rugându-se să pară mai hotărâtă decât era în realitate.

Drept răspuns, descoperi o licărire de nerăbdare în ochii cenușii.

– Nu mai sunteți în Grecia! Nu-i pasă nimănui ce faceți la Londra. Chiar dacă toată lumea ar ști că împărțiți patul cu mine, nimeni n-ar comenta.

– Regret, dar pentru mine aceste detalii sunt foarte importante, îi explică ironic tânăra. Plec, Ben.

– Încercați! răspunse bărbatul amuzat, dar amenințător, totuși.

– Nu mă veți atinge! îl avertiză Clea retrăgându-se în fundul camerei.

– Și cum mă veți împiedica? o întrebă bărbatul căruia îi străluceau ochii.

Clea descoperi în privirea lui o exaltare care-i provocă o tulburare stranie.

– Suntem singuri aici. Cum mă veți împiedica să vă ating?

Disprețuitoare, Clea îi strigă:

– Înseamnă că femeile vă ocolesc, dacă sunteți obligat să sechestrați una!

– Nu-mi dați de ales!

Se priviră fără să vorbească. Fiecare dintre ei era animat de o mânie periculoasă, iar privirile lor se înfruntau în tăcere.

Cu pumnii strânși, Ben părea furios. Pentru o clipă, Clea crezu că se va repezi la ea, dar el se liniști brusc, cu prețul unui mare efort.

– Vă înșelați, Clea, în legătură cu mine, dar și cu dumneavoastră înșivă. Într-o zi, mai devreme sau poate mai târziu, vă veți da seama că vă doriți să rămâneți cu mine la fel de mult cât îmi doresc și eu. De altfel, știți deja. Din cauza aceasta sunteți de fapt mânioasă. Nu vreți să admiteți că mă doriți..... dar o să vă forțez să recunoașteți.

– Veți recurge la forță! îi strigă Clea cu glas ostil. Acest procedeu n-a fost de folos nimănui, niciodată! Mi-e milă de dumneavoastră!

– Păstrați-vă mila pentru dumneavoastră, ripostă Ben. Nu fugiți doar de dragoste, vă este frică să trăiți.

– Încercați să mă faceți să mă îndoiesc de mine, cu vorbele astea frumoase, răspunse Clea cu răceală. Poate că nu sunt la fel de vicleană ca o londoneză, dar presimt capcana. Nu, nu mă veți atrage în brațele dumneavoastră cu un astfel de discurs. Am fugit de acasă pentru că nu vreau să fiu manipulată ca o marionetă. Sunt o femeie, nu un obiect. Iar dumneavoastră ca și cei de acasă, vreți să mă tratați ca pe un obiect. Mă voi apăra. Dacă veți uza de forță, n-o să pot face nimic împotriva dumneavoastră, dar, credeți-mă, vă voi face demersul cât mai dificil posibil.

Ben îi luă fața în mâini și o trase ușor spre el.

– Știu că sunteți femeie, Clea, îi spuse cu voce tremurând de

emoție și privind-o pătrunzător. Chiar credeți că vreau să vă fac rău? Nu vedeți ce mult țin la dumneavoastră?

Clea îi privea cu atenție figura emoționată. Lui Ben îi tremurau ușor degetele, iar ochii îi ardeau de pasiune. Nu era nevoie să-i spună ce dorea. Tot corpul lui o exprima, iar cel al tinerei femei fremăta de un consimțământ necontrolat.

– Nu, murmură ea, incapabilă să spună altceva.

– Viața e scurtă, Clea. Nu ne putem rata șansele la fericire, atunci când ele apar.

Înclinându-se către ea, îi sărută ușor pleoapele, obligând-o să închidă ochii. Apoi începu s-o sărute pe obraji. Pradă unei încântări amestecate cu revoltă, Clea strigă:

– Opriți-vă!

– Nu vă doriți cu adevărat să mă opresc, îi răspunse Ben. Știați că pielea vă e dulce asemenea unei piersici? Iar tenul acesta auriu va face senzație în Londra. Oriunde veți merge, bărbații vă vor privi fascinați.

În timp ce-i șoptea aceste cuvinte, gura îi cobora lent, urmând să atingă gura Cleei. Îi imobiliză talia cu unul dintre brațe, în timp ce fata, tremurând toată, încerca să-l respingă. În această clipă, îi atinse buzele.

Clea se simți dintr-o dată invadată de un val de senzații. Ben o lipise de el, ca și cum ar fi vrut să imprime în corpul fiecăruia dintre ei urma de neuitat a celuilalt. Clea îi simțea bătăile dezordonate ale inimii pe pieptul ei, în timp ce și inima ei o lua razna. Un minut mai târziu, nu mai fu în stare să-și stăpânească mâinile care se înnodară în jurul gâtului lui Ben și răspunse sărutărilor lui.

Îl avertizase pe Ben că nu va obține nimic de la ea prin forță. De fapt, n-a fost obligat să recurgă la forță. Se topise de îndată ce a

atins-o, corpul n-o mai asculta și începuse să-și trăiască propria viață. Cu ochii închiși, Clea nu se mai gândea la nimic. Se abandona senzațiilor vulcanice ale pasiunii.

După câteva clipe, Ben se îndepărtă de ea, cu respirația accelerată, tremurând. Dar fata se agăță de el, nu vroia să-l mai lase să plece. În momentul acela, nu mai exista nimic altceva pentru ea.

Atunci, bărbatul o privi cu un aer triumfător.

– Așadar, acum recunoașteți? o întrebă ca un om care e mândru că a avut dreptate.

Clea se trezi imediat la realitate. Îl ura pe Ben și se ura pe ea însăși. Dar bărbatul nu remarcase schimbarea. Părea în continuare teribil de satisfăcut de rezultatul acestui simplu sărut.

– În sfârșit, v-am făcut să recunoașteți că mă doriți. Dacă aveți conștiința împăcată nerecunoscând cu cuvinte, vă rog să continuați. Nici măcar nu-mi mai pasă de o mărturisire verbală.

– Nu voi fi niciodată a dumneavoastră, declară cu asprime Clea.

– Cât de ipocrite sunt femeile!

Fericirea care apăruse pe chipul lui Ben mai devreme era înlocuită acum de nemulțumire.

– Toate sunteți la fel! Aveți nevoie să fiți rugate. Înnebuniți bărbații până în ultimul moment. Când ajung să se târască în genunchi în fața voastră, vi se pare că aveți o scuză să le dăruți ceea ce de altfel vreți să le oferiți chiar de la început.

– Eu nu sunt așa! îi strigă Clea.

– Toate femeile sunt așa! Rare sunt acelea care au curajul să-și recunoască dorințele. Toate fac pe inocentele până în clipa în care se dezbracă.

O palmă însemna pentru Ben că a mers prea departe. Se dădu înapoi instinctiv, apoi o privi pe Clea amenințător. Acolo unde îl lovise, obrazul era roșu.

– Să nu mai faceți asta niciodată!

Clea începu să tremure, înspăimântată de violența din glasul lui. După atâtea șocuri pe care le avusese de la plecarea din Grecia, se simți cuprinsă de slăbiciune și se clătină. Ben o susținu.

– Doar nu veți leșina, nu-i așa? o întrebă el cu teamă.

Fata închisese ochii și se lăsă dusă spre el, fără puteri. O învăluise o ceață stranie. Fiindu-i teamă să nu se prăbușească se agăță de cămașa lui Ben și realiză cât îi era de frig, doar simțindu-i căldura pielii.

– Clea, zise bărbatul, cu o voce care părea să vină de departe.

Fata alunecă, dar el o prinse în brațe. Avea impresia că plutește și, în timp ce capul i se clătina ca și cum ar fi fost într-un leagăn, îl auzi pe Ben gemând. Acesta o luase în brațe și o așeză pe ceva moale care ceda sub greutatea lui. Bărbatul începu să-i maseze mâinile înghețate. Când pleoapele începură să-i tremure, îl auzi strigând speriat:

– Clea, reveniți-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Observându-l printre gene, îi văzu fața neliniștită. Atunci, înțelese că a marcat un punct. Ben chiar se temea pentru ea!

Murmură slab:

– Ce s-a întâmplat?

– V-ați pierdut cunoștința, îi explică, aplecându-se asupra ei. Sunteți albă ca varul. Cum vă simțiți?

– Foarte obosită..... Călătoria..... Toate emoțiile astea.....

– Sigur că da, aprobă el, lăsând să-i scape un suspin de ușurare. Ați plecat din Atena de mult timp. Vă este foame?

Fata clătină din cap.

– Mi-e somn.

– Somn, repetă el. Da, bineînțeles. Vă este frig din cauza schimbării de temperatură.

Clea avu un nou frison, iar Ben o luă în brațe și o duse la pat, unde o culcă îmbrăcată. O acoperi și o întrebă din nou:

– Mai vreți o cuvertură?

– Da, vă rog.

Ieși din cameră și închise ușa în urma lui. Clea privi închizătoarea și se simți ușurată când zări un zăvor.

Ben reveni cu două pături, le adăugă și dispăru din nou. Clea se prefăcu pe jumătate adormită, dar de îndată ce el ieși din nou, sări din pat și trase zăvorul. Dar răgazul ei fu de foarte scurtă durată pentru că, o secundă mai târziu, Ben bătea cu amândoi pumnii în ușă.

– Deschideți ușa!

– Nu, i se răspunse de cealaltă parte a ușii.

– Trișoareo! Deschideți ușa, Clea! Preferați s-o sparg?

– Spargeți-o, zise fata, întrebându-se dacă o va face, înverșunându-se, așa cum făcea mereu. Lemnul vibra, dar părea solid.

– Nu trebuie niciodată să ai încredere într-o femeie, urlă Ben, nici măcar când leșină. Clea, nu mă înnebuniți.

Fata se întinse din nou în pat, fără să se dezbrace. Trăgându-și păturile până la bărbie, privea fix ușa și asculta scandalul pe care-l făcea Ben. La un moment dat, auzi un geamăt de durere.

– Ce blestem! strigă Ben, mi-am luxat umărul de data asta.

Clea căscă foarte tare, intenționat.

– O să dorm, noapte bună, Ben.

De partea cealaltă a ușii se făcu liniște. Îi auzea respirația. Oare ce gândea Ben, se întrebă neliniștită. Și, mai ales ce urma să întreprindă ca să poată pătrunde în cameră?

– Draga mea, murmură el cu blândețe, nu vă arătați atât de încăpățânată, dați dovadă de bun-simț. Acum câteva clipe, când v-am sărutat, nu ați putut să vă ascundeți sentimentele, ca și mine, de altfel.

Clea nu-i răspunse. Încovrigându-se sub pătură, de-abia îl auzea, împărțită între ură și o ciudată plăcere când simțea emoția din glasul lui Ben.

După o scurtă tăcere, o întrebă brusc:

– Tot vă e frică de tatăl dumneavoastră vitreg? Credeam că l-ați părăsit pentru că nu-i împărtășiți concepțiile demodate.

– Ah, nu începeți să-mi vorbiți din nou de el! îi strigă Clea.

– Nu v-ați înfuria așa ușor dacă n-aș avea dreptate, insistă Ben, căruia ușa închisă îi estompa vocea. Să zicem că era doar problema lui. N-ați fi fugit dacă n-ați fi descoperit că.....

– Am descoperit că atât unul cât și celălalt mă tratați ca pe un obiect, îl întrerupse ea. Vreți să dispuneți de mine după bunul vostru plac. Ei bine, nu, vreau să hotărăsc singură ce fac cu viața mea! Vreau să fiu respectată! Nu vreau să mai fiu tratată ca o fetiță!

– Eu nu vă consider o fetiță, afirmă Ben.

El izbucni în râs, insinuant, dar Clea nici măcar nu surâse.

– Dacă m-ați fi considerat o persoană adultă, nu ați fi îndrăznit să-mi jucați festa asta. Disprețuiți femeile și le aduceți aici prin înșelăciune. Nu le prețuiți deloc, există pentru dumneavoastră doar ca să vă satisfacă plăcerile.

– Nu spuneți prostii!

Ben nu mai râdea, se înfuriase din nou.

– Plecați! îi ceru brusc Clea.

Era epuizată și simțea că-i plesnește capul.

– Plecați, o să mă ucideți!

Fata se întoarse cu spatele la ușă, își înfundă capul în pernă și trase pătura peste cap. Ben continua să-i vorbească, sperând s-o convingă, dar ea nu-l mai auzi. Nu mai vroia să-l asculte. Venind de la Ben, niciun argument n-ar putea s-o facă să-și schimbe atitudinea.

Capitolul 7

Clea nu credea că va putea dormi, deși era obosită. Se simțea mult prea nervoasă. Când Ben se îndepărtă, rămase întinsă, pândind în liniște un indiciu din care să ghicească unde era și ce făcea. Zgomotul străzii nu urca până în cameră din cauza geamurilor duble. Clea privi, pentru o clipă, pata galbenă pe care o desena pe peretele camerei un lampadar aprins afară. Ochii săi se închiseră, dar puțin mai târziu se trezi brusc, tresărind și aruncând priviri speriate în jurul ei, ca și cum s-ar fi așteptat să-l descopere pe Ben într-un colț. Sub pături, începuse să se încălzească, iar această căldură îi aducea o anumită destindere. Se întinse cu plăcere. Trebuia totuși să fie vigilentă, pentru cazul în care Ben ar fi găsit un mijloc să intre în cameră. Răspunzând încă o dată sărutului său, Clea îl încurajase și se acuza teribil că a fost slabă. Îi purta pică pentru că o făcuse să cedeze, doar atingând-o cu gura și cu brațele lui.

"Să se ducă dracului!" își spuse și acesta a fost ultimul ei gând.

Se ridică repede din pat. Își văzu imaginea în oglinda toaletei. Era

umflată la față, cu părul ciufulit, iar hainele erau foarte șifonate.

Cu o astfel de ținută nu risca să înnebunească vreun bărbat în această dimineață, hotărî ea. Își ciuli în zadar urechile, nu se auzea niciun zgomot. Oare Ben dormea? Dându-se jos din pat, se îndreptă în vârful picioarelor spre ușă. Tot nimic.

Singurul zgomot pe care-l auzea era cel al bătăilor inimii ei. Ce să facă? Valiza ei se găsea la intrare, acolo unde o lăsase când a sosit. Nici măcar nu putea să se schimbe.

Dacă el încă dormea, ar avea o șansă să se strecoare afară. Împinse ușor zăvorul și întredeschise ușa ca să arunce o privire afară.

Nimic, niciun indiciu. Deschise complet ușa, dar era pregătită s-o închidă imediat dacă Ben și-ar fi făcut apariția. Apartamentul părea gol. Mișcându-se cu agilitatea unei pisici, Clea traversă holul în speranța că va ajunge la ușa de la intrare. Era extrem de încordată.

– Unde vă duceți?

O voce rece o făcu să tresară și se întoarse ca să-l descopere pe Ben sprijinit cu nonșalanță de tocul ușii salonului, cu o expresie amuzată pe chip.

Uluită, Clea îl privi fix.

Părea perfect odihnit, bine îmbrăcat, ras și pieptănat.

– Ați dormit bine? se interesă el.

– Du-te dracului! ripostă Clea, prea încordată ca să găsească o replică mai potrivită.

Bărbatul râse ușor.

– După cum văd, sunteți tot prost dispusă. Speram să deveniți mai rezonabilă, după o noapte de somn bun.

O privi atent, ridicând ironic sprâncenele.

– S-ar putea zice că ați dormit într-un hambar.

– Chiar asta a fost și impresia mea.

Fata se uita în jur.

– Unde mi-e valiza?

– Aici. Nu vreți să faceți un duș și să vă schimbați înainte de micul dejun?

– Da, răspunse, încercând să-i ia valiza din mână.

– Urâcioaso! îi zise, fără să-i dea valiza. O s-o duc până la ușa camerei. Nu uitați că sunteți invitata mea!

– Sunt prizoniera, nu invitata dumneavoastră.

– Să nu ne legăm de cuvinte sugeră el foarte amuzat.

Îi duse valiza până în camera unde dormise, iar Clea îl urmă automat.

– Vă e foame? o întrebă.

– Mor de foame, mărturisi ea.

Stomacul ei dureros îi amintise că nu mâncase nimic de mult.

– Ce doriți? Ouă cu șuncă? Ceai sau cafea?

– Orice.

Se opri brusc, sub influența unei noi inspirații.

– Cine gătește aici?

Ben surâse, ghicind imediat ce ascundea întrebarea ei.

– Eu. Nicio speranță de aici!

Deci, nu putea să scape, își zise decepționată.

– Inutil să faceți mutra asta, declară Ben, cu o ușoară nervozitate. Micul dejun va fi gata într-un sfert de oră.

Spunându-i asta, ieși din cameră, iar Clea trase imediat zăvorul în urma lui. De afară, Ben îi declară cu un glas cuceritor:

– Sunteți splendidă, Clea, chiar dacă vi se pare că v-ați petrecut noaptea într-un hambar. Cuvintele lui îi făcură inima să bată mai repede. Nu-i răspunse, iar Ben se îndepărtă după câteva momente.

Își scoase din valiză niște blugi și un tricou, ca și lenjeria de corp și cele necesare pentru toaletă. Se dezbrăcă și pătrunse în cabina mică de duș. Jetul de apă a fost întâi rece, apoi se încălzi suficient de mult ca să poată face un duș rapid. De îndată ce s-a îmbrăcat cu haine curate, s-a simțit mult mai bine. Se coafă și se machie cu atenție, având impresia curioasă că se pregătea pentru o bătălie.

Îl găsi pe Ben în bucătărie, pe care a descoperit-o după zgomotul filtrului pentru cafea și sfârâitul șuncii care se prăjea. Nările îi fură imediat invadate de o aromă delicioasă. Soarele invadase camera, făcând să strălucească părul negru al lui Ben. El îi aruncă o privire admirativă peste umăr:

– Sunteți foarte drăguță!

Fără să ia în seamă intonația ușor batjocoritoare, Clea se oferi să-l ajute, în speranța că relațiile dintre ei vor deveni mai puțin tensionate. Poate că Ben își va da seama că trebuie s-o lase să plece.

– Dacă vreți, îi răspunse în timp ce punea ouăle pe o farfurie, cafeaua e gata. Puteți să luați ceștile și farfuriile.

– Miroase tare bine, recunoscu ea.

Stomacul ei striga de foame, iar aceste mirosuri o zăpăceau. A trebuit să deschidă mai multe uși până să găsească vesela. Când totul a fost gata, se așezară la masă.

– Ce zi frumoasă, zise bărbatul privind pe fereastră.

– Da.

Clea privi cerul. Nori mici, albi și pufoși îl traversau.

Câteva momente, în bucătărie a fost liniște. Amândoi aveau capetele plecate spre farfuria din care mâncau, apoi Ben o întrebă:

– Ați lăsat vreun bilet?

– Cum?

– Pentru Kerasteri.

Clea roși.

– Nu.

Nici măcar nu se gândise la asta, înnebunită și grăbită să plece.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Ben. Trebuie să fie înnebunit. Îi veți scrie imediat.

Clea era brusc consternată. Fugise fără să dea vreo explicație cât de mică tatălui ei vitreg. Acum, era furioasă că Ben i-a atras atenția asupra unei obligații elementare pe care o avea față de cel care o crescuse.

– Da, o să-i scriu.

– Cum ați putut să plecați astfel? se miră Ben cu privirea plină de reproșuri. Îi doriți moartea?

Iritată, fata ripostă:

– Aveți dreptate, dar nu mai insistați.

Pe figura lui Ben apăru o expresie ciudată.

– Vă doriți să-l faceți să sufere?

Roși din nou, dar se apără energic:

– Bineînțeles că nu!

– Sigur că da, murmură el. Femeilor le place să se răzbune.

– De ce enunțați mereu tot felul de generalități despre femei? Nu sunt toate la fel.

– Ba da! o ironiză el bându-și cafeaua.

– Mi-e groază de disprețul și de indiferența cu care tratați femeile!

– Indiferența! Termenul este prost ales, Clea. M-am arătat oare indiferent față de dumneavoastră?

– Depinde ce înțelegeți prin asta.

– Iar probleme de vocabular. Aveți o adevărată pasiune pentru așa ceva. Probabil că ține de educația grecească.

Pentru un moment, conversația se întrerupse. După ce își termină micul dejun, Ben se întinse satisfăcut pe scaun și o contemplă pe Clea.

– Cu ce intenții ați venit la Londra?

– Aș vrea să găsesc de lucru.

– Ce anume?

– Recepționeră într-un hotel, răspunse automat Clea, amintindu-și brusc de Natalie.

Îl privi drept în ochi.

– Ați vorbit despre Natalie ca despre o prietenă. Ce este exact pentru dumneavoastră?

Benzâmbi, amuzat și viclean.

– Geloasă?

– Nu, răspunse ea încruntându-se.

– Nu?

Îi arăta foarte clar ce bănuia.

– Ea este.... mai mult decât atât, nu-i așa? insistă Clea.

– A fost mai mult decât atât cu ani în urmă..... acum patru ani, preciză el ridicând din umeri. Am avut o legătură scurtă. Natalie era extrem de seducătoare, dar n-au fost afinități reale între noi.

Clea își întoarse privirea. Se simțea vexată că trebuie să-și mărturisească suferința pe care i-o provoca relația lui Ben cu Natalie. Un seducător ca el cucerise cu siguranță multe alte femei.

Degajat, Ben adăugă:

– De altfel, acesta este vechiul apartament al Nataliei.

Clea simți o durere puternică în piept. Informația aceasta dădea legăturii lor un caracter mai concret și, deci, mai puțin suportabil.

– Dar acum, continuă el să-i explice, sunt proprietarul întregii case. Când am început lucrările de modernizare, Natalie s-a mutat. Acum trăiește cu un actor, în Chelsea, cred că și-a găsit bărbatul care-i trebuie.

Clea îl privi cu oroare.

– Dacă trăiește cu el înseamnă, neapărat că e bărbatul care îi trebuie! spuse ea.

– În ziua de azi, se poate întâmpla să greșești. Adaptați-vă acestor vremuri, Clea, altfel riscați să nu vă descurcați în societate.

– Nu-mi voi schimba convingerile, declară ea cu hotărâre. Prefer să nu mă descurc!

Aceste cuvinte îl făcură pe Ben să ofteze, exasperat.

– În zilele noastre, oamenii care nu sunt căsătoriți nu trăiesc precum călugării sau călugărițele.

– Ei bine, eu nu mă voi lega de cineva la întâmplare, susținu Clea cu îndârjire.

– Aveți dreptate până la un anumit punct, admise Ben. Dar respingeți prea repede ceva ce nu cunoașteți, și din motive false.

– Cu ce drept mă judecați?

– Sunt nebun după dumneavoastră, îi declară cu ochii strălucind de emoții amestecate. Nu vă voi lăsa să plecați până nu veți recunoaște sentimentele pe care le aveți față de mine.

– Nu simt nimic pentru dumneavoastră, îi declară Clea, adoptând o atitudine provocatoare. S-ar zice că știți mai bine decât mine ce simt.

Bărbatul izbucni în râs.

– Așa este.

– Vă faceți iluzii, replică ea, privindu-l de sus.

Cu o mișcare neașteptată, Ben întinse mâna peste masă și o luă de mână. Fără să-i dea timp să acționeze, o sărută prelung.

O imensă senzație de plăcere urca asemenea unui curent de-a lungul brațului ei. Când Ben își ridică privirea, n-a fost în stare să-l înfrunte.

– Așadar, v-ați convins?

Ea își trase cu brutalitate mâna și se ridică de la masă.

– O să spăl vasele, îl anunță.

Era furioasă pe ea pentru că nu se putea stăpâni și tremura. Își spunea în zadar că Ben, datorită felului în care se purta cu femeile, nu era bărbatul potrivit pentru ea, corpul se încăpățâna s-o contrazică.

Ben o ajută să debaraseze, iar în timp ce ea spăla vasele, el le ștergea cu îndemânare.

Când totul a fost aranjat, se întoarse către el, abordând o expresie cât se putea de hotărâtă.

– Acum, Ben, vreau să plec.

– Știți deja răspunsul meu, replică el surâzând.

– Nu puteți să mă țineți aici la infinit.

– Nu va fi nevoie.

Fata își dori să-l pălmuiască pentru siguranța și calmul cu care-i vorbea.

– Sunteți nebun! strigă ea. Chiar nu vă dați seama ce-mi faceți?

– Ba da, îmi dau perfect seama.

Ajuns la capătul răbdării, Ben se străduia să-și păstreze

sângele-rece. Figura îi deveni dură și tensionată.

– În locul vostru n-aș încerca să provoc.

Auzind acest avertisment, Clea simți cum se chircește în ea și, fără un cuvânt, se îndreptă spre ușă și se întoarse în camera unde dormise, încuindu-se acolo.

Nu putea să rămână la nesfârșit în această situație. Problema părea de nerezolvat. Cum ar fi putut să scape? Fereastra? Nu reușea s-o deschidă. Și chiar dacă ar fi reușit, nu putea decât să strige după ajutor. Nu se punea problema să iasă pe acolo.

Strada era pustie și liniștită. Geamul dublu era o barieră perfectă împotriva zgomotelor Londrei. Clea zări doar coșuri și acoperișuri. Un elicopter traversa cerul și dispăru. Se simțea singură și abandonată de toți.

Sfârși prin a se întinde pe pat și a închide ochii. În ciuda somnului profund din noaptea trecută nu se odihnise destul.

Când Ben îi bătu în ușă, se trezi brusc și se întrebă o clipă unde se afla. Când își aminti toată povestea, scoase un geamăt și închise din nou ochii.

– Clea! strigă Ben, nerăbdător.

Nu-i răspunse.

– Clea, deschideți! Este ora prânzului. Veniți la masă!

Continua să nu reacționeze.

– Clea! repetă Ben bătând cu pumnii în ușă.

Îi dori să-și rănească mâinile și a fost încântată când l-a auzit gemând de durere.

– Puteți să muriți de foame, dacă vă amuză, îi zise el înainte să se depărteze de ușă, decepționat.

Clea prefera într-adevăr, să se lase să moară de foame decât să iasă. O oră mai târziu, Ben reveni și-i strigă prin ușă:

– V-am pus mâncarea în frigider. Când nu veți mai putea răbda, o să vă duceți s-o luați.

Tonul lui nu trăda nici iritare și nici nerăbdare. Încerca să pară la fel de calm ca și Clea. Ea nu se deranjă să-i răspundă. Îi simțea, prin ușă respirația și-i urmărea mișcările ușoare. Ar fi jurat că încerca să-și închipuie ce se întâmplă cu ea. Bănuia că își lipea urechea de ușă ca să asculte ce se întâmplă în cameră.

– Ați dormit? o întrebă bărbatul. Vreți să citiți ceva? Am cărți în salon. Vreți să vi le aduc?

Ea continua să tacă.

– Prostuță blestemată! urlă Ben, pierzându-și din nou răbdarea. Ieșiți de acolo, înainte să sparg ușa!

Continua să nu facă nicio mișcare, iar lui i se părea că de-abia respiră.

– Clea, zise din nou Ben, și de data asta se simțea neliniște în glasul lui. Clea, pentru numele lui Dumnezeu, încetați acest joc stupid! Spuneți ceva!

Fata își dădu seama că încerca să se uite prin gaura cheii, dar avusese prevederea s-o astupe cu hârtie susținută de un plasture pe care, în ciuda eforturilor lui, nu reuși să-l îndepărteze.

– Perfect! Rămâneți acolo cât veți dori!

Bărbatul se îndepărtă furios. Se auzi ușa de la intrare și Clea oftă ușurată. Închise din nou ochii și ațipi. Nu-i mai era teamă. Știa ce are de făcut: să-l țină-n șah pe Ben. Câtă vreme n-o strângea în brațe, putea fi mândră de voința ei. De ce oare își pierdea capul de fiecare dată când

o atingea?

Deodată, auzi voci și o recunoscu pe cea a Nataliei. Sări din pat și alergă să tragă zăvorul. Dar ușa de la intrare se închisese din nou.

Ieși atunci din cameră strigând:

– Natalie!

În apartament se făcu din nou liniște. Clea se grăbi spre ușa de la intrare și încercă s-o deschidă. Era închisă cu cheia. Bătu în ușă cu pumnii, urlă cu toată puterea și se opri brusc, cu fața plină de lacrimi. Cât de neputincioasă și de disperată se simțea!

După ce se calmă, se întoarse în cameră și se spălă pe față. Era puțin amețită și-și aminti că nu mâncase. Întorcându-se în bucătărie, ezită, apoi luă farfuria pe care i-o lăsase Ben în frigider.

Hrana îi dădu curaj. Bău un ceai și privi pendula albă. Era deja ora cinci!

Sună telefonul. Se repezi în salon, ridică repede receptorul și strigă:

– Ascultați! Ascultați! Trebuie să mă ajutați. Eu.....

Persoana de la celălalt capăt al firului închise, iar Clea privi neputincioasă telefonul, dezamăgită. Puse cu regret receptorul în furcă și, în timp ce se pregătea să plece din cameră. își dădu seama. De ce n-ar da ea însăși telefon? Nu se gândise până acum la asta.

În clipa în care se pregătea să acționeze, se deschise ușa de la intrare. Încremeni. Ben intra deja în salon.

Ochii cenușii o supravegheau amuzați, iar ea avu impresia că inima a încetat să-i bată o secundă.

– Ați mâncat?

– Dumneavoastră ați dat telefon?

– Bineînțeles, de la etajul doi.

În fața satisfacției care se așternuse pe figura lui Ben, Clea se simți invadată de un val de furie. Bărbatul era mulțumit de isprava lui. Reușise s-o atragă afară din cameră, s-o facă să ia farfuria pregătită pentru ea. Ar fi trebuit să-și dea seama că el calculat totul. Doar îl cunoștea. Știa că era gata de orice ca să-și îndeplinească dorințele.

– Vă disprețuiesc, îi declară. Purtarea dumneavoastră a depășit orice limită. Regret că atunci când v-a lovit Kerasteri nu v-a doborât definitiv, ca să nu mai faceți rău. Dacă ar fi aici în clipa aceasta, v-ar ucide cu siguranță.

Ben o asculta încruntat. Trăsăturile lui se înăspriră, iar Clea a înțeles prea târziu că greșise când l-a pomenit pe tatăl ei vitreg. Ben era acum foarte mânios.

– Ați vrea să fie aici cu adevărat! Ei bine, nu se poate. Și chiar dacă s-ar întâmpla, aș ști cum să-l împiedic să ne despartă!

– Poate că este mai puternic decât dumneavoastră!

Nici nu trebuia să-l provoace mai mult. Cu viteza fulgerului, Ben străbătu spațiul care-i separa și o prinse în brațe cu o violență care o dezechilibră. Își ridică imediat capul să protesteze, dar gura temnicerului ei îi stinse cuvintele. Când începu să se zbată, bărbatul o strânse și mai tare și chiar reuși să-i imobilizeze capul în mâinile lui. Sărutul deveni mai tandru, mai insistent, iar Clea simți că va capitula. Furioasă pe ea, se forța să nu cedeze. Din păcate, buzele ei răspundeau mișcării buzelor lui Ben.

Când el își îndepărtă capul, pe figura lui se așternuse din nou expresia aceea de intensitate maximă, care o făcuse pe Clea să freamăte de fiecare dată când o săruta.

– Scumpa mea, vreți să mă înnebuniți? murmură. Încetați acest joc.

Nu irosiți timpul pe care am putea să-l petrecem atât de minunat.

Își înfundă fața în părul ei și-i șopti la ureche:

– Clea, am nevoie de dumneavoastră, enorm de multă nevoie. Nu vedeți cât de tare mă faceți să sufăr? Nu mai pot să mă gândesc la altceva. Ați devenit obsesia mea.

Tremurând, reuși totuși să schițeze din mână, fără cuvinte, un refuz. Avea impresia că se găsește pe marginea unei prăpăstii. Nu se putea agăța decât cu unghiile. O să cadă. O secundă de slăbiciune și va cădea!

– Încăpățânată mică! strigă Ben scuturând-o și îndepărtând-o puțin de el ca s-o privească. O să mă obligați să folosesc forța? Credeți că mi-o doresc?

– Lăsați-mă! îl imploră ea, reușind să-l privească. Vreau să plec, Ben.

– Nu! ripostă bărbatul cu asprime. Știu ce simțiți pentru mine. Câtă vreme nu vă mărturisiți sentimentele, nu vă voi lăsa să plecați.

– Nu voi mărturisi niciodată, îi declară ea.

– Mă iubiți, o asigură. Poate că nici nu vă dați seama.

– Nu vorbim aceeași limbă, zise tânăra, cu amărăciune în glas.

– Cum adică?

– Îmi negați dreptul de a gândi, de a acționa, de a alege. Mă disprețuiți. Îmi vorbiți de dragoste, dar nu știți ce este iubirea. Dacă ați fi știut, nici nu v-ați fi gândit să mă forțați. Nu vedeți într-o femeie egala dumneavoastră. N-ați îndrăzni niciodată să-i comandați unui alt bărbat cum să se poarte, așa cum încercați să faceți cu mine.

În timp ce i se adresa, într-o manieră sacadată și grăbită, Ben își încruntă sprâncenele, nerăbdător. Măcar o ascultase? Când termină de vorbit, conștientă de inutilitatea explicațiilor ei, bărbatul declară:

– Nu mi-ați dat niciun motiv real, care să vă justifice refuzul.

– N-am de ce să mă justific. Am spus nu și e destul. Când veți alege?

– Spuneți nu, dar gândiți da, ripostă, cu ochii strălucind de dorință. Nu puteți pretinde contrariul, nu-i așa, Clea?

Poate ar fi vrut, dar onestitatea i-o interzicea. Întâlni privirea lui Ben, care o studia cu o violență greu de stăpânit.

– Mă înnebuniți, repetă el. De fiecare dată când văd gurița asta îndârjită, îmi doresc să vă sărut până veți ceda. Vă previn, răbdarea mea are limite. Dacă nu veți deveni rezonabilă, o să folosesc forța!

– Atunci, o să vă urăsc pe vecie, ripostă cu hotărâre Clea.

Furios, gata să înjure, Ben se îndepărtă cu pași mari, trântind ușa în urma lui.

Capitolul 8

Clea se întoarse în cameră, se încuie din nou, dar de data aceasta nu-și mai găsi liniștea. Discuția pe care o avusese cu Ben o obseda și se agita în pat, fără să reușească să se calmeze. La sfârșitul acestei după-amiezi se simțea singură pe lume, în spatele ferestrei duble care-i dădea impresia că este prizonieră într-o cochilie închisă ermetic. Nu va reuși să scape. De altfel, afară se întindea Londra, kilometri întregi de oraș străin care nu semăna deloc cu Atena. Oare câți oameni, chiar în acest moment, abandonați într-o cameră liniștită, aveau ca și ea sentimentul că se aflau pe o insulă pustie?

Închizând ochii, își imagină că se afla din nou la Atena. Evoca parfumurile verii, cerul albastru, lumina orbitoare. Nu părăsise acest univers decât de puțină vreme și totuși i se părea că aparține unei alte lumi.

De la plecarea ei, se întâmplaseră multe lucruri. Ben îi tulburase complet existența. Dacă i-ar da măcar o secundă ocazia să folosească telefonul, ar chema poliția. Ar fi trebuit s-o facă imediat. De ce nu i-a

venit mai devreme ideea? Iar acum, dacă ar avea ocazia, ar face-o? Nici măcar nu era sigură de asta.

Confruntarea dintre ea și Ben se transformase în duel și pe măsură ce trecea timpul își dorea tot mai mult să câștige. Ben nu s-ar folosi de forță, era de neimaginat. Încerca s-o convingă, s-o seducă, să-i slăbească voința. Demnitatea Cleei depindea de capacitatea ei de a-i rezista.

Și-a părăsit căminul, familia și prietenii ca să-și păstreze demnitatea. Dacă Ben ar fi iubit-o cu adevărat, nu i-ar fi vorbit ca unei fete ipocrite și supeficiale care nu-i cerea decât să insiste ca s-o atragă în brațele lui, ca să nu aibă după aceea responsabilitatea faptelor lui.

Clea nu era așa. Fugise din Grecia ca să aibă o viață independentă.

În timp ce se gândea, lungită în pat, se făcuse noapte. O ploaie fină începuse să bată în geamuri. Cu corpul încordat de o neliniște profundă, Clea urmărea scurgerea firișoarelor de apă pe geamuri. Ben bătu în ușă.

– Clea?

– Da? răspunse, uitând că se hotărâse să nu mai reacționeze la apelurile lui.

– Vă e foame?

– Nu, răspunse ea închizând ochii.

– N-ai chef de ceva care se prepară repede? O omletă, de exemplu?

Părea atât de calm și de rezonabil în seara aceasta, încât se surprinse dorindu-și să fie mereu așa. Presimțea totuși că dispoziția asta liniștită ar fi repede înlocuită de violența pasiunii, dacă ar comite imprudența să deschidă ușa.

– Nu, declară cu fermitate.

Ben nu încercă să mai discute. Nefericită, Clea îl auzi

îndepărtându-se. Era sătulă de această singurătate, sătulă de camera asta mică și sufocantă, sătulă de ploaia care cădea pe geamuri. Dorul de țară pusese stăpânire pe ea, și gata să plângă, își înfundă fața în pernă. Aici era atât de frig. Ar fi dat orice doar ca să regăsească soarele, marea și cântecul greierilor. În disperarea ei, ajunsese să-și dorească până și întoarcerea lui Ben. Își dorea să audă sunetul unei voci omenești, chiar și vocea celui care era răspunzător de starea ei de acum.

Tremurând, se ridică și începu să se dezbrace. Îmbrăcă o cămașă de noapte călduroasă, trase draperiile, ca să nu mai vadă noaptea aceea ploioasă și tristă, și se culcă din nou. Veioza de pe noptieră împrăștia o lumină gălbuie.

Deodată, un zgomot de pași anunță apropierea lui Ben. El se opri în spatele ușii, iar Cleei începu să-i bată mai tare inima.

Bărbatul nu-i vorbi imediat, iar fata percepu o oarecare ezitare.

– Clea, dormiți?

Închise ochii și nu scoase o vorbă. Îl auzi ciocănind ușor în ușă. În seara asta nu mai dădea pumni. Părea că adresează o rugăminte mută prizonierei lui.

– Clea! repetă el cu glas schimbat.

Încovrigată sub pături, fata tremura din toate încheieturile. Ben se îndepărtă, iar tremurul ei începu să dispară.

Când era gata să adoarmă, auzi ușa de la intrare și sări din pat. Ciulind urechile, nu reuși să audă voci. Ieșise cineva? Oare intrase cineva?

Își lipi capul de ușă. Oare Ben plecase, crezând-o adormită?

Trase zăvorul și aruncă o privire afară. Ben o mai păcălise o dată,

nu se va mai lăsa înșelată. Dar dacă a ieșit, nu trebuia, din exces de prudență, să rateze o astfel de șansă ca să scape. Asigurându-se, inspectă cealaltă cameră. Era goală. Clea făcu atunci turul apartamentului. Nici urmă de Ben. Se întoarse în mare grabă în camera ei și-și scoase cămașa de noapte. Nu avea timp să scoată alte haine din valiză. Îmbrăcă blugii care se găseau acolo. Dar un zgomot o făcu să tresară. Palidă, tremurând, se întoarse brusc.

În pragul ușii se afla Ben, care îi devora din priviri corpul gol.

Pradă panicii, Clea nu reuși să se miște. O paralizase intensitatea privirii lui. De îndată ce a fost în stare, a tras spre ea, cu degete tremurânde, o cuvertură. Ben intră în cameră, închise ușa și trase zăvorul.

– Nu! gemu ea.

– Sunteți frumoasă, murmură bărbatul cu vocea vibrând.

O lăsă să se înfășoare în cuvertură fără să intervină.

– M-ați vrăjit din seara în care v-am văzut la fereastră. Aștept de mult clipa asta.

Înfășurată în cuvertură, Clea găsi curajul să-l înfrunte:

– Unde erați?

– În camera mea.

– Am auzit ușa de la intrare, îi zise încruntată.

– A fost Natalie, care pleca. Venise să aducă mâncare. I-am cerut să-mi facă niște cumpărături, ca să nu fiu obligat să ies.

– Ați plănuit totul ca să cred că ați ieșit.

– Aș fi făcut orice, numai să trageți acest zăvor. Chiar nu înțelegeți?

– N-ați ezitat să vă ascundeți, ca un criminal într-o cameră întunecoasă! îl acuză ea, disprețuitoare.

– Ce importanță are! Clea, nu voi putea dormi nici măcar o noapte, până nu vă voi ține în brațe.

Pronunțase această frază cu un glas răgușit și, în timp ce vorbea, începu să-și descheie cămașa.

– Ben, îl avertiză Clea, dacă veți face un singur pas spre mine, vă voi urî până în ultima mea zi de viață.

Se dădu înapoi, strângându-și bine cuvertura în jurul ei.

Ben lăsă să-i cadă cămașă, izbucnind într-un râs ciudat.

– O să vedem asta mai târziu.

Fata continua să se retragă de-a lungul peretelui.

– N-am de gând să vă urmăresc prin toată camera. Încetați comedia!

Figura lui Ben exprima o pasiune care o îngrozea. Ochii lui erau lipiți de ea, iar el strângea din pumni, făcând eforturi să se stăpânească. Nu se apropie de ea, iar Clea începu să spere. O ținea prizonieră, o amenința cu forța, dar nu se hotăra s-o facă. Această ezitare era semn bun.

Având patul între ei, Clea reuși să-l înfrunte, disprețuitoare.

– Dacă m-ați iubi cu adevărat, Ben, nu v-ați purta în acest fel.

– Dar vă iubesc, ce vă închipuiți?

Totuși, el nu se mișca, perplex.

– Minți-ți.

– Nu, Clea, draga mea, vă iubesc. Permiteți-mi să v-o demonstrez. Chiar nu vedeți că sunt înnebunit după dumneavoastră?

Cum el avansa, Clea se dădu înapoi. Citi în privirea lui Ben o rugăminte amestecată cu mânie.

– De ce nu recunoașteți că mă doriți la fel de mult cât vă doresc și

eu?

Fără să-i răspundă, Clea căuta cu mâna liberă un obiect care să-i servească drept armă. Nu găsi decât o vază mică din sticlă pe care o aruncă în capul lui Ben. Acesta se feri înjurând, iar vasul se sparse cu zgomot de peretele din spatele lui.

– Ben! îl imploră ea din nou.

Smulgându-i cuvertura, bărbatul o devora din priviri. Îngrozită de expresia din ochii lui, ea își ascunse din reflex fața la umărul lui și se lipi de el, ca să-și ascundă goliciunea. Cu un suspin lung, vibrant, Ben o înlănțui cu brațele.

Fata îi simțea pe obraz pielea fierbinte și bătăile dezordonate ale inimii. Cu o mână mângâietoare îi explora spatele, provocându-i fiori de plăcere. Clea își aminti noaptea când apăruse goală la fereastră. Revedea ochii lui Ben ațintiți pe corpul ei luminat de lună. Pentru o clipă, cei doi erau uniți de aceeași dorință. Ca să fie sinceră, Clea trebuia să-și mărturisească emoțiile, pe care de altfel, le-a și citit pe fața ei, în oglinda toaletei.

Ben o sărută pe gât.

– Oh, Clea, în sfârșit! Vă aștept din noaptea aceea.

Deci, și el se gândea tot la asta! Ceea ce au simțit amândoi în acea liniște fierbinte, va rămâne veșnic gravată în inimile lor. Degetele și buzele lui Ben o lăsau fără putere. Rămăsese nemișcată în brațele lui. De data aceasta, căzuse în capcană. Amețeala senzațiilor pe care i le provoca bărbatul o împiedica să mai lupte.

Ben îi ridică bărbia cu o mână, iar ea îl privi tremurând. Ochii lui aveau o strălucire de nesuportat. Fără un cuvânt, se aplecă asupra ei, iar ea își oferi învinsă buzele. Sărutul lui trecu repede de la o tandrețe

insistentă la o pasiune devastatoare. Sub violența lor, Clea își trase capul. Simțind-o, în sfârșit a lui, Ben o luă în brațe și o duse pe pat. Instinctul ei o împinse să acționeze, înainte de a fi prea târziu. În timp ce Ben se întorcea să stingă veioza de pe noptieră, fata alunecă rapid din pat.

– Nu începeți din nou, Clea! strigă el furios.

– Nu voi fi a voastră, Ben, nu vreau, îi declară cu o voce nesigură, abia șoptit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Clea, încetați acest joc! îi ceru el cu un glas marcat de furie. Am mai trăit scena asta de atâtea ori! Acum câteva clipe mă doreați la fel de mult. Am ajuns la capătul răbdării!

– Nu e un joc, susținu ea înspăimântată de furia pe care i-o provocase fugind din nou. Nu vă vreau, Ben! Nu vă vreau!

– Păreți foarte sigură pe dumneavoastră!

Cu buzele strânse, o privi amenințător.

– Vă mai dau o șansă ca să renunțați la atitudinea asta ridicolă, apoi voi recurge la forță.

– O să vă urăsc, dacă o veți face! strigă ea, dându-se înapoi până simți că ajunsese la perete.

Încruntat, Ben ocoli patul într-o clipă.

– Urmați-mă, îi declară.

Fără un cuvânt, o prinse și o aruncă în pat. Fără să-i lase timp să se zbată, fu imediat lângă ea, ținând-o strâns. Stinse lumina și, în întuneric, capcana brațelor lui se închise în jurul Cleei.

– De când ne-am întâlnit vă bateți joc de mine, îi murmură. De fiecare dată când v-am îmbrățișat, ochii dumneavoastră mi-au oferit ceea ce nu vroiați să-mi dați. Dacă nu m-ați dorit cu adevărat, nu

credeți că ați avut tot timpul să mi-o arătați? Dar ați avut cenușiijă mereu să mă țineți în plasa dumneavoastră, în timp ce mă respingeați și tot protestați. Corpul dumneavoastră vă trădează de fiecare dată când vă ating.

Fata îi surprinse în întuneric strălucirea din ochi și-i simți mâinile plimbându-se pe corpul ei.

– Oh, nu! gemu, încercând să lupte cu senzația intensă de plăcere care o invada.

– Oh, ba da! răspunse bărbatul, fremătând ca și ea. Clea, Clea scumpă, vă iubesc atât!

O sărută cu blândețe, ca și cum ar fi vrut s-o liniștească, s-o calmeze.

– Sunteți atât de frumoasă, nu mai luptați!

Când începu din nou s-o sărute, nu mai schiță nicio împotrivire. Îi simțea buzele atât de dulci și de fierbinți. Și când o cuprinse pasiunea, se lăsă doborâtă și se abandonă. Cu ochii închiși, își înnodă brațele în jurul gâtului lui Ben. Puțin câte puțin, bărbatul o purta pe culmile voluptății.

Mai apoi, când extazul trecu, pe Clea o cuprinse o tristețe adâncă. Ar fi vrut să nu mai trăiască. Senzațiile minunate pe care tocmai le simțise se ștergeau treptat, lăsând locul unui imens regret. Era învinsă. Ochii i se umplură de lacrimi. Ben îi mângâie umărul cu buzele.

– Ei bine, n-ați vrut și dumneavoastră?

Da, își mărturisi ea. Chiar și-o mărturisise mai demult. Era incontestabil că Ben o atrăgea. Dar nu putea fi de acord cu obsesia lui de a avea ultimul cuvânt în relația cu o femeie. Cleei îi smulsese consimțământul, în loc s-o lase pe ea să aleagă. Nu-și putea ierta că îi cedase acum, cu prețul demnității la care ținea atât de mult.

– Nu spuneți nimic?

Cum se încăpățâna să tacă, se ridică într-un cot și se încruntă când îi văzu lacrimile.

– De ce plângeți? Dragostea nu trebuie să vă întristeze!

Râdea, bucuros de victoria pe care tocmai o avusese, iar ea îl urî în clipa asta.

Fără să vorbească, îl privea cu ochi triști.

– Chiar nu vă înțeleg, Clea! Nu încercați să mă faceți să cred că n-ați fost fericită. Știu că ați fost! O știam dinainte.

Ea se mulțumi să suspine sfâșietor.

– Vă vorbesc, răspundeți-mi! strigă bărbatul, pierzându-și răbdarea.

Fără să spună un cuvânt, își plecă încet capul.

El o studie un moment, iar pe figura lui bucuria începea să dispară.

– Înțeleg. Este noua tortură cu care ați hotărât să mă chinuți, nu-i așa?

O secundă mai târziu era în picioare. Clea nu-l privi când se îmbrăca în grabă, dar îi simți neliniștea. Nici măcar nu-i mai păsa. Era epuizată fizic, dar și moral. Îi era indiferent.

– Faceți mofturi cât vreți, dar fiți sinceră. Se întâmplă asta pentru că nu suntem căsătoriți? Ați fi putut să vă căsătoriți cu toate onorurile, dar ați fugit. Nu vroiați o căsătorie cu un bărbat pe care nu-l plăceați. Dar eu vă plac! Trebuie să vă dau o verighetă și un contract? Asta vă tracasează?

Clea consimți în sfârșit să-l privească. Fața ei drăguță era marcată de o ironie amară.

– Nu sunteți în stare să înțelegeți ce vreau eu, îi declară.

– Spuneți-mi-o.

– Am încercat, dar noi doi nu reușim să comunicăm.

– Mi se pare că tocmai am comunicat și încă foarte bine! declară Ben, izbucnind în râs.

Clea își întoarse privirea.

– Dacă numiți asta comunicare!

Glasul ei exprima un dispreț atât de mare, încât Ben explodă:

– Fiți sinceră, Clea. Nu există decât o singură metodă ca să vă fac să admiteți realitatea.

Se îndreptă spre ușă și o deschise.

– Mă iubiți, Clea. Până la urmă veți deveni rezonabilă.

– Ieșiți, strigă ea, aruncându-i o privire sinistră. Dacă aș fi știut, n-aș fi plecat niciodată de la Atena!

Ben se crispă, auzind aceste cuvinte.

– Mă temeam că vă veți gândi la Kerasteri. Vă este frică de reacția lui, dacă va descoperi că trăiți cu mine, nu-i așa? Pot să vă spun eu cum va reacționa. Va fi nebun, nebun de gelozie!

Roșu de mânie, strigă:

– Nu mai poate să facă nimic! Acum sunteți a mea și vă păstrez!

Ușa se închise, și Clea îl auzi îndepărtându-se. Gemu de tristețe și regret. Acum înțelegea mai bine ceea ce, în mare parte, îl determinase să se poarte așa. Își dorise să se răzbune pe Kerasteri. Oare devenise dovada că l-a învins? Ben vroia să se convingă pe el însuși că este mai puternic decât grecul cu idei învechite?

Agitată de aceste gânduri, nu reuși să doarmă. Orele apăsătoare ale nopții se scurseră una după alta. Din când în când, auzea zgomote sau muzică venind din salon. Nici Ben nu dormea. De-abia în zori, când îi auzi pașii târându-se pe culoar, și-a dat seama ce făcuse în acest timp.

Deschisese violent ușa celeilalte camere și înjurase când se împiedicase de ceva. Clea înțelese în sfârșit că își petrecuse tot acest timp bând și că acum era beat.

Se agită câteva minute în camera vecină și apoi, arcurile patului scârțâiră sub greutatea lui. După aceea, liniștea cuprinse întreaga casă.

Clea sfârși prin a se scula și făcu repede un duș. După ce se îmbrăcă, își luă valiza. Ben nu dădea niciun semn de viață. Se îndreptă spre ușa de la intrare. Pentru că era închisă cu cheia, hotărî să se strecoare în camera lui Ben. Zorile răspândeau în încăpere o lumină difuză. O privire rapidă în jur o convinse că Ben dormea, cu fața la perete.

Hainele lui erau împrăștiate pe jos, iar ea, făcându-și curaj, începu să caute prin buzunare.

Ben tot nu se mișcă și găsi în sfârșit cheile. Încercă patru dintre ele până s-o nimerească pe cea bună.

Coborî cele trei etaje, dar ușa de la intrarea în imobil era și ea închisă. Clea o deschise cu o altă cheie și lăsă acolo tot setul de chei. Astfel, Ben îl va putea găsi când se va trezi.

Londra dormea încă. Pe străzi nu era nimeni, doar primii lăptari. Clea nu știa încotro s-o apuce, dar nu se sinchisea în acest moment. Tot ce conta, era că a scăpat de Ben și că va încerca să uite un episod din viața ei care o umplea de rușine și de regrete.

Capitolul 9

Clea își găsi ușor de lucru. În prima agenție în care a intrat i s-a propus un post de recepționeră într-un hotel din Londra. Tânăra mărturisi cinstit că n-are nicio calificare, dar interlocutoarea ei de la agenție izbucni în râs.

– Priviți-vă în oglindă!

– De ce? întrebă fata, mirată.

– Pentru că sunteți drăguță și zâmbitoare. Sunt două calități indispensabile.

Directorul hotelului îi făcu și el o primire încurajatoare.

– Una dintre recepționerele noastre ne-a părăsit fără să ne anunțe, i se plânse. Sunt foarte necăjit. E greu să găsești personal convenabil. Am nevoie de cineva politicos, plăcut, care să se arate mereu bine dispus. Nu vă cer nimic altceva.

– Vorbesc puțin franțuzește și grecește, bineînțeles, afirmă cu timiditate Clea.

– Cu atât mai bine, aprobă bărbatul. Dar oricum, avem un

interpret. Dacă aveți probleme, apelați la el. Sper să rămâneți la noi timp îndelungat, Clea, măcar până la sfârșitul verii.

Tinerei i-au trebuit mai multe săptămâni ca să se adapteze cu noul mod de viață. Nu era obișnuită cu rutina orelor de muncă și i s-a părut greu să-și petreacă zilele așezată în fața unui birou. Dar nu-i lipsea curajul să se achite cu eficacitate de sarcinile de serviciu. Locuia într-una din camerele rezervate personalului chiar în hotel, pentru că ar fi fost practic imposibil să închirieze un apartament în Londra, la un preț rezonabil.

Își petrecea majoritatea zilelor libere singură, explorând orașul sau plimbându-se prin parcul din apropiere. Adesea îi treceau prin minte tot felul de gânduri dureroase. De îndată ce a început serviciul, i-a trimis lui Kerasteri o scrisoare scurtă în care i-a explicat motivul pentru care s-a stabilit în Anglia. Se îndoia că ar înțelege-o; de altfel nu primi niciun răspuns. Nu putea să-i ierte plecarea.

Singurătatea îi oferea Cleei posibilitatea să reflecteze cum n-o făcuse niciodată. Examina în sfârșit cu mare seriozitate acuzațiile pe care Ben le lansase la adresa tatălui ei vitreg, acuzații care o revoltaseră atât de mult la început. În ceea ce o privea, se simțea nevinovată. Îl considerase pe Kerasteri un tată și nimic altceva. Dar se părea că poziția lui față de ea nu fusese atât de simplă. În ultimii ani o înconjurase cu dovezi de afecțiune foarte evidente. Totuși, prefera să nu aprofundeze această problemă. Oricât de profunde fuseseră sentimentele lui, Kerasteri se purtase într-o manieră ireproșabilă față de ea, iar ăsta era singurul lucru care conta.

După o lună, Clea primi o scrisoare de la Melissa, un bilet mai exact, mâzgălit în grabă. Kerasteri, îi spunea, era atât de furios încât nu

suporta nici măcar să audă vorbindu-se de ea. "Poate o să te ierte într-o zi", îi scria fata, dar fără mare convingere. În încheiere îi declara: "Dă-mi veşti despre tine, Clea, dar nu conta pe răspunsul meu. Ştii că nu-mi place să scriu scrisori".

Clea ar fi putut să jure că sora ei i-a scris pe ascuns de tatăl ei. Acţiona în secret de câte ori era posibil, ca să evite să-l înfurie. Clea nu înţelegea cum putea Melissa să accepte să trăiască astfel, ascunzându-şi o bună parte din existenţă şi gânduri.

Clea suferea fără îndoială de izolarea într-un oraş mare unde nu cunoştea pe nimeni, dar avea cel puţin satisfacţia că îşi duce viaţa aşa cum înţelegea s-o facă. Îşi plătea destul de scump libertatea. Dar ce conta! Ţinea la asta mai mult ca la orice. N-ar fi putut să se resemneze ca Melissa şi să adune minciuni şi mici compromisuri.

Într-o zi, la prânz, plecă să-şi ia gustarea în parc. Soarele de toamnă învăluia în aur frunzele copacilor. Apele albastre ale unui lac străluceau în depărtare. Clea se simţi invadată de o nostalgie teribilă. Oare când va revedea pinii Mediteranei? Când va regăsi frumoasele peisaje şi căldura Greciei, care-i lipseau atât de mult?

Se săturase de Kerasteri. Se săturase de Melissa. Văzând cum cădeau primele frunze, scoase un suspin adânc. Nu, libertatea nu este uşor de cucerit. În curând, arborii vor fi golaşi. Îşi vor pierde podoaba aşa cum şi ea şi-a pierdut căminul, familia şi chiar demnitatea din cauza lui Ben.

El n-o iubea, cel puţin nu în sensul în care înţelegea ea dragostea. Între ei n-a existat o reală reciprocitate. În ciuda voinţei ei, Clea i-a răspuns lui Ben cu trup şi suflet, în timp ce el nu s-a gândit decât la propria lui satisfacţie fizică.

Își scutură capul ca și cum ar fi vrut să alunge aceste gânduri. Oare nu era cea mai bună soluție să-l uite pe Ben? Până nu va reuși acest lucru, nu-și va găsi liniștea.

După ce și-a mâncat sandvișurile și a aruncat firimituri porumbeilor, Clea s-a întors la hotel. Colega ei se afla la recepție. Părea să aibă dificultăți în comunicarea cu un cuplu de japonezi, a căror engleză era nesigură.

Surâse ușurată când o văzu intrând pe Clea.

– O să vă ajute colega mea, le declară ea politicos.

Dispăru, clipind din ochi spre Clea, iar aceasta reuși cu oarecare efort să rezolve problema celor doi clienți.

După plecarea lor, se întoarse cealaltă recepționeră.

– Ați luat un prânz bun?

– M-am mulțumit cu o gustare în parc.

Telefonul sună și ea ridică receptorul.

– O să merg cu Bob la dans în seara asta, o anunță colega. Și dumneavoastră, ce-o să faceți?

– Nu știu încă, răspunse Clea, acoperind receptorul cu o mână.

– Veniți cu noi! Poate o să întâlniți pe cineva interesant.

Clea îi surâse trist.

– Vă mulțumesc, dar n-am chef să ies acum.

Să aibă întâlniri, era ultimul lucru pe care și-l dorea în această perioadă din viața ei. În clipa aceea, în hol intră un cuplu. Clea ridică mașinal ochii și avu un șoc zărind-o pe Natalie. Din fericire tânăra femeie nu privea spre recepție, iar Clea profită de acest răgaz ca să dispară în birou, simulând căutarea unor acte. Când riscă să iasă afară, Natalie nu se mai vedea.

În primele ei zile de muncă, se temea că Ben va năvăli în hotel. Ar fi putut să-i ia urma. Cu timpul, încetase să se mai neliniștească. Sosirea Nataliei îi trezi sentimentul de nesiguranță și, în timp ce se ocupa de clienți, nu înceta să pândească apariția neașteptată a lui Ben.

Se părea că Natalie n-o observase, dar nu se știe niciodată. Colega ei o privea cu un aer amuzat:

– Sunteți ciudată astăzi, Clea. S-a întâmplat ceva?

Fata îi răspunse ridicând din umeri. Un nou client sosi la timp ca să pună punct curiozității Janetei.

În zilele următoare, Clea nu se simți deloc în largul ei. Tresărea de îndată ce intra cineva în hol. Janet o tachina pentru nervozitatea ei și tot încerca să descopere cauza.

– Cum e el? Haide, poți să-mi spui!

– Înalt, brunet și frumos, răspunse Clea sec.

– Nu, fii serioasă! exclamă Janet izbucnind în râs.

– Chiar este mare, brunet și frumos, susținu fata, ușor ironic.

Descrierea i se potrivea perfect lui Ben, chiar dacă nu era suficient ca să-ți dai seama de caracterul lui.

Într-o dimineață, o femeie de o anumită vârstă, cu o expresie de nemulțumire pe figură, se apropie de birou. Bătu nerăbdătoare cu degetele în lemn.

– Puteți să vă ocupați de mine, sau vă cer prea mult?

– Ți-o las ție, îi murmură Clea Janetei.

Tânăra îi răspunse cu cel mai frumos surâs al ei, în timp ce Clea fixa pendula. În curând va fi ora prânzului, dar nu-i era foame. Își pierduse pofta de mâncare de când se afla la Londra. Aștepta totuși cu nerăbdare pauza de prânz, ca să iasă și să profite de soare. Zilele erau de o

blândețe excepțională pentru luna octombrie.

– Profită de ele, îi spusese Janet. Ploaia nu va întârzia să apară și nu ne va mai părăsi.

Clea preferă să nu se mai gândească la asta. Se duse ca în fiecare zi în parc. Pământul era acoperit de frunze moarte. Oameni instalați pe bănci hrăneau porumbeii care se apropiau țopăind. În rest, în jur erau ronduri întregi împodobite cu crizanteme.

Hoinărind pe alei, Clea simți că se făcea răcoare. Iarna nu era prea departe. Totuși, astăzi razele soarelui încă mai dansau pe lac, iar cei care se plimbau zâmbeau încântați.

Găsind o bancă goală, Clea se așeză imediat. Porumbeii se adunară îndată în jurul ei. Ea fărâmiță un sandviș pe care oricum n-avea poftă să-l mănânce și începu să li-l împartă.

Alături de ea se opri cineva. Își ridică privirea, afișând un surâs politicos care-i muri imediat pe buze când îl recunoscu pe Ben.

– Bună ziua, Clea, spuse el.

Se ridică pe jumătate, gata să fugă, dar Ben se așeză alături de ea, iar mâna lui se închise cu putere pe mâna ei.

– Nu plecați, trebuie să vorbim.

– Nu mai avem nimic să ne spunem, răspunse ea, aruncându-i o privire plină de ostilitate.

Nu se putu totuși împiedica să-l privească atent. O singură dată îl mai văzuse atât de impunător, într-un costum negru cu dungi fine. Ar fi putut să fie unul din oamenii aceia de afaceri care veneau la hotel pentru dejunuri plicticoase de la care ieșeau îngreunați și congestionați.

– Nu prea păreți în formă, remarcă el pe un ton calm.

Deci, și el o examinase atent! Își coborî privirea, conștientă că schimbase bronzul ei superb cu paloarea orășenilor. Și, cum dormea foarte prost, cearcăne negre îi subliniau ochii.

Oare ce-și imagina el? Ar fi presupus că o găsește înfloritoare de sănătate și fericire?

– După cum văd, aveți serviciu, afirmă el.

Neavând intenția de a se lansa într-o conversație obișnuită, ca și cum tocmai ar fi întâlnit un cunoscut oarecare, Clea urmărea tăcută porumbeii care-și disputau ultimele bucățele de pâine.

– Tot vorbăreață! murmură Ben, agitându-se nerăbdător lângă ea.

– Repet că n-am nimic să vă spun.

– Nu sunteți curioasă să aflați cum v-am găsit?

– Prin Natalie, răspunse ea ridicând din umeri.

Fără îndoială, femeia o văzuse. Și fusese atât de abilă să nu i-o arate, ca să nu-i trezească bănuielile.

– Da, mărturisi Ben. Deci, ați văzut-o și dumneavoastră. Credea că n-ați observat-o.

– Oh, ba da, am văzut-o! răspunse Clea cu răceală. Nu sunt pregătită să uit o astfel de femeie.

Întâlni privirea lui Ben și acesta își întoarse ochii în altă parte. Profilul lui era de o frumusețe austeră. Clea nu-și dorea să-l privească, dar ochii ei nu reușeau să se desprindă de el. Acest semn de slăbiciune o făcu și mai nemulțumită.

După câteva minute, Ben o întrebă:

– Clea, cum ați putut să dispăreți astfel? A fost infernal pentru mine. Înnebuneam la gândul că vi s-ar putea întâmpla ceva.

Ea izbucni într-un râs disprețuitor.

– Vorbesc serios, insistă Ben. La început, nici nu mi-a venit să cred că ați fugit.

Arborase o expresie dezolată.

– Când m-am trezit, aveam o migrenă de îmi venea să mă arunc pe geam. Și când am descoperit că ați fugit a fost și mai rău.

– Cât de trist a fost! îl ironiză ea.

– Nu vă bateți joc de mine, murmură bărbatul, cu capul plecat.

Urmă un moment de tăcere, apoi adăugă:

– Am crezut că v-ați întors în Grecia. M-am dus imediat acolo.

Mâinile Cleei se crispară pe genunchi.

– L-ați văzut pe Kerasteri?

– Foarte puțin.

– Ce s-a întâmplat?

– M-a aruncat afară, îi răspunse sec. Pur și simplu m-a aruncat afară. Am pus un picior în interiorul casei și o secundă mai târziu m-a împins de-a rostogolul. M-a ridicat apoi, ca să mă scuture cu toată puterea, întrebându-mă unde v-am dus.

– Oh, nu!

– Tatăl dumneavoastră vitreg este foarte violent. Pentru câteva clipe, am crezut că o să mă omoare.

– Păcat că n-a făcut-o!

– Mulțumesc mult.

O adiere de vânt îi ciufuli lui Ben părul negru. Clea îl studia totuși, în ciuda hotărârii de a i se împotrivi și-l întrebă în final:

– A vorbit de mine?

– Doar m-a întrebat unde sunteți. Oricum, am impresia că nu este prea mulțumit de dumneavoastră. Este obsedat de ideea că ați fugit cu

mine.

Clea nu era surprinsă de cele aflate. Tot ce se întâmplase îl determina pe Kerasteri să tragă această concluzie.

– Am reușit să scap în momentul în care a ieșit Melissa urlând, continuă Ben. L-a implorat pe tatăl ei să se calmeze, ca să nu facă o criză de inimă. Nu părea prea emoționată de faptul că era să mă ucidă.

– De ce s-ar fi sinchisit?

Ben se strâmbă ușor.

– Bun, să admitem că merit acest tratament. În orice caz, vă caut fără încetare din clipa în care ați fugit de la mine. Am angajat chiar și un detectiv particular în Londra! Dumnezeu știe de ce nu v-a găsit. I-am sugerat să-și înceapă ancheta prin hoteluri, pentru că mi-ați vorbit de dorința de a deveni recepționeră.

– Ei bine, puteți fi liniștit acum, declară cu răceală. Muncesc, am un acoperiș, și mă descurc fără ajutorul nimănui.

– Clea, ascultați-mă.....

Cum îi pusese mâna pe braț, Clea îl respinse cu hotărâre, strigând:

– Nu mă atingeți!

Ben se întristă.

– Nu vă dați seama câte cenușiiji mi-am făcut? Mi-am pierdut capul. Am contactat poliția, spitalele. Vă vedeam deja.....

Se întrerupse, incapabil să exprime gândul oribil care-l bântuise. Dar Clea ghicise.

– Ați crezut că m-am sinucis?

Înainte să continue, îl privi cu un imens dispreț.

– Și ce-aș fi ales, după părerea dumneavoastră? Tamisa? Sau m-aș fi aruncat înaintea unui tren?

– Opriți-vă, Clea, vă implor! murmură bărbatul, torturat de o suferință de nesuportat. Cum nu eram îndreptățit să cer să se deschidă o anchetă, poliția mi-a spus că v-ați întors probabil acasă. Și cum detectivul meu n-a găsit nicio urmă, am sfârșit prin a ajunge și eu la aceeași concluzie. Atunci am plecat în Grecia, dar nu erați nici acolo. Acolo, am crezut cu adevărat că înnebunesc.

– Sper că ați pierdut din această cauză câteva ore de somn, zise cu amărăciune, gândindu-se la multele ei nopți albe.

De câte ori nu se zvârcolise în pat? De câte ori nu se frământase la amintirea unei alte nopți, pe care o petrecuse cu Ben? Cu siguranță, pe el această amintire nu l-a chinuit prea mult.

– Dacă asta vă face plăcere, aflați că nu reușeam să dorm, declară bărbatul.

Din glasul lui răzbătea o durere pe care Clea nu putea s-o ignore.

În timpul lungii tăceri care urmă, tânăra își auzea bătăile inimii. Ar fi vrut să se ridice și să-l părăsească pe Ben, dar o reținea ceva.

Oamenii care treceau îi priveau curioși, ca și cum chiar și niște străini ar putea să ghicească emoțiile confuze care-i încercau pe amândoi. Nu-și vorbeau și totuși, parcă îi unea un fir invizibil.

Clea uită unde se afla. Banca, lacul, parcul londonez însorit, totul încetase să existe. Nu mai conta decât prezența lui Ben și sentimentele pe care le trezea în adâncul ei.

– M-am purtat foarte urât, declară el până la urmă.

– În sfârșit, recunoașteți!

Nu-l privi, dar vocea ei căzu ca o lovitură de bici. Nu reușea încă să-și stăpânească ranchiuna. De data aceasta, ea era cea care-l domina pe Ben. Părea rănit de cuvintele ei.

– Clea, dați-mi vă rog o șansă să mă justific, murmură el cu disperare.

– Am înțeles deja.

– Adevărat?

Ridică spre ea o față pe care se putea citi o speranță timidă.

– V-ați purtat urât pentru că sunteți rău, profund rău.

– Oh, Doamne! gemu bărbatul, plecându-și din nou capul. Credeam că dacă veți dori să mă ascultați o să înțelegeți ce mi s-a întâmplat. Se pare că nu voi reuși să găsesc cuvintele care să vă convingă. Sunteți atât de calmă, atât de impasibilă! Cum aș putea să vă emoționez? Cum aș putea să vă strâng la pieptul meu?

Clea îl asculta fără să vorbească. Îi era imposibil să-l ierte, pentru că s-a folosit de ea ca de un obiect în loc s-o trateze ca pe o ființă umană, independentă și liberă să aleagă. Își dorea să nu-l iubească.

– N-am respectat femeile până acum, mărturisi bărbatul. N-am avut încredere în ele. Eram bănuitor chiar și când le apreciam compania. Le consideram pe toate mincinoase, trișoare și cochete. Știam că le place să fie curtate de bărbați și că se jucau cu ei.

În timp ce se gândea la cuvintele lui Ben, Clea urmărea cu privirea umbra lăsată pe alee de un copac clătinat de vânt.

– Nu puteam să cred că sunteți altfel decât celelalte. Am presupus că nu-mi dați atenție pentru că vreți să mă provocați. Am fost sigur că voi reuși să vă fac să mărturisiți că nu sunteți diferită de celelalte femei.

Clea îl înțelegea. Marcat încă din copilărie de comportamentul imoral al mamei, Ben crescuse hrănindu-se cu sentimente de neîncredere și dispreț la adresa femeilor. Intrase în viața de adult cu numeroase prejudecăți.

– La început, recunoscu el, am fost furios când am descoperit că ați plecat. Dar, trecând zilele, mi-am dat seama că mi-ați devenit indispensabilă ca aerul pe care-l respir.

– Nu vă gândiți decât la dumneavoastră, declară Clea, ridicându-se.

Gestul ei îl luă prin surprindere pe Ben, care nu avu timp s-o rețină. Reuși totuși s-o prindă de braț. O implora, cu fața torturată de suferință:

– Clea, ascultați-mă! Ascultați-mă, vă implor!

– V-am ascultat, spuse ea cu asprime, dar n-ați vorbit decât de dumneavoastră. Dumneavoastră, mereu dumneavoastră!

– Nu înțelegeți, suspină el.

– Înțeleg prea bine. Lăsați-mă să plec, sau fac scandal în public.

– Clea, vă iubesc!

– Să iubiți! Nici măcar nu cunoașteți semnificația acestui cuvânt.

– N-o cunoșteam, mărturisi el fără să-i dea drumul. N-o cunoșteam, e adevărat, dar m-am schimbat.

Respiră adânc, înainte de a adăuga:

– Clea, vreți să vă căsătoriți cu mine? Credeți-mă, vă iubesc. În fond, cred că v-am iubit din prima clipă, dar eram prea orbit de disprețul meu față de femei, ca să-mi dau seama.

Se ridică și el și, cu degete tremurânde o mângâie pe obraz.

– Scumpa mea, sunt atât de nefericit de când ați plecat!

– Atunci, suntem doi, răspunse Clea, copleșită. Nu mă voi căsători cu dumneavoastră pentru nimic în lume. Prefer să îndur orice alt chin decât s-o fac. N-o să vă iert niciodată pentru felul cum v-ați purtat cu mine. Ben încremeni, iar fața i se goli de sânge. Clea îl privi disprețuitor și se îndepărtă cu pași hotărâți.

Capitolul 10

O săptămână mai târziu, Clea se afla în biroul de la recepție. Se ocupa de un client care nu-și recuperase bagajele la coborârea din avion. Nefericitul era obsedat că nu le va mai găsi niciodată.

– Nici măcar n-am o periuță de dinți, repeta el disperat.

– Cumpărați-vă tot ce aveți nevoie, domnule, îl sfătui Clea. Compania de transporturi aeriene a promis să vă caute bagajele și să le aducă aici cât mai repede posibil.

Deși era absorbită de această problemă, văzu cu coada ochiului o persoană care stătea deoparte și aștepta.

Natalie îi sesiză privirea, dar Clea se grăbi să se concentreze din nou asupra clientului ei.

– Nu vă neliniștiți, domnule. Compania aeriană face tot ce poate, sunt sigură. Vă voi anunța de îndată ce vor suna.

– N-am nici măcar o periuță de dinți, zise din nou bărbatul, îndepărtându-se.

– Trebuie să vă vorbesc, declară după plecarea clientului Natalie,

apropiindu-se de birou, hotărâtă.

Clea ridică din umeri.

– Regret, sunt în timpul programului și de altfel, n-avem ce să ne spunem.

Natalie se aplecă deasupra biroului.

– Trebuie să vă vorbesc imediat, declară ea.

– E imposibil, se încăpățână Clea, fără să ridice tonul.

– Cereți cuiva să vă țină locul.

Privind în jurul ei ,Natalie o zări pe Janet flecărind cu portarul.

– Ea lucrează aici, nu-i așa? Cereți-i ei.

– E în pauză, explică Clea, calm.

– O să vedem imediat! spuse Natalie, și se îndreptă către tânără.

După un scurt schimb de cuvinte, cele două se apropiară de Clea și Janet spuse:

– Ia-ți pauză, Clea, sunt aici.

Apoi îi indică Nataliei biroul.

– Intrați acolo să vorbiți cu prietena dumneavoastră.

Clea nu avu ce să mai spună în fața Janetei. Fu deci obligată s-o urmeze pe Natalie. De îndată ce închise ușa, i se adresă cu răceală în glas:

– Așadar?

– Dacă veți continua să vă arătați atât de puțin cooperantă, nu vom rezolva nimic.

Natalie tuna și fulgera. Examina cu severitate figura încăpățânată a Cleei.

– Nu înțeleg ce căutați aici, afirmă sec aceasta.

– Cum aș putea să vă spun? Refuzați să mă ascultați!

– Vă ascult. Să terminăm repede.

Natalie măsura camera cu pași mari, în lung și în lat. Costumul ei încântător, bej, se ondula suplu, la fiecare mișcare.

– Ben e bolnav, o anunță ea brusc.

– Chemați doctorul.

– Dumnezeule, n-aveți inimă! Nu mai mănâncă, nu mai doarme, stă toată ziua într-un fotoliu, măcinat de gânduri negre. Vă spun că e bolnav!

– Nu e problema mea.

– Ba da. Sunteți pe punctul de a-l ucide!

– O să-și revină, o asigură Clea.

Refuza să înțeleagă sensul real al cuvintelor Nataliei. Își dorea să fie dură, insensibilă. Nu avea deloc intenția să cadă din nou în capcană. De la ultima întâlnire cu Ben, și-a impus să nu se mai gândească la el.

– Nu s-a plâns, dar îl cunosc destul de bine ca să ghicesc cât de mult suferă.

– Consolați-l! zise Clea, ironic.

O strălucire de satisfacție se aprinse în ochii verzi ai Nataliei, iar Clea, conștientă că s-a trădat, roși toată. De ce s-a lăsat dominată de emoții? Intonația ei trădase involuntar gelozie.

– Ascultați-mă, n-am însemnat nimic pentru Ben, afirmă foarte direct, Natalie. Am avut o relație scurtă. Când mi-am dat seama că mă iubește mai puțin decât îl iubeam eu, am rupt legătura. Nu vroiam să-mi pierd timpul cu un bărbat care n-avea un sentiment profund pentru mine.

– Aveți dreptate, o aprobă Clea sec.

– Ben nu se comporta bine cu femeile. Este fermecător, agreabil,

dar teribil de cinic. Mama lui, înțelegeți.....

– Știu, o întrerupse Clea.

– Sunteți la curent?

Natalie o privea, mirată.

– Știți cât de mult a suferit în copilărie? Mama lui apărea din când în când cu o grămadă de cadouri, îi promitea că nu-l mai părăsește și că-l va lua cu ea la Paris sau la New York. Și apoi dispărea din nou, fără veste. Ben a sfârșit prin a o urî și o urăște și acum.

Cu trăsăturile ușor schimbate de compasiune, Clea admise:

– Îl înțeleg foarte bine.

– Și eu, aprobă Natalie. Bietul Ben! Când a devenit bărbat, și-a dat seama că poate să se răzbune pe toate celelalte femei fără să facă eforturi mari. Ele se băteau pe el.

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Și acum este la fel. La început am crezut că sunteți mai greu de cucerit decât celelalte. Trebuie să vă mărturisesc, am fost surprinsă când v-am văzut la aeroport. Nu aveați deloc aerul unei femei care cochetează cu bărbații. Dar Ben v-a descoperit astfel și am presupus că el știe mai bine decât mine cum sunteți în realitate.

– S-a înșelat complet.

Cu gâtul strâns, Clea se gândea că Ben nu avusese niciodată nici cea mai mică idee despre gândurile și sentimentele care o animau. O vedea prin prisma prejudecăților lui.

– Ca să fiu cinstită, am discutat cu logodnicul meu despre povestea voastră. M-a sfătuit să nu mă amestec.

– Așa era cel mai bine.

– Nu-l prea place pe Ben, îi mărturisi surâzând.

– Am bănuit.

– Nu mai simțeam nimic pentru Ben cu mult timp înainte de a-l întâlni pe Joe. Iar acum, pentru mine nu există decât Joe, n-are niciun motiv să se îndoiască de mine.

Clea se mai îmblânzi, impresionată de felul în care se luminau ochii Nataliei de îndată ce vorbea sau se gândea la bărbatul vieții ei.

– Aș vrea ca Ben să cunoască și el dragostea. Este un prieten vechi la care voi ține mult toată viața. Sunt încenușiijorată pentru el. Întâlnirea cu dumneavoastră a bulversat totul în el.

Cu ochii fixați pe vârfurile pantofilor, Clea își frământa nervoasă degetele.

– Aveți intenții foarte bune, recunoscu ea, dar nu vreau să mai am de-a face cu Ben.

– Nu vă cred.

Surprinsă de această afirmație, Clea își ridică privirea. Natalie o examina cu un aer hotărât.

– Recunoașteți că Ben nu vă este indiferent.

– N-am spus că îmi este indiferent! exclamă Clea. Îl detest!

– Văd! zise Natalie, privind-o cu subînțeles.

Clea se simțea abătută. Nu mai vroia să vorbească. Natalie o obliga să se gândească la Ben și doar evocându-i imaginea, simțea cum i se umplu ochii de lacrimi.

– Trebuie să mă întorc la lucru, o anunță ea îndreptându-se spre ușă. Îmi pare rău pentru Ben, asta-i tot ce pot să spun.

– Trebuie să mergeți să-l vedeți, insistă Natalie.

Vorbind, se plasă între Clea și ușă.

Fata își ridică privirea în care se citea încăpățânarea. Natalie se

înfurie, de data aceasta.

– Este bolnav din cauza dumneavoastră și nici nu vă pasă! Nu-l voi lăsa să moară fără să fac ceva!

– Nu spuneți prostii, ripostă sec Clea.

Trecu pe lângă interlocutoarea ei și deschise ușa. Natalie trânti o înjurătură teribilă, cu voce tare și foarte clară, încât se întoarseră toate capetele celor din hol. Clea roși, în timp ce Janet le privea pe amândouă cu gura căscată, întrebându-se ce s-a întâmplat.

– Ascultați, zise Natalie plasându-se din nou în fața ei, veți accepta să-l întâlniți pe un teren neutru? Ce ar fi rău în asta? Vă invit pe amândoi la cină, la mine.

– Nu, se încăpățână Clea, hotărâtă să nu cedeze.

Își reluă locul în spatele biroului. Natalie trecu pe lângă clienți și se aplecă încă o dată spre ea.

– Mai gândiți-vă.

Clea întoarse capul fără să-i răspundă și Natalie o întrebă din nou, după câteva secunde:

– Așadar, v-ați gândit?

Furioasă, Clea ripostă:

– N-o să încetați să mă deranjați?

– Acceptați să luați cina la mine și plec.

– Ce limbă trebuie să vorbesc, ca să mă înțelegeți?

– Ben este disperat și nu-l voi abandona în starea aceasta, declară cu hotărâre Natalie. Sunt prietena lui și voi încerca tot ce stă în puterea mea. L-am sfătuit să vină să vă vadă și să insiste până veți accepta să aveți o discuție cu el. Dar se mulțumește să dea din cap, pretinzând că nu-l veți ierta niciodată. Nu știu ce v-a făcut, dar e o ființă umană și e o

cruzime să-l faceți să sufere atât de mult.

– Ocupați-vă de treburile dumneavoastră! țipă Clea.

Nemaiavând argumente, Natalie se hotărî să plece. Cleei îi rămase adânc gravată în suflet, imaginea unui Ben nefericit. Putea să ghicească tot ce simțea el. Și ea ajunsese, în felul ei, la capătul disperării. Amândoi erau disperați și această situație i se păru dintr-o dată absurdă și intolerabilă.

– Viața este prea scurtă ca s-o irosim astfel, mormăi Janet, după ce se îndepărtă un client care se plânsese timp de un sfert de oră despre felul cum i se făcuse curățenie în cameră.

– N-are nimic mai bun de făcut! continuă Janet. În locul lui, eu aș fi găsit ce să fac!

Da, viața este prea scurtă, își spuse Clea ieșind din hotel în pauza de prânz. Timpul era un dușman de temut. Asemenea fluxului, acoperea treptat firul vieții. Într-o zi, nu mai rămâne nimic.

Purtarea lui Ben față de ea fusese de neiertat. Își jurase să nu-l ierte, cel puțin pentru moment. Totul părea acum atât de departe. Acest episod aparținea trecutului, fluxul timpului îl înghițise. Clea nu dispunea decât de viitorul ei, dar și-l irosea, o secundă după alta, câtă vreme nu accepta să privească situația în față.

Împotriva voinței ei, îl iubea pe Ben. Bărbatul nu-i dăduse motive să se atașeze de el, din contră. Avea mai degrabă motive să-l urască, dar dragostea e mai presus de aceste considerente. Are întotdeauna propriile ei cauze și justificări.

Clea se plimba încet pe Regent Street, privind vitrinele fără să le vadă. I-a trebuit destul de mult ca să-și dea seama că este urmărită. Ben se ținea la oarecare distanță în spatele ei.

Tânăra traversă, strecurându-se abil printre mașini. Nici măcar nu s-a deranjat să se uite înapoi. Ben o urmase, știa din instinct. Continua să meargă, iar el era tot în urma ei.

În timp ce intra într-o librărie, el se întoarse pe loc în plină stradă, asemenea unui spion, încercând să-și ascundă silueta înaltă. Cleei i-a luat mult timp să aleagă o carte pe care totuși n-o va citi niciodată.

Porni din nou în direcția hotelului, cu Ben pe urmele ei. Nu încercase nici măcar o dată s-o abordeze. Fără îndoială, vroia s-o înduioșeze.

Era vorba de o nouă tactică, presupuse Clea, întorcându-se la recepție. Oare câtă sinceritate era în această nouă tentativă a lui de a relua legătura?

Avusese intenția să-i vorbească sau doar s-o vadă? Când o schimbă pe Janet, aceasta îi privi curioasă fața roșie, care trăda o emoție profundă.

Natalie îi telefonă în ziua următoare.

– N-am de gând să renunț, o avertiză ea. Voi insista până când veți ceda.

– Ocupați-vă de treburile dumneavoastră, răspunse Clea, cu oboseală în glas.

– Dumneavoastră ați putea asista la o dramă fără să faceți nimic ca să ajutați victima? Eu nu. Ben e pe punctul de a trăi o adevărată tragedie.

– Dacă-l mai văd o dată..... începu Clea pe un ton amenințător, dar Natalie o întrerupse:

– Nu vrea decât să-i dați posibilitatea să vă vorbească.

– I-am spus deja nu.

– Știți prea bine. Și-a pierdut orice speranță. Dar eu nu suport să-l văd atât de deprimat.

– Vă gândiți prea mult la el.

– Enorm, recunoscu Natalie.

– Presupun că Joe nu e prea încântat.

– Nu vă faceți cenușiiji pentru el, știe ce se întâmplă. L-am asigurat că Ben îmi este doar prieten, dar că nu vreau să-l abandonez în starea în care se află. Dacă l-ați fi cunoscut mai bine pe Ben, ați fi știut că merită să te ocupi de el. Este o ființă excepțională.

Clea suspină adânc.

– Îl cunosc destul de bine.

– Era un om plin de viață, declară cu ostilitate Natalie, înainte să vă întâlnească. L-ați distrus complet.

– El a vrut-o, murmură Clea.

– În sfârșit, de ce refuzați să veniți să cinați la mine? Vă promit că vom fi acolo atât eu cât și Joe. De data aceasta, nu e vorba de nicio capcană.

Simțind ezitarea Cleei, insistă repede, profitând de acest avantaj.

– Vă rog!

– Oh, fie! acceptă Clea, obosită.

Știa că Natalie va fi renunța până n-o va convinge să vină la ea.

– Mâine seară, la opt?

Tânăra a acceptă, deși era convinsă că va regreta că cedase. Dar cum se angajase, era prea târziu să se mai gândească la asta.

De a doua zi, se strică timpul. Ploaia căzu asupra Londrei fără întrerupere, toată ziua.

Clea folosi pauza de prânz ca să-și cumpere îmbrăcăminte de iarnă.

Hainele ei nu se potriveau climatului britanic. Alese special o rochie bleu din lână moale, care se mula perfect pe corp și lăsa să i se vadă gambele frumoase. O îmbrăcă în seara în care se duse la Natalie. Deschizându-i, tânăra femeie exclamă:

– Oh, ați venit, vă mulțumesc!

În timp ce Clea pătrundea în apartament, ea continuă:

– Nu știu dacă Ben va veni. Nu mai vrea să iasă în ultimul timp. Nu i-am spus nimic, pentru că nu eram foarte sigură că pot conta pe prezența dumneavoastră. Nu vroiam să-i dau speranțe deșarte, înțelegeți?

Clea era pe punctul de a-și descheia mantoul de iarnă. Se opri brusc.

– Cum adică? El nu știe că voi fi și eu aici, seara asta?

– Va fi o surpriză.

– Cât vă plac surprizele, bombăni Clea.

Natalie se strâmbă, încurcată.

– Prima dată am crezut că fac ce trebuia.

– Sper că nu vă veți înșela și în seara asta, declară Clea sec.

Cineva destinse atmosfera râzând în spatele ei. Se întoarse.

– Vi-l prezint pe Joe, o anunță Natalie, apropiindu-se de bărbat și strecurându-și un braț sub al lui.

– Bună seara! i se adresă el pe un ton vesel. Așadar, dumneavoastră sunteți răspunzătoare pentru depresia lui Ben. Încântat să vă cunosc.

Solid, înalt, avea un păr șaten creț și ochi albaștri foarte vii.

– Veniți să luăm un pahar, îi propuse. Ce-ați vrea să beți?

O conduse pe Clea într-un salon mic, unde se așeză pe o canapea de piele, alături de Natalie. Tânăra femeie îi admiră rochia.

– Este încântătoare. Cum suportați clima de aici? E total diferit de Grecia!

– Sigur că e diferit, o întrerupse Joe, dar să nu ne plângem. Am avut o toamnă superbă.

– Din păcate s-a sfârșit, oftă Natalie, privind ploaia care șiroia pe geamuri.

Se auzi soneria și Clea încremeni. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât vărsă puțină băutură din paharul pe care-l ținea. Încântată că are un motiv, se prefăcu ocupată să-și șteargă rochia. Natalie se ridică și se îndreptă spre ușă.

Câteva secunde mai târziu, exclamă:

– Dar ești ud leoarcă. Ce-ai pățit?

– N-ai remarcat, că plouă? răspunse Ben și, auzindu-i vocea gravă, Clea se înfioră.

– N-ai umbrelă?

– Să nu dramatizăm, răspunse Ben cu o ușoară nerăbdare în timp ce intra în salon.

Se opri brusc, devenind dintr-o dată foarte palid.

Roșie toată, Clea își ridică încet privirea tulburată.

– Ce....? începu el.

– Clea ia cina cu noi, îi explică Natalie cât mai natural cu putință.

– A fost ideea ta, nu-i așa? o întrebă Ben acuzator. Parcă te rugasem să-ți vezi de treburile tale!

– Ce beți? îl întrebă Joe.

Ben îl ignoră. N-avea ochi decât pentru Clea.

– Cum a reușit să vă atragă aici? Încă o viclenie, presupun. Sunt dezolat. De data aceasta n-am niciun amestec..... Vă jur.

– Știu, murmură Clea.

Joe și Natalie ieșiseră din salon, dar cei doi nu observaseră. Ușa fusese închisă cu precauție. Clea auzise un zgomot ușor, dar nu-și luase ochii de la Ben. Bărbatul o examina cu o intensitate înnebunitoare.

– Sunteți foarte frumoasă, declară el din tot sufletul.

– Mulțumesc.

Cu o mână tremurătoare, își netezea o cută a rochiei, doar ca să aibă o ocupație.

Ben o privea. Suspinând adânc, căzu brusc în genunchi la picioarele ei, cu capul plecat, cu buzele sărutându-i mâna fină care se odihnea pe canapea.

– Oh, Clea! Clea!

Ea nu numai că nu-și retrase degetele, ci îi contemplă înduioșată ceafa, părul ud, iar inima îi bătea să-i iasă din piept. Cu mare blândețe, îi îndepărtă o șuviță care-i acoperea fruntea.

– Nu mă disprețuiți, Clea, o imploră bărbatul. O merit, dar nu mă disprețuiți, vă rog. Sufăr prea mult de săptămâni întregi. Am plătit pentru greșeala pe care am făcut-o. Vă iubesc atât de mult. Cred că voi muri în ziua în care nu voi mai avea nicio speranță că voi putea să vă mai țin în brațe.

Clea îi observă zbaterile repezi ale unei vene de la gât. Palpitau în același ritm cu propria-i inimă. Tot sufletul îi era invadat de dureroasa fericire de a-l fi regăsit pe Ben.

– Refuzați să vorbiți cu mine? întrebă el.

Îi sărută podul palmei și degetele. Buzele lui erau fierbinți și fremătătoare.

– Spuneți ceva, Clea, orice! Aș vrea atât de mult să vă aud glasul.

Cu sufletul tulburat de emoție, ea nu reuși decât să-i pronunțe numele și de îndată ce spuse "Ben" cu un glas tremurător, bărbatul se ridică, o luă în brațe și-i căută buzele. Ea cedă, îmbrățișându-l la fel de nerăbdătoare să-i primească sărutările. Flacăra pasiunii îi cuprinse pe amândoi.

– Oh, Doamne! exclamă în sfârșit Ben ridicând capul, dacă ați ști cât am așteptat această clipă! Închise ochii, iar pe fața lui se așternu câteva clipe tristețea de acum câteva săptămâni.

– La început, am fost convins că veți reveni. Nu puteam să accept că ați plecat definitiv. Eram atât de sigur de dragostea dumneavoastră. Și apoi, am rătăcit ca un nebun. Am intrat în fiecare restaurant, în fiecare bistrou. Speram să vă găsesc. Treptat, am înțeles că ați plecat cu adevărat și niciodată n-am fost mai nefericit în toată viața mea.

– Atât de mult ați suferit?

Clea își dorea să-l audă mărturisindu-i suferința, pentru că suferise la rândul ei atât de mult din cauza lui.....

– A fost infernal. Nu mă mai gândeam decât la dumneavoastră. Vă căutam peste tot. Prietenii nu mă mai recunoșteau.

O privea cu o umilință neobișnuită la un bărbat ca el.

– M-am purtat foarte urât.

– Da.

Îi mângâie părul cu o mână șovăitoare și adăugă:

– Iartă-mă, draga mea. Mă târăsc acum în genunchi în fața ta, pentru că sunt vinovat. Îți vorbeam de dragoste dar aveai dreptate, mă gândeam doar la dragostea fizică. Când am înțeles că te iubesc cu adevărat, era prea târziu.

– Nu e prea târziu, Ben, murmură ea. El îi luă mâna și o sărută.

– Vrei să fii soția mea?

– Da, răspunse ea și Ben o îmbrățișă imediat cu pasiune.

O ciocănitură discretă în ușă îi făcu să revină la realitate.

– Intră, Natalie! zise Ben.

Femeia deschise ușa și evaluă dintr-o privire situația. Vederea celor două corpuri îmbrățișate îi aduse un surâs satisfăcut pe buze.

– Intrigantă afurisită! strigă Ben pe un ton fals amenințător. Ce-ar trebui să-ți fac?

Încântată de succesul demersului ei, Natalie izbucni în râs.

– Nu uita să-mi lași un bacșiș când pleci. Până atunci, dacă emoția nu v-a tăiat pofta de mâncare, n-ați vrea să veniți la masă?

Ben o privi surâzând pe Clea.

– Nu ți-e foame?

– Mor de foame, răspunse ea.

– Chiar și îndrăgostiții trebuie să mănânce pentru a trăi! glumi Natalie. Haideți! Dacă veți întârzia prea mult, Joe și cu mine vom mânca totul! Spunând aceste cuvinte, închise din nou ușa, iar Ben depuse un nou sărut pe fruntea Cleei.

– Trebuie să-ți mai spun ceva înainte de a merge la masă.

– Da?

Clea îi contemplă fruntea frumoasă, pomeții înalți, bărbia hotărâtă.

– Te iubesc, murmură el și o sărută.

Sfârșit